

ALAN DEAN FOSTER

NEW YORK TIMES **BESTSELLING AUTHOR**

Alan Dean Foster

STAR WARS

TREZIREA FORŢEI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Alan Dean Foster
The Force Awakens
2015

Alan Dean Foster

Născut în 1946, este un scriitor american de literatură ştiinţifico-fantastică. Este cunoscut pentru novelizarea scenariilor de filme. Are o diplomă în ştiinţe politice şi una în arte, obţinute la University of California, Los Angeles.

Este autorul bestsellerului *Star Wars: Apropierea furtunii* şi a romanelor populare Pip & Flinx. A romanizat mai multe filme, printre care *Transformers, Star Wars,* primele trei filme *Alien* şi *Alien Nation*.

Foster şi soţia sa, JoAnn Oxley, locuiesc în Prescott, Arizona.

Prima vine ziua
Apoi vine noaptea.
După întuneric
Străluceşte lumina.

Diferenţa, spun ei,
Este făcută corect
Doar transformând nuanţa de gri
Prin vederea rafinată a unui Jedi.
— *Jurnalul lui Whills,* 7:477

Luke Skywalker a dispărut.
În absenţa lui, sinistrul ORDIN ÎNTÂI
a luat naştere din cenuşa Imperiului
şi nu se va opri până când Skywalker,
ultimul Jedi, nu va fi distrus.

Cu ajutorul REPUBLICII,
Generalul Leia Organa conduce
curajoasa REZISTENŢĂ.
Este disperată să-şi găsească fratele,
pe Luke, şi să îi ceară ajutorul
pentru a readuce pacea şi dreptatea în galaxie.

Leia şi-a trimis cel mai curajos pilot
într-o misiune secretă pe Jakku,
unde un vechi aliat a descoperit un indiciu
despre locul în care se află Luke...

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul I

AVEA NEVOIE DE EL. Şi nu era de găsit nicăieri.

Nu mai avea pe nimeni pe care să se poată baza. Nimeni ca fratele ei. Nimeni altcineva, acum când Noua Republică era în pragul imploziei, al distrugerii, al colapsului definitiv.

Se gândiseră că, odată cu căderea Imperiului, totul va fi atât de uşor. Că oamenii vor înţelege nevoia de răbdare, că va fi nevoie de timp pentru a reconstrui ceea ce luase Imperiul. Oraşe, comunicaţii, comerţ… Toate acestea puteau fi şi erau deja pe calea restaurării. Lucrurile intangibilile s-au dovedit a fi mult mai dificil de restabilt în societatea galactică.

Libertatea, de exemplu. Libertatea de a vorbi ceea ce gândeşti, de a obiecta, de a dezbate. Oftă. Cei care conduseseră rebeliunea au subestimat dorinţa profund înrădăcinată a unei proporţii mult prea mari din populaţie, care pur şi simplu a preferat să i se spună ce să facă. Era mult mai uşor să urmezi ordinele decât să gândeşti tu însuţi. Aşa că toată lumea se certase, şi dezbătuse, şi discutase. Până a fost prea târziu.

Păşind prin cameră, îşi surprinse imaginea pe o suprafaţă de metal lustruit. Ştia că arăta obosită. Uneori îşi dorea să se fi născut un om obişnuit, un cetăţean obişnuit, în locul să fie membru al unei familii regale planetare. Astfel de gânduri o duseră inevitabil la amintiri despre Alderaan. Lumea ei natală, dispărută acum mulţi ani, prefăcută în cenuşă. Iar propriul ei tată jucase un rol în asta. Era o moştenire de care nu putea scăpa. Nu putea lăsa să se mai întâmple aşa ceva din nou,

niciunei alte lumi, niciunui alt popor. Era responsabilitatea ei şi povara acesteia era grea. Prea grea?

Ar fi fost mai uşoară dacă ar fi avut ajutor. Genul de ajutor pe care numai fratele ei era capabil să-l ofere. Dacă nu ar fi mort.

Nu. Cu siguranţă că nu era mort. Oriunde ar fi fost, dacă ar fi murit, ea ar fi trebuit să-i simtă dispariţia. Era sigură de asta. Măcar de asta *trebuia* să fie sigură.

Apăruse o părere, un indiciu. Nu era foarte mult, dar era mai bun decât orice raport care îi parvenise de mult timp. L-ar fi urmărit ea însăşi, pentru că cine era mai bun să caute indicii despre locaţia unui frate dispărut decât propria lui soră? Când a propus ideea, şocul obiecţiilor din partea colegilor ei lideri ai Rezistenţei ar fi putut fi auzit în jumătate de galaxie. Cu reticenţă, ea cedase argumentelor. Altcineva va merge în locul ei. Fusese propus numele unui anumit pilot. Dosarul său era mai mult decât remarcabil, şi cu greu putea contrazice faptul că un singur pilot cercetaş ar atrage mai puţin atenţia decât o prinţesă plimbăreaţă. Aşa că, fu de acord.

— Găsirea unui bărbat nu ar trebui, în ultimă instanţă, să fie atât de dificilă, insistase unul dintre colegii ei. Chiar şi în toate lumile cunoscute, nu există chiar atât de multe ascunzători.

— Da, pentru un om obişnuit, răspunse ea. Dar nu încercăm să găsim un om obişnuit. Îl căutăm pe Luke Skywalker.

Au existat unele argumente suplimentare, în special din partea altor lideri care rămăseseră convinşi că pilotul ales să urmărească acest mic indiciu era prea tânăr pentru o sarcină atât de crucială. În cele din urmă, acordul a triumfat.

Încă o dată îşi surprinse imaginea reflectată pe metal. Trecuse ceva timp de când nu mai triumfase în astfel de discuţii.

Un zâmbet subţire, ştiutor, licări înapoi. Fără îndoială că autoritatea ei în asemenea chestiuni deriva din natura ei timidă, retrasă. Zâmbetul i se stinse. Nu este timp pentru reflecţii sardonice acum, îşi spuse ea. Nici timp pentru discuţii prelungite, plictisitoare. Vremurile erau disperate. Nemilosul Prim Ordin progresa, ameninţând să copleşească cadrul şubred al slabei, din ce în ce mai vulnerabile şi încă în curs de dezvoltare Nouă Republică.

Unde era fratele ei?

* * *

Distrugătorul Spaţial *Finalizatorul* era masiv şi nou. Fusese construit şi asamblat în îndepărtatele fabrici orbitale ale Primului Ordin, construite în secret şi neinfectate de virusul reprezentat de Noua Republică. Constructorii săi devotaţi şi fanatici l-au proiectat pentru a fi mai puternic, mai avansat tehnologic, decât orice navă dinainte. Cu siguranţă, noua Rezistenţă nu poseda nimic care să poată sta împotriva acestei nave.

Aproape invizibil când arărură pentru prima oară în partea stângă a imensului Distrugător Spaţial de clasă *Resurgent*, cele patru nave de transport aveau un design consacrat. Avănd o funcţie simplă şi necomplicată, ele nu aveau nevoie de reproiectarea extinsă primită de nava lor mamă. Asta pentru că transportoarele încă îşi îndeplineau, cu o eficienţă brută, rolul lor de bază.

În timp ce îşi vedeau de sarcinile lor zilnice, locuitorii sferei strălucitoare cunoscută sub numele de Jakku nu aveau habar că urmau să primească vizita a patru escadroane de elită a trupelor de şoc imperiale. La bordul celor patru transportoare, optzeci de soldaţi cu armuri albe se pregăteau pentru aterizare la fel ca soldaţii de pretutindeni. Glumele alternau cu speculaţiile nervoase despre ce i-ar putea aştepta. Valurile de adrenalină generau ocazionale ghionturi şi lovituri camaradereşti pe braţul vecinului Se cunoşteau bine, aveau încredere în echipa lor şi se simţeau siguri că pot face faţă oricărui lucru pe care planeta neînsemnată pe care coborau li-l putea pune împotrivă. Liderii de echipă lătrau comenzi. Armele erau încărcate, verificate, reverificate. Soldaţii cu aruncătoare de flăcări se asigurau că armele lor speciale erau încărcate la maxim. Fiecare soldat se obişnuise să inspecteze armura vecinului, asigurându-se că îmbinările erau sigilate şi panourile strânse.

Tăcerea care se lăsase fu înlocuită de un zgomot profund, nemişcarea fu înlocuită de vibraţii şi bubuituri, când cele patru transportoare intrară în atmosfera lui Jakku. Cineva făcu un comentariu deosebit de nepotrivit şi fu imediat liniştit cei aşezaţi vizavi de el. După aceea, singurul zgomot din fiecare

transportor fu urletul şi tunetul în timp ce îşi croiau drum prin aerul dens.

O voce electronică automată strigă avertizarea "Pregătiţi-vă pentru aterizare!". Corpurile în armuri se încordară. Urmă o singură zdruncinătură puternică, urmată de o tăcere atât de profundă că îi şocă. Mâinile se strânseră pe arme, corpurile se încordară şi în interiorul calei, toţi ochii se îndreptară spre uşa arcuită a transportorului. Liniştea abia dacă era întreruptă de un mic murmur mecanic, în timp ce partea din faţă a navei începea să coboare spre pământul nevăzut.

* * *

Pe Jakku existau sate mai mici. Mai primitive, mai rurale. Nimeni nu trecea pe lângă, sau chiar prin ele, altfel Tuanul[1] ar fi bănuit că deţinea un secret. Chiar dacă ar fi avut secrete, nu ar fi găsit niciun motiv să zăbovească. Lumile galaxiei erau pline de secrete şi nu exista niciun motiv să bănuieşti că Jakku era altfel. Dar acest secret, în mod special…

Era un loc paşnic, aşa cum se întâmpla cu majoritatea comunităţilor mici situate pe lumile deşertice. În ciuda abandonării care era aparentă la prima vedere, se lăuda cu sortimentul său caracteristic de forme de viaţă autohtone. În ciuda absenţei clare a vegetaţiei, ţipetele şi scâncetele izolate, îndepărtate, ale animalelor autohtone nocturne indicau că viaţa era prezentă chiar şi acolo unde niciun animal nu putea fi văzut cu uşurinţă. O singur adiere suflând inconsecvent, în briza ocazională, oferea un contrast la schelălăielile locuitorilor ascunşi în nisip.

Nefiind nici locul, şi neavând nici motivaţia de a se ascunde, o creatură care în mod clar nu era nativă se rostogolea spre est afară din sat. Constând dintr-un cap rotunjit aşezat deasupra unei sfere mult mai mari, era de un alb mat cu marcaje portocalii izbitoare. Având indicativul BB-8, droidul era în acest moment, foarte, foarte preocupat. Acolo unde un om vedea doar cerul nopţii gol, optica sintetică foarte avansat calibrată vedea un punct de lumină în mişcare. Când lumina se schimbă în patru puncte separate, droidul începu să scoată

---

[1] Tuanul – unul dintre satele sacre de pe Jakku. Aici, credincioşii călăuziți de Forță trăiau o viață simplă, independentă, în izolare.

bipuri agitate. Fenomenul pe care îl vedea putea să nu însemne nimic, cu excepţia...

Cvartetul de lumini cobora în mod controlat, pe ceea ce putea fi descrisă ca fiind o traiectorie calculată şi încetineau rapid. Dacă vor continua în modul observat, vor executa o aterizare controlată la... BB-8 efectuă un calcul aproape instantaneu.

Prea aproape. Prea aproape pentru a fi o coincidenţă. O astfel de lumină era un motiv de îngrijorare. Patru sugerau posibilităţi mai grave de evaluat.

Bipăind şi fluierând în ceea ce semăna cu o panică cibernetică, droidul se învârti şi se îndreptă înapoi spre sat. Adică, doar capul se învârti. Acoperind toate direcţiile simultan, corpul sferic nu avu nevoie să se întoarcă, ci doar să accelereze. Acest BB-8 era foarte ager. Deşi ar fi putut transmite concluziile la care ajunsese, nu o făcu de teama ca un astfel de mesaj să nu fie interceptat, foarte posibil de către cei de care se temea că ar putea fi în sursa celor patru lumini descendente.

Pe lângă grupul său pestriţ de popoare galactice, Tuanul era gazda unei game variate de utilaje uzate, dar încă valoroase. O mare parte din populaţia satului îşi duceau viaţa modestă modificând şi restaurând astfel de echipamente pentru revânzare în localităţile şi oraşele mai mari. Pe măsură ce droidul trecea, lucrătorii ocazionali, umani sau extratereştri, ridicau privirea de la munca pe care o făceau, încruntându-se, amuzaţi de graba aparent nejustificată a droidului care alerga prin comunitate. Apoi se întorceau la munca lor, ridicând părţi ale corpului corespunzătoare umerilor.

Maşinile aflate în diferite grade de dezmembrare şi dezordine nu l-au încetinit pe BB-8, care alerga fără efort în jurul şi printre ele. Turmele din bloggins[2] întâlnite de droid nu erau atât de uşor de evitat. În timp ce dispozitivele demontate tindeau să stea într-un singur loc şi să nu se mişte, bloggins nu numai că rătăceau pe unde doreau, dar priveau orice pată de pământ sau nisip care o ocupau în acel moment ca fiind exclusiv a lor, şi îşi manifestau răguşit obiecţiile spre intruşi. Creaturile asemănătoare cu păsările obiectară prompt la calea aleasă de droid. Le putea ignora loviturile cu ciocul şi ar fi putut trece

[2] Bloggins – erau creature aviare ce trăiau pe planeta Jakku. Rey notase în jurnalul ei că erau cele mai proaste creaturi din galaxie.

direct printre ele. Dar turmele domesticite furnizau mâncare pentru o parte dintre săteni, iar proprietarii lor nu ar fi fost încântaţi să le vadă aplatizate.

Deci, BB-8 fu nevoit să se eschiveze şi să evite, lucru pe care l-a făcut cu pricepere şi răbdare, bipăind şi fluierând la pseudo-aviarele confuze pentru a crea o cale nedistructivă. În cele din urmă, trecu şi de ultima dintre fiarele enervate. În adâncul satului, existau şanse mult mai reduse de a întâlni orice fel de creatură domesticită care să merite a fi mancată: un proces biologic pe care îl înţelegea din punct de vedere obiectiv, dar care lui nu ar putea niciodată să-i trezească prea multă empatie. Obiectivul său era aproape şi nu exista nicio nanosecundă de pierdut.

Ca majoritatea clădirilor din Tuanul, reşedinţa către care se grăbea era un ciudat amalgam de contemporan şi *foarte* primitiv. Locuinţele erau astfel pe multe dintre lumile minore deşertificate: cu design dictat atât de necesitate cât şi de mediu. Deşi destinaţia lui BB-8 semăna cu ceva mai mult decât o colibă primitivă, ea conţinea electronice şi multiple îmbunătăţiri ascunse, capabile să facă viaţa într-un climat aspru, uscat, mai mult decât doar suportabilă.

* * *

Deşi era obosit, Poe Dameron încercă să nu lase să se vadă asta. Măcar atât îi datora gazdei lui. În plus, avea o reputaţie de menţinut. Străbătuse un drum lung, prin circumstanţe dificile şi periculoase, pentru a fi în acest loc, în acest moment – toate în numele Rezistenţei şi, mai specific, la ordinele generalului Organa însăşi. Nu era pe cale să lase o minoră neplăcerile precum epuizarea să le strice despărţirea.

Figura lui, încadrată de valuri întunecate şi groase de păr, era un pic cam mândră: ceva care pentru alţii, necunoscându-l, s-ar fi putut confunda cu aroganţa. Încrezător în abilităţile şi în misiunea sa, afişa uneori o nerăbdare care nu apărea decât din dorinţa de a-şi îndeplini misiunea încredinţată. Jacheta lui de zbor ponosită, cu o nuanţă roşie-nisipie, o avea cu el de când intrase în Rezistenţă, indiferent de gradele prin care trecuse.

Din momentul sosirii, Tuanul i se păruse, într-un fel, mai puţin decât impunător. Acest lucru era în contrast clar cu gazda sa. În timp ce Lor San Tekka părea fizic capabil să îndepărteze capetele a diverse carnivore negânditoare, maniera lui era mai mult aceea a unui Pacificator şi chiar a unuia profesionist. Toţi se relaxau imediat în compania sa. Cu condiţia să nu aibă intenţii duşmănoase faţă de proprietarul colibei, desigur. Deşi vizita lor era scurtă, pilotul se simţi destul de încrezător în analiza sa.

Apropiindu-se, Tekka depuse un mic săculeţ de piele în palma deschisă a lui Poe apoi le acoperi pe amândouă cu propria lui mână. Zâmbi încet şi făcu un semn din cap.

— În aceste zile măcar atât pot face. Aş vrea să pot face mult mai mult. Oftă puternic. Şi sunt multe alte lucruri care trebuie făcute. Dar... Cu asta, lucrurile se vor îndrepta.

Când mâna bătrânului se retrase, Poe îşi strânse degetele în jurul săculeţului de piele. Ca mărime, era mic. Ca importanţă...

— Legenda spune că nu se poate obţine această hartă, spuse Poe. Cum aţi obţinut-o?

Bătrânul doar zâmbi; în mod clar că nu era dispus încă să renunţe la toate secretele sale.

Poe rânji înapoi spre el, acceptându-i tăcerea.

— Am auzit poveşti despre aventurile dumneavoastră, de când eram copil. Este o onoare să vă cunosc. Suntem recunoscători.

Tekka ridică din umeri – ca un om bătrân, încet şi plin de sens.

— Am călătorit prea departe şi am văzut prea multe, pentru a ignora frica colectivă care ameninţă să înece galaxia într-un potop de disperare întunecată. Ceva trebuie făcut, indferent de cost, indiferent de pericol. Fără Jedi, nu poate exista echilibru în Forţă şi toate se vor preda părţii întunecate.

Deşi Poe era sigur, în mod rezonabil, de cunoştinţele sale despre astfel de lucruri, era de asemenea suficient de inteligent pentru a şti că nu poate începe să le discute în profunzime cu cineva ca Lor San Tekka. Decât să se facă de râs încercând acest lucru, se pregăti de plecare. În plus, avea o livrare de făcut. Conversaţiile filosofice ocazionale puteau aştepta vremuri mai bune.

— Generalul caută asta de mult timp, spuse Poe, ca o modalitate de a se pregăti să plece.

Tekka zâmbi la un gând secret.

— General. Pentru mine, ea este de neam regesc.

— Da, dar să nu îi spui prinţesa, îi spuse Poe. Nu în faţă. Nu-i mai place. *Într-adevăr* nu-i place.

Era pe cale să intre în detalii când o sferă de metal se rostogoli frenetică în încăpere, abia frânându-se la timp pentru a evita să-i lovească pe cei doi şi începu să reverse un flux de ciripeală electronică. Cei doi bărbaţi schimbară o privire înainte de a se repezi spre intrarea colibei. Poe avea quadnocsul[3] în mâini chiar înainte de a se opri din alergat. Îndreptându-l spre secţiunea generală a cerului indicată de BB-8, lăsă urmăritorul automat integrat să se concentreze asupra oricărei ţinte din apropiere. Dispozitivul localiză imediat cele patru nave. Coborând ocularul, vorbi fără să se întoarcă, cu privirea fixată la orizont.

— Nu vreau să fiu obraznic, domnule, dar trebuie să vă ascundeţi.

Tekka nu avea nevoie de quadnocs. El deja identificase navele ce se apropiau după sunetul pe care îl făceau când îşi terminau coborârea.

— Nu vreau să exagerez ceea ce este evident, dar *trebuie* să pleci.

În ciuda importanţei misiunii sale, Poe se trezi în conflict. Nu numai că îl respecta pe Lor San Tekka, dar îl şi plăcea. Cum putea să-l părăsească aici?

— Domnule, dacă nu vă deranjează, eu...

Bătrânul i-o tăie.

— Ba mă deranjează, Poe Dameron. Ai vorbit despre misiunea ta. Atât privirea, cât şi tonul i se înăspriră. Acum împlineşte-o. În comparaţie cu ceea ce se întâmplă prin galaxie, tu şi cu mine suntem puţin mai mult decât fire de praf.

Cu toate acestea, Poe obiectă.

— Cu tot respectul, unele fire sunt mai multe importante decât altele... domnule.

---

[3] Quadnocs – sa Quadnoculars, era un intensificator de imagine supradimensionat. Cvartetul său de lentile de precizie oferea o imagine multispectrală îmbunătăţită, şi avea integrat un urmăritor automat.

— Dacă doreşti să lauzi ceva, laudă-mi memoria. Du-te. Acum! Trebuie să pregătesc apărarea satului.

Întorcându-se, Tekka se îndepărtă, fără să se uite înapoi.

Poe mai ezită o clipă, apoi se întoarse şi alergă spre capătul îndepărtat al satului, cu BB-8 depăşindu-l fără efort. În timp ce alerga, trecură pe lângă săteni înarmaţi, cu figuri severe. Cum fusese dată alarma, nu ştia, la fel cum nu se putea opri să se întrebe cum, sau de ce, un popor aparent aşa de simplu intrase în posesia atâtor arme. Fără îndoială, Lor San Tekka ar şti. Poe se hotărî să-l întrebe – într-o zi.

Nava care era parcată la o oarecare distanţă de sat era bine ascunsă sub un afloriment înalt de rocă. Asta nu ar fi protejat X-interceptorul de un echipament de căutare sofisticat, iar Poe ştia asta. Trebuia să părăsească atmosfera şi încă rapid. Grăbindu-se spre cabina de pilotaj în timp ce BB-8 se rostogolea sub poziţia de copilot, activă în grabă comenzile. Instrumentele se aprinseră. În depărtare se putea vedea un roi de forme bipede în armură albă strălucitoare apropiindu-se de sat. Trupe de şoc. Focurile de armă pe care le dezlănţuiră îi confirmară identificarea.

Acei săteni care se înarmaseră au încercat să pună la cale o apărare. Cu toate acestea, vitejia nu putea face faţă antrenamentelor şi echipamentelor avansate. În timp ce din ce în ce mai mulţi dintre ei cădeau, apărătorii nu avură de ales şi se retraseră.

Se termină aproape înainte de a începe. Văzând inutilitatea de a rezista mai departe, sătenii au început să renunţe, predându-se câte doi sau trei. În timp ce animalele legate intrară în panică şi se eliberară, câţiva soldaţi special echipaţi cu aruncătoare de flăcări au început să dea foc anumitor structuri alese. Lui Poe, indignat, asta i se părea fără niciun motiv. Dar, dealtfel, pentru cei ce se aflau în spatele Primului Ordin, semănarea fricii şi a terorii nu era decât politică, dar prin alte mijloace.

Gândurile lui furioase fură întrerupte de fluxul de teamă electronică a droidului.

— Mergem, BB-8, mergem! Aproape gata…

Apăsă un alt control.

Luminile de aterizare se aprindeau pe măsură ce motoarele scânceau de viaţă.

Rulează pe lângă ridicătură şi apoi dă-i drumul, îşi spuse el însuşi.

Fusese la o secundă să o facă dar nava fu lovită. Perechea de trupe de şoc apăruse lângă el pe nevăzute. Oricine planificase atacul era prea inteligent pentru a se baza pe un simplu atac frontal. Poate că cei doi făceau parte dintr-o trupă ce precedase asaltul sau folosiseră un vehicul pentru a veni prin spatele satului. Dacă vreuna dintre rafalele lor ar fi atins de cabina de pilotaj, nu ar mai fi contat de unde veneau.

Pe de altă parte, fie doreau să obţină o medalie, fie erau doar pur şi simplu proşti, pentru că linia lor de abordare îi aduse chiar în faţa armelor X-interceptorului. Poe lovi butonul care desfăşură arma pivotantă, aceasta coborând din burta interceptorului, apoi trase. Exploziile rezultate au curăţat terenul de inamici şi orice alt lucru viu care fusese suficient de ghinionist pentru a fi în imediata lor vecinătate.

După ce se ocupase rapid de întreruperea de moment, Poe îşi întoarse atenţia asupra instrumentelor interceptorului. Un vaiet ascendent se ridica din spatele navei. Tremurând uşor, nava începu să iasă din sub roca protectoare. Legat în scaunul pilotului, Poe tresări ca răspuns răspuns la vibraţia neaşteptată. Nu ar trebui să fie nicio vibraţie. X-interceptorul se opri, dar urletul în creştere nu. După închiderea rapidă pentru a preveni orice altă deteriorare a motoarelor, Poe deschise acoperişul transparent al cockpitului şi sări afară. Deplasându-se în partea din spate a navei, se uită urât la motoarele acum inerte. Poate că cei doi soldaţi nu cunoşteau tactici sofisticate, dar erau buni ochitori. Daunele la motoare erau severe.

BB-8 se rostogoli lângă el. Nu s-a spus nimic. Nimic nu trebuia spus. Atât omul, cât şi droidul puteau vedea că aveau probleme mari.

* * *

În sat, lupta continua deoarece grupuri de locuitori care nu se lăsau greu ucişi, probabil pentru că ştiau prea bine ce aveau reprezentanţii Primului Ordin în minte pentru ei dacă s-ar fi predat, refuzau să depună armele. Deşi disproporţionată, bătălia nu era un măcel şi acei săteni care continuau să reziste au dat tot ce au putut.

Împuşcat în plin, un soldat căzu într-o grămadă de armură spulberată, carne ruptă şi sânge. Unul dintre însoţitorii săi se repezi imediat spre el şi îngenunche pentru a-i acorda asistenţă. O mănuşă zdrenţuită şi însângerată se ridică spre salvator, cu degetele descoperite ieşind de sub protecţia sfărâmată. Feţele din spatele căştilor se uitau una la alta. Cu un şoc, soldatul care venise să-i acorde ajutor tovarăşului său căzut îl recunoscu pe cel care sângera acum de moarte în interiorul armurii sale. Se antrenaseră împreună. Împărţiseră mese, poveşti, experienţe împreună. Acum împărţeau moartea împreună. Lupta nu era deloc aşa cum îşi închipuise salvatorul.

O scurtă zbatere finală a soldatului îi stropi noului venit masca cu sânge. Apoi mâna şi braţul căzură, şi încetă orice mişcare. Cel de-al doilea soldat îşi dădu seama că nu se mai putea acorda niciun fel de asistenţă. Ridicându-se, examină iadul în mijlocul căruia se afla. Arma îi atârna într-o parte – nefolosită. Se îndepărtă, împiedicat, de tovarăşul său mort cu mâna expusă, palidă, ce părea că se roagă.

În timp ce nebunia se ridica şi cobora în jurul lui, el rătăcea prin sat, simţindu-se mai mult ca un participant la o dramă istorică decât într-o bătălie reală. Petele roşii de pe pământ, oribile şi prea obişnuite, îi contraziceau negarea. Nu era deloc ca la antrenament, îşi spuse amorţit. Spre deosebire de simulări, realitatea sângera.

Fumul şi praful se ridicau din clădirile devastate din jurul său. Receptorii auditivi ai căştii lui prinseră şi sunetele unor explozii îndepărtate pe lângă cele apropiate. Flăcările ce trosneau nu se ridicau din nisipul arzător, ci se ridicau din case, mici ateliere, depozite. Când dădu colţul unei clădiri încă întregi, mişcarea îl făcu să ridice arma din reflex. Înfricoşată şi neînarmată, femeia cu care se afla faţă în faţă, inspiră brusc şi îngheţă. Expresia de pe chipul ei era una pe care soldatul nu o va uita niciodată. Era privirea cuiva încă în viaţă dar care îşi dădea seama că este deja moartă. Pentru o clipă au rămas aşa: prădător şi pradă, fiecare cunoscându-şi pe deplin statutul. Când el coborî în sfârşit ţeava blasterului, ei, în mod clar, nu-i veni să creadă; a continuat să-l privească o vreme. Ceea ce nu putea fi descris decât ca un *şuierat* tunător îi determină să se întoarcă unul de la celălalt. Când soldatul se întoarse în direcţia

sunetului, mişcarea lui rupse paralizia îngrozită a femeii. Ea se învârti şi fugi.

Naveta care cobora era mult mai impunătoare decât orice cunoscuse soldatul, lăudându-se cu aripi rabatabile excepţional de înalte şi o siluetă ca de prădător. Când uşa calei se deschise, o făcu pentru a permite ieşirea unei singure persoane. Înalt, întunecat, îmbrăcat cu o mantie cu glugă, cu faţa ascunsă în spatele unui măşti de metal, el ignoră haosul bătăliei încă în toi pentru a se îndrepta fără greş în direcţia lui Lor San Tekka. Mirat de aparenta indiferenţă a noului sosit faţă de încăierarea din jur, soldatul se sperie când un ghiont puternic din spate îl dezechilibră pe moment. Aruncă o privire înapoi şi se trezi ochi în ochi cu un superior. Vocea subofiţerului fu categorică.

— Înapoi la echipa ta. Încă nu s-a terminat.

Subiectul furiei sale dădu din cap în semn de aprobare şi se grăbi, întrebându-se ce putea prevesti sosirea acelei figuri ciudate, dar nu îndrăzni să întrebe. Pentru un soldat obişnuit ca el, ignoranţa nu era pur şi simplu o valoare abstractă. Era în manual.

* * *

Cel puţin deocamdată, îşi dădu seama Poe, X-interceptorul nu era în stare să zboare. Dacă ar fi putut fura anumite componente critice, apoi să găsească un dispozitiv de tăiere poate, doar poate... Dar mai întâi trebuia rezolvată o problemă mult mai importantă. Scoase un artefact din punguţa de piele pe care o primise de la Tekka. Importanţa îi depăşea cu mult dimensiunea. După o clipă de bâjbâială pe exteriorul lui BB-8, pilotul inseră artefactul în droid. Un semnal sonor confirmă că era depus în siguranţă. Satisfăcut, se ridică în picioare pentru a privi strălucirea satului ce ardea.

— Pleacă cât mai departe de aici, îi ordonă companionului său mecanic. În orice direcţie, atât timp cât este departe de acest loc.

Când răspunsul electronic temător al droidului îi indică că acesta ezita să se conformeze comenzii, Poe adăugă intensitate în vocea lui.

— Da, voi omorî cât mai multe dintre aceste capete de găleţi, BB-8, apoi mă voi întoarce după tine. *Du-te!* Nu-ţi face griji – va fi în regulă. Oriunde te vei afla, te voi găsi.

BB-8 continuă să ezite. Dar când pilotul rămase indiferent întrebărilor repetate, droidul, într-un final, se întoarse şi se rostogoli, accelerând pe nisip cât mai departe de sat. Se uită în urmă o singură dată, cu capul rotindu-se pentru a privi X-interceptorul şi pe pilot dispărând rapid din vedere în timp ce îşi mărea viteza în sens invers. Spre marele lui regret, BB-8 putea doar să protesteze la o comandă directă, nu să o ignore.

* * *

Figura înaltă, cu glugă, a cărei sosire îl blocase pe soldat, se îndreptă direct către Lor San Tekka. Nu devie de la curs sau obiectiv, ignorând deopotrivă trupele de şoc speriate şi pe sătenii înarmaţi. Văzându-l apropiindu-se, Tekka se opri şi aşteptă: bătrânul satului îl recunoscuse pe cel care venea spre el şi ştia că nu are rost să alerge. Resemnarea alunecă peste el ca un nor.

Pasagerul navetei se uită la Tekka, examinându-l din cap până în picioare cum ar face cineva cu o relicvă într-un muzeu. Tekka îl privi la fel. Masca neagră, cu fruntea despicată şi cu aparatul respirator ca un bot, acoperea chipul bărbatului pe care îl cunoştea drept Kylo Ren. Odată, cunoscuse chipul din spatele măştii. Odată, îl cunoscuse pe bărbat însuşi. Acum, pentru San Tekka, rămăsese doar masca. Metal în loc de om.

Ren vorbi primul, fără ezitare, ca şi cum ar fi anticipat această întâlnire de ceva vreme.

— Marele soldat al destinului. Capturat în cele din urmă.

Deşi emanând dintr-un gât uman, vocea care era distorsionată de mască avea un iz bolnăvicios de dematerializare. Tekka se aşteptase la asta.

— Ceva mult mai rău s-a întâmplat, între timp, cu tine.

Cuvintele nu avură niciun efect asupra măştii sau, în măsura în care putea spune Tekka, a ceea ce se afla în spatele ei. Nu a fost nici reacţie, nici indignare. Numai nerăbdare.

— Ştii pentru ce am venit.

— Ştiu *de unde* ai venit.

Având în vedere lipsa de îngrijorare pe care o afişa, Lor San Tekka ar fi putut, la fel de bine, să şadă pe o creastă de munte, meditând la apusul soarelui peste Munţii Sko'rraq.

— Din vremurile dinainte să te numeşti Kylo Ren.

Din spatele măştii, se auzi un mârâit: feroce, dar încă uman.

— Ai grijă. Harta către Skywalker. Am aflat că ai obţinut-o. Şi acum o vei da Primului Ordin.

Din punctul în care intrase în sat, mişcându-se cu precauţie şi folosind orice acoperire era disponibilă, Poe putea acum să observe confruntare. Îl recunoscuse pe Tekka chiar şi din spate şi în lumina proastă. Vizitatorul înalt, mascat, nu îi era cunoscut. Se strădui să audă ceea ce vorbeau, dar nevrând să se apropie mai mult şi să se expună trupelor de şoc, nu putea decât să privească.

— Nu le aparţii, vorbi Tekka calm, pe un ton de fapt divers şi fără nicio teamă.

Îi vorbea despre adevăr minciunii care stătea înaintea lui, străduindu-se să aducă lumina în întuneric. Speranţa era una slabă, dar trebuia să încerce.

— Primul Ordin a apărut din Partea Întunecată. Tu nu.

Nerăbdarea din partea vizitatorului dădu drumul exasperării.

— Cum este posibil ca o conversaţie să devină atât de obositoare, atât de repede?

Întinse braţul lung pentru a cuprinde graniţele satului.

— Nu transforma o simplă tranzacţie într-o tragedie pentru aceşti oameni.

O nuanţă de sadism nediluat se strecură în vocea din spatele măştii.

— Nu le-a făcut deja prezenţa ta aici suficient rău?

— M-am împăcat cu aceşti oameni şi cu acest loc cu mult timp în urmă. În ceea ce-i priveşte pe alţii, a te îndepărta de moştenirea ta este o adevărată tragedie.

Ren înţepeni uşor, în timp ce se apleca în faţă.

— Destul cu batjocura prostească. Întinse mâna. Dă-mi-o, bătrâne.

Din punctul din care privea, aflat în apropiere, analizând mişcările şi gesturile celor doi bărbaţi, Poe putea intui suficient

pentru a ghici ce se discuta. Şi pentru a-şi imagina eventuala concluzie inevitabilă.

— Nu, murmură el în barbă. Nu, nu, nu…

Lăsând deoparte orice eforturi suplimentare de ascundere şi fără să se gândească la propria sa siguranţă, ieşi din ascunzătoare şi porni spre cei doi.

— O să-ţi arăt Partea Întunecată.

— Poţi încerca, răspunse Tekka cu o sfidare liniştită, dar nu poţi nega adevărul care este familia ta.

Kylo Ren păru să crească înaintea lui. Turbarea izbucni în spatele măştii în timp ce raţiunea făcea loc furiei. Sabia de lumină îi apăru în mână, pâlpâind de viaţă, o rază stacojie abia stabilă, ce se remarca prin două proiecţii mai mici de pe mâner: arma unui ucigaş, fetişul ales al unui călău.

— Atât de adevărat.

Uşor, strălucitor şi tăios, tăie de-a lungul şi prin Lor San Tekka.

Capitolul II

Poe văzu sabia prinzând viaţă. O văzu începând să descrie arcul său letal. Timpul păru să încetinească în timp ce o privea coborând. Gândurile îi zburau prin minte, pe jumătate înnebunit, cu totul neputincios. Se auzi strigând, se simţi ridicând blasterul şi trăgând. Prea târziu, prea lent, îşi spuse el însuşi cu disperare chiar şi în timp ce continua să tragă.

Percepând ameninţarea, Kylo Ren reacţionă imediat. Ridică brusc mâna, cu palma orientată spre atacatorul necunoscut. Gestul era doar manifestarea fizică a ceva infinit mai puternic şi cu totul neprevăzut. Interceptă proiectilul tras de arma pilotului, îngheţându-l în aer la fel de eficient ca orice barieră solidă. Din spatele măştii, ochii de o intensitate nenaturală urmăriră atacul până la sursă.

Condus iniţial de o furie pură, Poe descoperi acum că nu se mai poate mişca. Inima îi bătea, plămânii i se umflau, dar muşchii lui voluntari refuzau să răspundă. Era paralizat la fel de eficient ca proiectilul tras de blasterul său.

Doi soldaţi din trupele de şoc îl apucară şi îl târâră înainte până când ajunse să stea neputincios în faţa unui Ren nepăsător. Dacă nu l-ar fi ţinut, Poe ar fi căzut pur şi simplu. Chiar şi aşa el încercă să braveze.

— Cine vorbeşte mai întâi? întrebă Poe, făcându-şi vocea calmă. Vorbeşti tu mai întâi? Vorbesc eu primul?

După ce îşi dezactivă sabia de lumină şi o repuse la centură, ucigaşul lui Lor San Tekka îl cercetă neglijent pe prizonier. Nervii lui Poe vibrau, în timp ce simţurile îi reveneau încet în braţe şi picioare.

Privirea lui Ren se opri la detaliile îmbrăcăminţii pilotului.

— Un pilot din Rezistenţă, după aspect. Dădu scurt din cap. Căutaţi-l. Temeinic.

Unul dintre soldaţii care îl târâseră pe Poe mai înainte, începu o cercetare detaliată şi nu prea blândă. Scoţând un mic dispozitiv de la centura utilitară, celălalt soldat îl trecu încet pe toată lungimea corpului prizonierului, începând la capul pilotului şi terminând la picioarele lui. Examinarea nu dură mult.

— Nimic, declară primul soldat, luând poziţia de drepţi.

Poe îi făcu cu ochiul soldatului care-şi folosise mâinile.

— Bună treabă.

Pierzându-şi firea, soldatul întărâtat lovi picioarele prizonierului. Poe căzu cu putere în genunchi, încă sfidător.

Celălalt soldat făcu un gest cu instrumentul din mână.

— La fel şi aici, domnule. Este curat pe dinăuntru. Nimic altceva decât reziduurile alimentare preconizate.

Nu ezită.

— Îl terminăm?

Kylo Ren nu lăsă să i se vadă dezamăgirea. În astfel de vremuri, întârzierile de moment nu erau de neaşteptat. Totul se va rezolva în mod satisfăcător, la timpul potrivit.

— Nu. Păziţi-l. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă. Intact şi funcţional.

Clar dezamăgiţi, cei doi soldaţi îl târâră pe Poe de acolo. Ren îi urmări pentru o clipă, cântărind posibilităţile. *Mai târziu*, îşi spuse lui însuşi. Pentru moment, erau alte detalii de care să se ocupe. Le îngădui gândurilor lui o scurtă deviere, regretând timpul petrecut în relaţia cu aceste lucruri nesemnificative necesare.

Aşteptând să i se satisfacă plăcerea, ofiţerul superior care conducea divizia specială se arătă în apropiere, cu pelerina ei neagră de rang fluturând liberă în jurul ei. Era într-un contrast uluitor cu armura care, chiar şi în lumina slabă, strălucea ca argintul lustruit.

— Ce ordonaţi, domnule? murmură ea.

Kylo Ren examină împrejurimile în flăcări. Petrecuse deja prea mult timp aici, cu prea puţine satisfacţii. Nu îi plăceau asemenea întârzieri.

— Ucide-i pe toţi, Căpitane Phasma şi cercetează satul. Fiecare clădire, fiecare spaţiu de depozitare şi loc de ascundere posibil. După ce trupele tale l-au ras până la pământ, caută în pământ. Scanere, perceptoare. Ştii ce anume să cauţi.

Ea dădu o dată din cap şi se întoarse. O linie de soldaţi stătea în faţa sătenilor supravieţuitori adunaţi.

— La comanda mea!

Ridicară armele. Reacţiile sătenilor au fost tipice. Unii avansară, sfidători până la capăt. Alţii căzură în genunchi. Se auziră scâncete şi plânsete, şi strigăte de sfidare. Dar nu au durat prea mult.

— *Foc!*

Nu era un masacru. După dicţionarul Primului Ordin nu era nimic mai mult decât pedeapsa prescrisă. Răsplata corespunzătoare pentru că au adăpostit un fugar de seamă. Natura tutorialului era importantă, nu numărul implicat.

Dură mai puţin de un minut. Când se termină, şi singurele sunete erau discuţiile metodice ale soldaţilor, amestecate cu o varietate de sunete nefireşti, se dispersară pentru a efectua inspecţia finală şi scanarea resturilor – anorganice şi de alt tip.

Stând singur, soldatul cu casca însângerată fi uimit când o mână îi coborî pe umăr. Deşi mâna îi aparţinea unui tovarăş, primul soldat nu se relaxă.

— Am observat că nu ai tras. Este blocat blasterul?

În mod automat, soldatul chestionat dădu din cap în semn de răspuns. Tovarăşul lui gesticulă cu înţeles şi îl bătu pe umăr.

— Predă-l când revenim la bază. Lasă-i pe băieţii de la tehnic să-şi bată capul cu el şi ia-ţi unul nou.

— Mulţumesc. Aşa voi face.

Imediat ce colegul său de serviciu s-a depărtat pentru a să se alătura propriei sale unităţi, soldatul se trezi uitându-se la figura înaltă, îmbrăcată în negru ce mergea hotărâtă spre singura navetă care se coborâse în mijlocul luptei. Deşi îşi dorea să se mişte, să se întoarcă, descoperi că nu putea. Rămase ţintuit în loc, strângându-şi arma nefolosită, holbându-se fără să vrea.

Şi, ca răspuns, figura lui Kylo Ren se întoarse şi se uită în lateral, direct la soldat. Acesta văzu doar lumina reflectată de mască şi propria lui frică.

Ştie. Trebuie să ştie. Şi sunt... mort.

Dar nu a fost. Privirea abia dură o secundă. Apoi, Ren îşi reluă mersul, adâncit în gânduri în timp ce se îndrepta spre navetă. Pe traseul de întoarcere la nava sa, trecu pe lângă un blaster căzut pe pământ. Era a lui Poe, cel care ajunsese la o lungime de braţ de a-l ucide. Odată ce rămase dincolo de raza lui de atingere, o apucă, dar nu cu mâinile. Arma se ridică, aparent singură, şi zbură liber, zdrobindu-se într-o structură din apropiere şi speriindu-i pe un soldat ce rătăcea pe acolo, suficient de ghinionist pentru a sta prin apropiere.

Purificarea satului se extinse şi spre periferie, unde un grup de soldaţi tocmai terminaseră de cercetat X-interceptorul deteriorat care fusese abandonat acolo. După ce au făcut tot ce au putut cu instrumentele şi echipamentele la îndemână, se pregăteau să se întoarcă la unităţile lor. Echipa specializată ar fi putut desface nava de luptă a Rezistenţei în bucăţi, dar nu era ceea ce li se ordinonase să facă.

— Nu este nimic acolo, declară ultimul dintre cei patru în timp ce cobora din cockpitul navetei. Obişnuitul gunoi al Rezistenţei, atâta tot. Scanarea profundă nu arată nimic sub fuzelaj sau în altă parte.

Imediat ce fu în siguranţă, tovarăşii săi activară perechea de arme grele pe care le aduseseră cu ei la ascunzătoare. Două lovituri fură de ajuns pentru a preface atât nava, cât şi aflorimentul în ruine. Sunetul exploziei X-interceptorului reverberă peste platourile cu pietriş şi dune. Aflat acum departe, un droid sferic solitar privi înapoi chiar în timp ce continua să fugă. Mingea de foc care se ridicase pe cer sugera detonarea a ceva mult mai volatil decât clădirile primitive şi mecanismele casate. Dacă ar fi putut să se rostogolească mai repede, înspăimântatul droid ar fi făcut-o.

Contrar unei gândiri foarte populare, lumile deşertice nu sunt liniştite noaptea. În absenţa luminii, se ridică la viaţă o ecologie cu totul diferită. Mişcându-se cu mai multă precauţie, BB-8 încercă să nu se oprească la fiecare urlet, fiecare ţipăt speriat, sunet de picioare cu gheare zgâriind stânca goală. Erau unele chestii în regiunile goale, sălbatice, ale planetelor subdezvoltate, care ar rupe bucuroase în bucăţi un droid solitar doar pentru a vedea ce îl făcea să funcţioneze, sau să ruleze, şi el ştia asta. Giroscopul încorporat ameninţă să-l rostogolească sălbatic numai când gândi la astfel de întâlniri. Droizi ca el nu erau destinaţi locurilor nepopulate şi el dorea cu disperare să-i găsească pe alţii ca el. Sau, în lipsă de asta, chiar şi pe oameni.

* * *

Cătuşele purtate de Poe în transportorul de trupe au fost scoase de îndată ce el şi cei care-l capturaseră au debarcat. La bordul Distrugătorului Spaţial, nu mai era niciun motiv pentru a-l reţine fizic pe prizonier. Aparent bucurându-se de asta sau

poate pentru că erau nerăbdători să iasă din armurile lor, escorta îi tot repetau ce să facă apelând la ceea ce el considera a fi o duritate inutilă. Nu că trupele de şoc de orice fel puteau fi remarcate pentru diplomaţia lor individuală. Având în vedere pe cine încercase să omoare, ştia că trebuie să se considere norocos că îl aduseseră la bord încă ataşat de toate membrele sale importante.

O stare fizică care, ştia foarte bine, putea fi modificată în orice moment.

De cealaltă parte a calei enorme şi impresionante, alte trupe se umflau în pene, recunoscători că nu au pierdut mai mulţi camarazi în expediţie şi dorind cu nerăbdare ceva odihnă şi mâncare. Intenţionând să retrăiască bătălia de pe planetă, nu i-au acordat atenţie aceluia dintre ei care rămăsese mai în urmă. Când fu convins că nimeni nu-l privea, soldatul se întoarse şi intră înapoi în transportorul deschis. Îşi scoase casca şi începu să-şi golească conţinutului stomacului în cel mai apropiat recipient de gunoi. Teroarea din expresia sa era palpabilă. Din fericire, nu fusese nimeni acolo care să asiste la ruşinea lui. Cu toate acestea, acum era cineva în spatele lui. Teroarea îi lăsă loc fricii reci când se trezi uitându-se la Căpitanul Phasma. Cât văzuse ofiţerul superior din cele întâmplate? Cât ştia? Prea mult, după cum se dovedi.

Distantă, dar pe un ton de comandă, ea indică arma pe care el încă o mai purta.

— FN-2187. Am înţeles că ai întâmpinat o anumită dificultate cu arma ta. Te rog, fii atât de bun încât să o depui pentru inspecţie echipei tehnice a diviziei tale.

— Da, Căpitane.

Cum reuşea să răspundă fără să se bâlbâie, nu ştia. Se hotărî că o făcea din instinct, nu ca urmare a antrenamentului. Auto-conservare.

— Şi cine ţi-a dat permisiunea să-ţi scoţi casca?

El înghiţi cu greutate.

— Îmi pare rău, Căpitane.

Îi putea simţi dezgustul, în timp ce se străduia să-şi pună casca înapoi pe cap.

— Prezintă-te la divizia mea imediat, spuse Phasma.

El ştia, simindu-se mizerabil, că ce era mai rău avea să vină, probabil, mai târziu.

* * *

Era locul unde tehnologia murise. Munţi de metal, stânci din derivaţi de plasticene[4], oceane de ceramică dislocată erau împletite într-o zonă industrială fantasmagorică, în care nimeni nu îndrăznea să intre, de teama de a fi otrăvit, tăiat sau pierdut pentru totdeauna. Nimeni, cu excepţia câtorva, foarte puţini, pentru care îndrăzneala era un fel de simţ, la fel ca vederea sau auzul.

O astfel de persoană stătea agăţată ca o insectă de un perete de metal întunecat presărat cu senzori, manipulatori şi alte mecanisme în stare de descompunere. Purtând ochelari uşori de protecţie cu lentile verzi, mască de faţă, mănuşi şi haine gri de deşert, persoana era încărcată cu un rucsac substanţial. Un baston multifuncţional legat la spate făcea dificilă munca de precizie în astfel de spaţii înguste şi periculoase. Folosind mai multe instrumente, recuperatoarea extrase o varietate de dispozitive mici din peretele metalic. Una după alta, bucăţile de pradă îşi găseau drum în ruxacul care atârna sub silueta ei zveltă. Când tolba fu plină, recuperatoarea o închise în siguranţă şi porni o coborâre periculoasă, evitând proeminenţele ascuţite şi golurile ameninţătoare din perete. Ajungând în partea de jos a canionului metalic, ridică o bucată mai mare recuperată mai devreme şi apoi, luptându-se cu sarcina dublă, se îndreptă spre o deschidere îndepărtată luminată de soare.

În afara cavernelor metalice şi, în cele din urmă, în afara pericolului, recuperatoarea îşi împinse ochelarii pe frunte şi aruncă o privire la împrejurimile distruse. Avea aproape douăzeci de ani, părul închis la culoare, cu ochii şi mai întunecaţi şi având un indiciu de ceva mai profund în interior. Era o prospeţime în purtarea ei pe care peisajul aspru înconjurător nu reuşise să o elimine. Oricine arunca o privire spre ea ar fi crezut-o delicată: o gravă eroare de judecată.

Fusese o zi de muncă respectabilă, suficientă pentru a-i asigura mâncarea în acea seară. Scoţând un bidon de la curea, îşi şterse sudoarea de pe faţă şi scutură conţinutul rămas al recipientului în gura-i ridicată. *Ar trebui să fie mai mult*, îşi spuse

[4] Plasticene – material folosit în navele spaţiale.

ea începând să bată într-o parte a bidonului. Ultimele câteva picături se agăţau uneori cu încăpăţânare de interiorul izolat.

Concluzionând că a scurs din recipient tot conţinutul, îl prinse înapoi între curea şi corp. Prinse tolba şi bucata mai mare în siguranţă de o bucată de tablă, pe care o trimise să alunece înaintea ei în jos de pe muntele de nisip. Căzut într-o parte, umbra era asigurată de motorul descompuns al unui Distrugător Spaţial de model mai vechi. Fiind prea mare pentru a-l recupera, cu tehnologia învechită, fusese lăsat să se prefacă în praf pe coasta dealului. În clima deşertului, descompunerea ar dura mii de ani. Fiind ceva ce nu putea fi transportat, grămada mare reprezentată de carcasă era ignorată, în timp ce recuperatorii oportunişti, precum Rey, îi jefuiau interiorul pentru componente vandabile.

Un al doilea fragment din tablă servi ca sanie pentru fată, care coborî în josul versantului dunelor după rezultatele muncii din acea zi. Practica îi permise să manipuleze bucata de metal cu destulă pricepere, astfel încât nici să nu cădă şi nici să nu se lovească de oricare dintre resturile împrăştiate pe suprafaţa dunei.

Ajunsă jos, se ridică şi se scutură de praf. Îmbrăcămintea ei de culoare gri-maronie era de bază în deşert, concepută pentru a proteja purtătorul de soare şi pentru a păstra umiditatea corpului. Era ieftină, uşor de reparat şi neplăcută. Acelaşi lucru putea fi spus despre speederul greoi, pătrăţos şi uzat, parcat în apropiere. Dacă vehiculul ponosit şi ruginit avea o caracteristică care compensa, aceea era reprezentată de cele două motoare gemene aflate deasupra şi dedesubtul lui. Întrucât ambele tindeau să se desfacă în bucăţi şi să moară în orice moment, utilitatea lor rezulta mai mult din redundanţă decât din capacitatea de a furniza viteză sau manevrabilitate. După ce îşi fixă de transportor ceea ce recuperase, urcă în scaunul şoferului. Pentru un moment tensionat, păru că niciunul dintre motoare nu se va aprinde. Apoi, unul dintre ele, şi apoi şi celălalt, au duduit de viaţă. Aceasta era viaţa ei, reflectă Rey: o succesiune de momente tensionate, întrerupte doar de noutatea reprezentată de câte o panică ocazională. Toate erau parte integrantă a încercării de a supravieţui pe o lume stagnantă, aspră şi neiertătoare precum Jakku.

Conducând în viteză pe terenul plat al deşertului, ea le permise perceptorilor speederului să o ghideze printre interminabilele rânduri şi grămezi de nave spaţiale stricate, învechite, sau echipamente militare complet deteriorate, mecanisme civile care îşi depăşiseră durata de viaţă prescrisă, şi chiar nave imperiale doborâte cu mult timp în urmă. Nimeni nu vizita acele locuri. Nimeni nu venea să inventarieze sau să scrie istorii. În aceste vremuri nu exista nostalgie pentru moarte: mai ales nu pentru cea a maşinilor.

Instrumentele clipiră. Era o barieră înainte: prea multe epave printre care să manevreze. Dar ştia un locde trecere. Deşi trecerea ar folosi mai multă putere, în această situaţie singura alternativă era un ocol larg şi potenţial periculos. Cel puţin la altitudine, ea ştia că va beneficia de aer mai rece. Ridicându-se, speederul trecu peste metalul distrus aflat înainte, planând până la înălţimea necesară. Pentru adrenalină, ea execută un tonou; un mic moment de încântare într-o existenţă destul de banală. Când ieşi din tonou, Avanpostul Niima era clar vizibil chiar în faţă. *Niima: centrul galaxiei, depozit al unei multitudini de culturi, oferind numărului mare de locuitori o succesiune continuă de divertisment, educaţie şi distracţii plăcute.* Zâmbetul i se pierdu. Niima era ca o axilă funcţională a unui oraş şi nimic mai mult, un loc în care nimeni nu punea întrebări şi toată lumea îşi vedea în linişte de treburile proprii. Era doar suficient de mare şi de dezvoltat astfel încât, dacă picai mort în stradă, era o şansă de cincizeci la sută ca cineva să se deranjeze să-ţi ridice corpul pentru a-l preda unui reciclator de proteine localnic, sau unui crematoriu, sau unei persoane care cunoştea tehnici de înmormântare, dacă oricare dintre acestea din urmă făceau parte din filozofia personală şi erau astfel indicate în acte, şi cu condiţia să existe fonduri disponibile pentru plata mijloacelor de eliminare alese. În caz contrar, deşerturile de pe Jakku vor avea grijă, în timp, de rămăşiţe fără a emite opinii cu privire la virtuţile decedatului. Atâta timp cât putea lucra, Rey nu avea nicio intenţie să sufere o astfel de soartă. Nimeni nu are, desigur. Moartea afişează o varietate de metode de a te lua, care erau adesea surprinzătoare şi uneori amuzante.

Îşi parcă speederul, apoi descărcă bunurile recuperate şi le duse spre structura comunitară care fusese construită în

acest scop şi era deschisă tuturor. Nimeni nu se oferi s-o ajute cu încărcătura grea. În Niima, tinereţea şi sexul nu erau o barieră în calea indiferenţei vecinilor. Odată ajunsă în structura în formă de cort, umbrită, despachetă rezultatele muncii acelei zile, îşi sprijini bastonul de o masă de lucru şi începu să cureţe. Când era vorba despre bunurile recuperate, aspectul conta. Comparativ cu munca grea depusă pentru recuperare, un pic de şlefuire şi lustruire adăuga doar puţin la efortul general. În jurul ei, alţi recuperatori făceau la fel. Oamenii şi non-oamenii comunicau deschis, comentând fiecare despre descoperirile celuilalt şi schimbând bârfe, mai ales în dialectul local. Ocupau o bună parte din spaţiul de lucru disponibil. Când nu discutau amiabil între ei, se străduiau să înveţe unde găsiseră concurenţii bunurile cele mai valoroase. De asemenea, nu se dădeau în lături să fure unul de la altul atunci când se prezenta vreo astfel de oportunitate. Rey îşi supraveghea cu atenţie bunurile.

Ridicând ochii de la munca ei, se întâmplă ca privirea să-i poposească în afara cortului. Bipedul a cărui mişcare îi atinsese privirea era uman. O femeie, îmbrăcată în veşminte de un maroniu închis, cu umbre purpurii, cu banda de machiaj turcoaz de-a lungul ochilor şi degetelor arătătoare indicând clanul de origine. Examina împrejurimile stând pe rampa deschisă a unei nave. O clipă mai târziu un băiat cu îmbrăcăminte şi machiaj asemănător, apăru şi i se alătură. Avu loc un schimb familial, în timpul căruia femeia făcu ceva cu părul copilului. Revenind la munca ei, Rey era doar parţial conştientă de faptul că peria pe care o folosea pe o bucată îngustă de piesă electronică salvată începuse să imite aceeaşi mişcare mângâiată, îngrijită, a degetelor femeii.

Venind lângă ea, unul dintre asistenţii lui Unkar Plutt lătră şi gesticulă în direcţia ei cu bastonul său, implicând că ar fi, în mai mare măsură, în interesul ei să se concentreze asupra muncii şi să nu se lase distrasă. Fără altă privire în direcţia mamei şi a copilului, Rey se întoarse la propria lucrare.

Terminând mai devreme decât se aşteptase, se îndreptă de-a lungul cortului spre cabina de schimb. Confecţionat dintr-o mică şenilată de nisip recuperată, maro întunecată de la rugină şi vârstă, era înconjurată de grămezi de componente cumpărate recent. Spre deosebire de cortul dominant, aceasta se mândrea cu un tavan solid suspendat, format dintr-o altă piesă de metal

recuperată. În Niima, cea mai dezagreabilă parte a predării recuperărilor era plata. Acest lucru nu se datora calităţii alimentelor primite ca plată, ci naturii individului care o distribuia.

Forma obtuză aflată uşor deasupra şi în faţa ei nu era umană. Fiinţa Crolute avea o construcţie puternică ce se încheia în vârf cu un craniu mare, cărnos, fără păr, a cărui caracteristică mai proeminentă era un nas larg, plat. Cavitatea nazală se întindea până la casca de metal care îi acoperea capul chel. Un strat separat de carne curgea în jos ca un al doilea gât. Pantalonii negri largi erau înfipţi în cizmele de lucru grele, în timp ce cămaşa cu mâneci lungi, colorată în cenuşiu se străduia să acopere straturile suplimentare de gât. O jumătate de duzină plăci metalice bicolore îi atârnau de gât şi umeri până sub genunchii groşi. Muşchii îi erau ascunşi sub un strat suplimentar de untură.

Deşi ştia că el aşteaptă cu nerăbdare relaţiile lor ocazionale de afaceri, pentru ea nu era la fel. Din moment ce asta necesita nu numai să-l asculte, ci şi să-l privească, se străduia mereu să păstreze întâlnirile lor cât mai scurte. Pe de altă parte, Unkar Plutt era încântat să-şi extindă întâlnirile atâta timp cât putea suporta ea. Nu se grăbea niciodată când examina piesele ei, lăsându-şi privirea să treacă încet peste tot ceea ce era pus dinaintea lui, făcând-o să aştepte. Numai atunci când limitele normale de curtoazie erau demult depăşite, binevoia să-i recunoască prezenţa.

— Rey. O ofertă decentă, chiar dacă nu este nimic remarcabil. Astăzi primeşti un sfert porţiune.

Nu i-a oferit plăcerea de a-i vedea dezamăgirea, ci doar şi-a luat perechea de pachete care apăruseră în sertarul de transfer din faţa lui. Un pachet transparent conţinea pudră bej; celălalt, o tabletă mai solidă de... ceva verde.

— Aşa te vreau, fetiţo, o felicită Plutt.

Fără să-i răspundă, ea se întoarse şi plecă, mişcându-se cât de repede putea pentru a nu-l alerta asupra faptul că prezenţa lui o dezgusta. Putu să-i simtă privirea peste tot corpul ei până când ieşi din cortul cel mare.

* * *

Pe platourile sărate din Jakku, singurul loc unde cineva putea să se adăpostească de soare era în ceea ce-şi construia pentru sine. Speederul lui Rey erau nesemnificativ pe lângă întinderea arzătoare în asfinţit, în timp ce încetinea apropiindu-se de locul ei de rezidenţă. Dându-se jos, îl lăsă parcat acolo unde se oprise. Nu era niciun motiv să-l asigure. Puţini veneau pe acolo. Cei care o făceau, inclusiv piraţii şi bandiţii care bântuiau deşertul pustiu, nu şi-ar fi irosit timpul încercând să fure un vehicul atât de vechi şi rablagit ca transportorul ei.

Descărcându-şi lucrurile, îşi strânse bunurile şi se îndreptă spre ceea ce ţinea loc de intrare şi ducea în burta păşitorului AT-AT pe jumătate distrus. Poate că era un exemplu străvechi, putrezit şi ruginit, de forţă militară, acum inutilă, dar pentru Rey, era *acasă*. După ce-şi depuse cu grijă uneltele şi alimentele în dulapurile şi pe rafturile făcute de ea, îşi aminti să zgârie un semn pe unul dintre pereţii interiori confecţionat dintr-un material semi-maleabil. De mult nu se mai obosea să numere zgârieturile, care acum însumau mii. Bucăţi şi piese de paravane ornamentale făcute de ea, despărţeau alcovurile şi colţurile: aici o păpuşă făcută manual din materialul recuperat de la un costum de zbor portocaliu, dincolo un mănunchi de flori uscate de deşert. La capătul îndepărtat al nişei în care se afla patul, era o pernă care o costase o zi de muncă. Nu erau mare lucru, dar acolo unde fuseseră puse aceste exemple de individualitate sfidătoare, înmuiau monotonia dimprejur.

Tableta verde sfârâi în tigaia de gătit improvizată. Deschizând pachetul de pulbere bej, o aruncă într-o cutie de conserve pe jumătate plină cu apă. O agitare scurtă activă amestecul, care se dilată prompt şi se solidifică într-o bucată ce semăna cu o pâine. Îşi trecu carnea gătită din tigaie pe o farfurie, apoi scoase painea din cutie. Luând loc, se aruncă asupra celor două, de parcă n-ar fi mâncat de săptămâni întregi. Se părea că în aceste zile prea multe mese erau aşa. După ce termină, ridică farfuria şi o linse toată înainte să o pună deoparte. Ridicându-se, se duse spre o fereastră care dădea spre Niima. Urma de aburi a unei nave în urcare brăzda albastrul închis uniform al cerului serii precum creta pe o tablă. Ştergându-şi gura, se întoarse spre un raft unde era o cască veche a Rebelilor, rău deteriorată. O privi o clipă, apoi o ridică şi o puse pe cap. Încă purtând casca, îşi croi drum afară în aerul

care se răcea. Nu e prea mult de văzut în seara asta, reflectă ea. Soarele apune. Mâine dimineaţă, soarele răsare. Şi aşa mai departe într-o altă zi, nu prea deosebită de cea care a precedat-o şi cele interminabil de repetitive care trecuseră înainte. Încercă să se gândească la altceva – ceva care se schimbase, ceva care părea diferit – chiar dacă numai pentru a-şi feri mintea de atrofiere. Dar nu era nimic. Nimic nou. Desigur, nimic despre care să visezi ziua. Pe Jakku, lucrurile nu se schimbau niciodată.

A *existat* acea menţionare ocazională în piaţă despre ridicarea unei noi puteri în galaxie. O organizaţie care îşi spunea *Primul Ordin*. Determinat, neobosit. Nimeni nu părea să ştie prea multe despre ea. Nu era ceva de care să se îngrijoreze aici, ştia asta. Orice ar fi fost, orice ar fi reprezentat, n-ar veni în această lume înapoiată, aflată în afara rutelor de zbor. Nimeni nu venea pe Jakku.

Era singură.

Ceva ce nu era nisip în mişcare, protesta vehement. Ridicându-se repede, îşi scoase casca. Sunetul nu putea veni din interiorul electronicii demult moarte. Chiar în timp ce inspecta căptuşeala, zgomotul se repetă. Un bip isteric, panicat. Întorcându-se, fugi înapoi în locuinţă şi apăru un moment mai târziu strângându-şi bastonul. Bipăitul suna încontinuu acum, nu mai puţin frenetic decât frecvenţa sa.

Ajungând în vârful unei dune din apropiere, se trezi că priveşte în jos la o privelişte la fel de curioasă pe cât era de neaşteptată. Prins într-o plasă de materiale organice locale, un mic droid sferic încerca să scape din capcană. Un efort făcut extrem de dificil de absenţa totală a membrelor droidului înfricoşat. Încălecând deasupra unui luggabeast[5] îndesat, cu patru picioare şi cască pătrată, un nativ Teedo se străduia să imobilizeze şi să-l ridice sus pe droidul fără picioare, insubordonat şi hiperactiv.

Deşi nu puteai fi sigur de nimic din ceea ce se întâmpla pe Jakku, Rey ştia că era întotdeauna rezonabil să presupui că se întâmpla ceva neobişnuit. Măcar până când înţelegea

---

[5] Luggabeast – o specie de patrupede negânditoare care puteau fi găsiţi pe planetele de frontieră, masca fiindu-le sudată permanent peste feţe, şi având sisteme mecanice invazive care le măreau durata de viaţă şi capacitatea de muncă dincolo de abilităţile lor naturale.

particularităţile confruntării la care era martoră, era corect să ceară o pauză pentru moment.

— *Tal'ama parqual!*

Mişcarea încetă când atât Teedo, cât şi BB-8 încetară lupta şi se întoarseră să se uite la ea.

— *Parqual! Zatana tappan-aboo!*

Făcând eforturi să controleze simultan atât bestia grea de cap, cât şi pe captivul său, Teedo strigă înapoi prin piesa vocală a căştii cu ochelari care îi acoperea craniul reptilian. Atitudinea sa era hotărât neconciliatoare, chiar ameninţătoare. Între timp, capul suspendat al droidul captiv pivota repede înainte şi înapoi, încercând să-i privească simultan pe Teedo şi pe om.

Rey se supără imediat, nu numai pe tonul lui Teedo, ci şi pe discursul său, care depăşea cu mult limitele normale de curtoazie care existau între locuitorii deşertului şi făcea posibilă coexistenţa dificilă. Călăreţul de pe luggabeast ştia asta, iar cuvintele sale intempestive erau suficiente pentru a o face să decide asupra unui felului de a acţiona. Coborând partea îndepărtată a dunei, ea îşi scoase cuţitul şi începu să taie împletitura.

— *Namago!* mârâi ea. *Ta bana contoqual!*

Văzând că era pe punctul de a-şi pierde prada, Teedo dezlănţui un flux de invective indigenene. Niciunul dintre ele nu avu nici cel mai mic efect asupra lui Rey, care continuă să taie plasa până când nativul emise o insultă care ar fi fost prea vulgară în orice limbă. Întrerupându-şi munca, ea se întoarse pentru a înfrunta creatura îmbrăcată strâns, gesticulând cu cuţitul şi scuipând o replică justă.

— *Noma. Ano tamata, zatana.*

Mai lung decât ar fi fost necesar, răspunsul lui Teedo la asta ar fi fost indecent pe oricare dintre o sută de lumi civilizate. Întorcând bestia cu capul închis în metal, dezagreabilul recuperator plecă în direcţie opusă. Imediat ce nativul ajunse la o distanţă sigură, BB-8 se rostogoli eliberat de plasă şi începu să bipăie tare şi provocator în direcţia lui.

— Şşşt, se grăbi Rey să-l liniştească pe droid. Nu-l ispiti. Prea multe insulte pot da peste cap bunul simţ al oricui, chiar şi al unui Teedo.

BB-8 deveni tăcut instantaneu. Împreună, cei doi urmăriră creatura luggabeast până când aceasta şi călăreţul ei dispărură din vedere.

O întrebare electronică îi atrase atenţia. Rey îngenunche lângă droidul întrebător.

— E doar un Teedo. Un localnic. Nu ca mine, ci chiar localnic. Expresia ei se schimbă. Doar că acesta a fost deosebit de nepoliticos. Te-a vrut pentru piese.

Aplecându-se uşor înainte, ea studie partea superioară a capului droidului.

— Ţi s-a îndoit antena.

În timp ce studia marcajele de pe noua cunoştinţă ce bipăia încet, interesul ei continuă să se adâncească.

— De unde vii?

Droidul bipăi un răspuns. Încreţindu-şi buzele, Rey clătină din cap.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

Urmă un şir de bipuri. De data asta, ea zâmbi.

— Oh. Este strict secret. Într-adevăr? Ei bine, şi eu la fel. Mare secret. Ridicându-se, ea porni din nou spre locuinţa ei. O să-l ţin pe al meu şi tu îl poţi păstra pe al tău.

Ridicând un braţ, făcu un gest.

— Avanpostul Niima este într-acolo. Nu te apropia de Creasta Kelvin. Fereşte-te de Câmpurile Mişcătoare din nord sau o să te scufunzi în nisip. Altfel ar trebui să fii bine. Cu cât ajungi mai aproape de Niima, cu atât mai puţin este probabil să dai peste prădători Teedo.

Bipăind încet, droidul începu să o urmeze, oprindu-se doar când ea se întoarse brusc spre el.

— Nu mă urmări. Nu poţi veni cu mine. Nu vreau pe nimeni cu mine. Înţelegi?

Alte bipuri, în mod clar îngrijorate de data aceasta. Ea deveni furioasă.

— Nu! Şi nu mă mai întreba. Nu sunt prietena ta. Nu am niciun prieten. Acesta este Jakku. Nimeni nu are prieteni aici. Doar camarazi supravieţuitori.

Întorcându-se încă o dată, se îndepărtă cu paşi mai mari. Bipurile care se auziră acum arătau o disperare inconfundabilă, suficient de amară ca să o facă să se oprească. Întorcându-se încă o dată, se uită înapoi spre droidul care implora. Nu îi plăcea

de el. Dragostea ei pentru cele mai multe maşini se întindea doar până la echivalentul său comercial în produse alimentare. Dar se trezi că-i pare rău pentru acest mic droid neajutorat. Cel puţin, îşi spuse ea însăşi, pare suficient de inofensiv. Şi în ciuda avertismentului ei, nu exista nicio garanţie că Teedo nu s-ar putea întoarce.

Dădu din cap cu reticenţă în direcţia droidului. Imediat, el se rostogoli lângă ea. Împreună, se îndreptară spre locuinţa ei.

— Dimineaţa, spuse ea ferm, pleci.

Cu un bip cordial droidul îi acceptă decizia.

— Bine, cu plăcere.

Un alt bip, care o făcu să râdă.

— Da, este mult nisip aici. BB-8? Bine. Salut, BB-8. Numele meu este Rey. Nu, doar Rey.

Se auziră şi mai mult sunete şi zâmbetul ei dispăru.

— Uite, nu vei vorbi toată noaptea, nu? Pentru că asta nu va funcţiona. Ştii cum se încarcă oamenii. Nu ne conectăm, dormim.

Urmă un alt bip de acceptare.

— Bun. Ţine cont de asta şi ne vom înţelege până dimineaţa. *În tăcere*.

Un ultim bip rămase atârnat în aerul uscat al deşertului, în timp ce ei dispăreau după dună.

III

Celula de detenţie nu avea bare. Nu era nevoie. Un prizonier nu se putea duce nicăieri la bordul navei. Chiar dacă ar fi avut unde, singurul ocupant era strâns încătuşat în scaunul său, neputând face altceva decât să-şi întoarcă capul. Poe ştia că ar fi trebuit să fie flatat. Nu-şi asumau niciun risc cu el. Dar nu se putea gândi decât la faptul că eşuase în misiunea sa.

Era atât de scufundat în depresie, încât cu greu reacţionă când îl bătuseră. Livrată cu o îndemânare dată de practică, concepută să facă rău, dar să nu cauzeze daune permanente, loviturile au venit intermitent, în diferite momente ale zilei pe diferite părţi ale corpului său. El făcuse tot posibilul să nu simtă durerea, în acelaşi timp reuşind să nu audă întrebările. Ceea ce nu ştia el era că astea erau doar pentru înmuiere, o introducere înaintea principalului său interogator.

Acest individ formidabil veni la momentul potrivit. Recunoscându-l din atacul asupra satului, Poe se împotrivi legăturilor sale într-un efort suprem, final, de a se elibera. Solicitându-i ultimele fărâme de forţă, eşecul îl lăsă complet epuizat. Era la fel de bine, se consolă. Să lupte împotriva individului care stătea acum în faţa lui era contraproductiv în cel mai bun caz. Lupta şi rezistenţa erau, însă, două lucruri diferite şi se hotărî să-şi concentreze ceea ce-i mai rămăsese din energie pe rezistenţă. Fără îndoială că inchizitorul său îi putea simţi hotărârea. Zâmbea oare individul mascat? Nu exista nicio modalitate de a şti. În timp ce salutul interogatorului său fu departe de a fi provocator, sarcasmul de la baza cuvintelor lui Kylo Ren fu destul de clar.

— Habar n-aveam că avem la bord cel mai bun pilot din Rezistenţă. Să te dezvălui, prin încercarea ta inutilă de a-mi lua viaţa, a fost o prostie. Răzbunarea este cu puţin mai mult decât o concesie adolescentină pentru vanitate personală. Chiar dacă nu ai fi fost lent şi prost pregătit, Tekka era deja mort. Stai confortabil?

Poe făcu tot posibilul să pară nonşalant.

— Nu chiar. Gesticulă cât putu de bine spre mâinile încătuşate. Condiţiile de cazare lasă de dorit.

— Regret că este necesar. Nu sunt necesare în prezenţa mea. Dar ceilalţi care te-au cunoscut posedă doar cele mai primitive abilităţi şi sfidarea continuă din partea ta va cere folosirea lor inutilă pe mai departe. Se aplecă spre prizonier. Nimic din toate aceste neplăceri nu trebuiau să fie necesare. Amândoi doream acelaşi lucru de la bătrân. Poate că a fost mai binevoitor cu tine decât a fost cu mine.

Poe se prefăcu că analizează serios propunerea înainte de a răspunde flegmatic.

— Ar trebui să vă regândiţi tehnica. Este greu de obţinut cooperarea unui om mort.

Ren stătea în spate, aplecându-se peste prizonier.

— Un truism asupra căruia s-ar putea să doreşti să reflectezi personal. Cu toate acestea, este patetic. Nu? Tu şi eu, amândoi în căutarea unei fantome. Tonul lui se întunecă. Unde ai pus-o?

Poe îl privi inocent.

— Unde am pus ce?

— Te rog. Timpul trece pentru toată lumea, mai ales al meu. Va fi mult mai rapid şi mai puţin stânjenitor dacă ne descotorosim cu prostiile copilăreşti.

Poe se pregăti.

— Rezistenţa nu va fi intimidată de tine.

— După cum doreşti, atunci. Nu există *rezistenţă* în această cameră. Există numai pilotul Poe Dameron. Şi cu mine.

Întinse o mână spre prizonierul încătuşat. Imediat după aceea urmă o agonie tăcută.

— Spune-mi, murmură Ren. Spune-mi.

* * *

Generalul Hux îl aştepta. După cum era de aşteptat, interogatoriul nu dură mult. Ofiţerul superior nu fu nevoit să întrebe dacă a avut succes. Oricât de hotărât ar fi fost prizonierul, indiferent de tăria sa, ori a ei, personală de caracter, interogatoriul lui Ren producea, invariabil, aceleaşi rezultate. Faţa acoperită de metal îl privi pe general, iar vocea care emană din spatele ei era lipsită de pasiune.

— Pilotul nu o are. Harta către locaţia lui Skywalker este într-un droid. O unitate BB obişnuită.

Hux era clar mulţumit, deşi asta nu însemna nimic pentru Ren.

— Asta va face lucrurile uşoare. Indicaţiile sunt într-un droid, iar droidul este încă pe planetă.

— Chiar şi o singură planetă oferă nenumărate locuri pentru ascundere, sublinie Ren.

Hux nu contestă acest lucru.

— Destul de adevărat, dar lumea de sub noi este primitivă. Un simplu droid se va îndrepta spre facilităţile suport pentru a da de alţii ca el. Jakku are destul de puţine astfel de locuri. Se întoarse, plănuind. Cu puţin noroc, poate că nu va trebui să-l căutăm noi înşine.

* * *

Chiar şi pentru un droid, Avanpostul Niima fu neimpresionant. BB-8 asimilă totul, înregistrând în detaliu fiecare lucru aflat la vedere, pentru o posibilă referinţă viitoare. Nimic din ceea ce văzu droidul nu fu încurajator.

După ce îl descărcă de pe speederul ei, Rey cără încă o dată tolba umflată a unei noi zile de căutare şi recuperare. Privind spre droidul indecis, ea dădu din cap spre o parte a oraşului.

— Există un comerciant în Spaţiul de Aterizare 3, denumit Horvins. Nu te lăsa intimidat de aspectul lui – este, de fapt, destul de decent. Ar putea fi dispus să te ducă oriunde vrei să te duci. Aşa că... Se opri o clipă, gândindu-se, apoi ridică din umeri. La revedere.

Nu făcuse decât câţiva paşi când o serie de bipuri o determinară să se uite înapoi şi să râdă.

— Oh, chiar aşa? Acum nu poţi pleca? Am crezut că trebuie să ajungi undeva, într-un loc special.

Jalnic şi neliniştit, răspunsul electronic nu semăna deloc cu ceea ce se aşteptase. Mergând înapoi, îngenunche ca să privească în ochiul întunecat al droidului.

— Nu-ţi pierde speranţa. S-ar putea să apară. Oricine ar fi el. Strict secret. Crede-mă, ştiu cum e să aştepţi. Droidul scoase un bip întrebător. Familia mea. Se vor întoarce. Într-o bună zi.

Încercă să zâmbească şi eşuă mizerabil. BB-8 se mişcă atât de aproape de ea, cât îi permitea protocolul şi emise un bip uşor. Asta o determină să se ridice brusc, în mod clar enervată de întrebare.

— *Ce?* Nu! Nu *plâng*.

De data asta când plecă, nu se mai uită înapoi. Nu era nevoie. Ignorând admonestările ei, droidul se ţinu după ea, emiţând bipuri încontinuu, iritându-o cu consecvenţa lui chinuitoare.

— Nu am făcut-o! continuă să insiste. Doar pentru că se scurge puţină apă dintr-un ochi uman nu înseamnă că plânge. Verifică-ţi baza de date. Îşi frecă ochiul în cauză. Nu este nimic altceva decât puţin nisip. Toată planeta asta nu este altceva decât o mare bucată de nisip.

Comentariul droidului despre asta o făcu să nu ştie dacă să râdă sau să plângă.

— Nu, BB-8. Nu am o planetă în ochii.

Dar lacrimile continuau să-i curgă în timp ce se pătrundea mai adânc în oraş, şi renunţă să mai încerce să-l convingă pe droid să o lase în pace.

Poate că într-o zi lucrurile se vor schimba, îşi spuse absentă în timp ce aştepta la rând să-i vină rândul. La fel ca vântul fierbinte, uscat al deşertului, realitatea o trezi când ajunse în faţă şi îşi descărcă bunurile. Îşi ascunse valul repulsie care o cuprinse. Poate că într-o zi, înainte ca universul să moară, Unkar Plutt va face o baie.

Negustorul îşi făcu obişnuitul spectacol de a-i inspecta bunurile, dar atenţia lui era îndreptată, de fapt, asupra droidului rotund care se oprise în spatele ei şi uşor într-o parte.

— Două interlifturi. O să-ţi dau un sfert de porţie. Pentru ambele.

Ea reacţionă imediat.

— Săptămâna trecută erau câte o jumătate de porţie fiecare şi ai spus că vrei mai multe. Ea indică cele două dispozitive. Iată încă două.

Carnea lui Plutt se încreţi.

— Condiţiile s-au schimbat. El ridică unul dintre componente şi se încruntă la el. În plus, acestuia îi lipseşte o membrană. Nu-mi place să plătesc pentru echipamente

incomplete. Înainte ca ea să poată obiecta mai departe, se aplecă. Şi droidul?

— Ce-i cu el? întrebă ea prudentă.

— Este cu tine?

Plutt zâmbi. Ceea ce, în cazul lui, era mai rău decât expresia lui obişnuită de indiferenţă.

— Voi plăti pentru el. Pare funcţional.

În spatele ei, BB-8 începu să scoată bipuri îngrijorat. Rey îl ignoră, intrigată.

— Ar putea fi.

— De ce nu l-ai oferit împreună cu interlifturile?

Plutt saliva. În mod normal, aceasta era semnalul pentru ca ea să fugă cât timp mai avea control asupra stomacului ei. De data aceasta ea îşi ignoră starea de vomă.

— După cum ai spus, este funcţional. Vorbea cu o indiferenţă studiată. Pot folosi oricând un droid funcţional prin casă.

Plutt începu să o contrazică.

— Ăsta? Cu ce ar putea fi de folos pentru cineva ca tine? Nu are membre pentru a te ajuta.

— Poate că mă bucur de companie. Ai spus că vei plăti. Cât de mult?

Plăcându-i aparent, Plutt nu se putut abţine.

— Şaizeci de porţii.

Cumva ea reuşi să-şi strunească reacţia la o singură tresărire de muşchi. Şaizeci de porţii ar hrăni-o pentru… pentru… Pentru foarte mult timp. Timp suficient pentru a face alte lucrări care fuseseră neglijate mult timp. Timp suficient pentru a se relaxa şi a-şi odihni oasele. Timp suficient pentru… *Lenevealǎ* era un cuvânt care dispăruse demult din vocabularul ei.

Scoţând bipuri furioase, BB-8 o înghionti din spate. Droidul urmărise conversaţia de la început şi nu-i plăcea întorsătura pe care o luase, chiar deloc.

— Taci, mormăi ea.

Fie droidul nu o înţelesese, fie îi ignora în mod voit instrucţiunile. Având prea puţină răbdare în privinţa mecanismelor neascultătoare, ea întinse mâna şi apăsă o secvenţă pe capul lui. Imediat, CAPUL alunecă în lateral până căzu la pământ. Nu mai emiSe alte semnale sonore din unitatea

de vorbire. Conştiinţa artificială era absentă acum şi era doar o piesă liniştită de maşinărie, un gunoi sferic.

Dar, în aparenţă, unul care deţinea o anumită valoare, îşi spuse ea însăşi. Cât de mult valora? Înainte de a fi de acord cu orice, era datoria ei să afle.

— O sută de porţii.

Plutt fu evident surprins de contraofertă şi la fel de evident de nefericit. Nu că ar fi fost străin de tocmeală. Recuperatorii nu ar fi recuperatori dacă nu s-ar tocmi frecvent pentru valoarea bunurilor lor. Era doar pentru că nu se aşteptase la asta de la ea, mai ales având în vedere ce-i oferise deja. Nu conta. Nimic nu conta în acest moment, cu excepţia dobândirii posesiei asupra droidului. Aşa că zâmbi din nou.

— Îndrăzneala a fost întotdeauna mai mare decât tine, Rey. Întotdeauna am admirat asta la tine.

— Da, da. Sunt minunată. Am încheiat afacerea sau nu?

Ea rămase inexpresivă.

— Cum pot rezista forţei personalităţii tale? răspunse el cu o îngrijorare batjocoritoare. O sută să fie. Cocoţat pe tronul său ponosit, se întoarse. După cum poţi să-ţi imaginezi, îmi va lua ceva timp să-ţi fac plata. Te rog, fii răbdătoare.

Lui Rey nu-i venea să creadă. Acceptase contraoferta! Nu o făcuse decât pentru a vedea expresia de pe faţa lui, fără să viseze vreodată că o va accepta atât de uşor. O sută de porţii complete! Nerăbdătoare, îşi deschise tolba pregătindu-se să primească recompensa preconizată. Asta era o încărcătură grea pe care nu avea de gând să se supere că o cară. Entuziasmul ei era atât de mare că începuse să bârfească cu Plutt cel detestat.

— Ce vei face cu droidul? Se deplasează bine, dar aşa cum ai subliniat, nu are membre cu care să te ajute.

— Oh, nu o să-l păstrez pentru mine. Plutt vorbi absent în timp ce continua să stivuiască porţii complete de nutriţie lângă scaunul său. Anumite grupuri au întrebat despre un droid de genul ăsta. Nu-i treaba mea pentru ce îl vor. Comercianţii inteligenţi nu cercetează prea mult motivaţiile clienţilor. Aruncă o privire spre ea. Dacă aflu, voi fi amabil şi te voi anunţa. Între timp, vreau să cred că acest schimb va fi bun pentru amândoi. La urma urmelor, acesta este cel mai bun tip de afaceri.

În timp ce el începu să introducă pachetele în sertarul de transfer, ea se apropie să le ia.

— Aşa te vreau, fetiţo.

Tonul lui lăsa impresia de ceva mai mult decât posesivitate falsă. În vocea lui se simţea dorinţă, ceea ce era ceva nou chiar şi pentru Unkar Plutt. O nerăbdare care nu se putea traduce decât în triumf. Fu nevoie de un efort real din partea ei să dea drumul la prima grămadă de pachete alimentare şi să-şi tragă mâna înapoi. Aruncă o privire spre droidul inert, gândindu-se intens. Pe urmă se uită înapoi la negustor.

— De fapt, droidul nu este de vânzare. Am făcut o greşeală.

Forţându-se să facă acest lucru, ea împinse grămada de pachete alimentare spre spatele sertarului de transfer. Plutt îşi ieşi din fire, nemaiputându-se stăpâni. Când vocea lui se ridică, ceilalţi recuperatori din cameră îşi ridicară privirea de la munca lor. Chiar şi pentru un negustor iritabil, izbucnirea lui era neobişnuită.

— Dragă, zbieră el, tonul contrazicându-i cuvintele folosite, noi am încheiat deja o afacere!

Rânjind ferm, ea îi imită observaţia anterioară.

— Condiţiile s-au schimbat.

Aplecându-se, ea reactivă droidul. Capul lui BB-8 se ridică imediat în poziţia sa dorsală naturală. Dacă droidul ar fi avut pleoape, ar fi clipit.

— Condiţiile s-au… Plutt părea gata să explodeze. Tu crezi că poţi fi sarcastică cu mine, fato? Crezi că poţi juca jocuri aici? Cine te crezi?

Se îndreptă de spate cu atâta mândrie cât putu să adune.

— Eu sunt un operator independent, recuperator de pe terenurile metalice, fără datorii şi obligaţii faţă de nimeni. În orice caz, nu faţă de un comerciant mărunt, pe nume Plutt.

— Eşti… Eşti… Negustorul încercă să se controleze. Tu n-ai nimic. Tu nu *eşti* nimic!

— Dimpotrivă, spuse ea, doar ce am spus cine sunt. Cât despre ce am, acestea ar fi libertatea şi mândria mea.

Murmurele de aprobare se ridicară din spatele ei, din vecinătatea meselor de lucru. Spusese cu voce tare ceea ce îşi doreau să spună toţi colegii şi compatrioţii ei, indiferent de

specie, dar nu îndrăzneau. Cel puţin nu spre faţa urâtă a lui Plutt.

Cu toate pretenţiile de respect dispărute, Rey făcu un pas către scaun şi îi aruncă negustorului cocoţat pe el o privire atât de oţelită încât el tresări vizibil. BB-8 reacţionă cu un bip de admiraţie. Rezistând dorinţei de a-l mângâia liniştitor, Rey încheie relaţiile din ziua aceea cu Unkar Plutt.

— Droidul nu este de vânzare.

Apoi se întoarse şi se îndreptă spre ieşirea cortului mare, cu droidul bipăind emoţionat şi ţinând pasul cu ea fără efort.

Plutt o urmări plecând. Începu să se calmeze, cu mintea muncind sistematic. Confruntarea trecuse aproape dincolo de limite. Astfel de pierderi a controlului nu îl caracterizau. Pe parcursul negocierilor, el adesea ţipa, urla, bătea din când în când în raftul de serviciu din faţa lui. Dar tot timpul, în mod calculat. Era vorba doar despre afaceri, doar despre profit. Niciodată nu era ceva personal. Nici măcar acum, când fusese implicată Rey cea minunată, dar lipsită de respect. Era demn de milă, medită el în timp ce ridica un comunicator.

Îi răspunse o voce. Ignorându-l pe recuperatorul care încerca să se apropie, Plutt se întoarse şi-şi coborî vocea.

— Am ceva de muncă pentru tine.

Cu mâna liberă închise trântind intrarea de serviciu, lăsându-l pe recuperator cu tolba cu mărfuri în mână şi uitându-se în gol la spatele comerciantului.

* * *

Prăbuşit şi încătuşat pe scaun, Poe încă respira. Dincolo de asta, nu-i mai păsa prea mult de ce i se putea întâmpla. Nu era vina lui, îşi spunea încontinuu. Pentru o persoană obişnuită, oricât de puternică s-ar crede, să reziste sondării unei creaturi precum Kylo Ren era pur şi simplu imposibil. El încercase. Nu era nicio ruşine că eşuase. Nu-i păsa prea mult ce ar putea face cu el acum, deşi putea ghici. După ce le dăduse puţinul de valoare pe care îl deţinea, nu mai era de niciun folos pentru ei. Nu era nimic despre sistemele de arme ale X-interceptoarelor despre care Ordinul Întâi să nu ştie deja şi, ca simplu pilot, nu era de aşteptat să ştie nimic despre mişcări sau tactici militare. Devenise dispensabil. Nu, nu dispensabil. Mai puţin de atât. Era

irelevant. Ca atare, se îndoia că îl vor ţine în viaţă. Nu va primi de mâncare, dar s-ar putea să devină el mâncare.

Capul i se ridică în timp ce uşa celulei de detenţie se deschise şi intră un soldat din trupele de şoc. Cel puţin, medită Poe, se va termina repede. Abia aşteapta să se elibereze de toate acele gânduri chinuitoare. Cu toate acestea, ceea ce spuse soldatul către singurul gardian din cameră îl surprinse.

— Îl duc pe prizonier la Kylo Ren.

Poe se încovoie pe scaun. Ce mai doreau de la el? Totul, orice lucru de valoare pe care îl ştiuse, era acum ştiut şi de ei. Trecuseră cu vederea vreun anumit rând din chestionar? Nu se putea gândi la vreunul. Dealtfel, în momentul de faţă, mintea lui nu mai funcţiona cum trebuie.

Gardianul se întrebă şi el.

— Nu mi s-a spus să te aştept. De ce ar vrea Ren să-l interogheze pe prizonier în afara celulei?

Vocea noului sosit se întunecă.

— Îndrăzneşti să pui la îndoială motivele lui Kylo Ren?

— Nu, nu, nu asta am vrut să spun! Eu...

Fără vreun alt cuvânt, gardianul eliberă prizonierul din cătuşele sale. Dură de două ori mai mult decât ar fi trebuit, deoarece nervozitatea bruscă a gardianului îl făcea să fie neîndemânatic.

Procedura cerea ca soldatul să-şi păstreze arma ţintită spre prizonier încontinuu, cât timp mergeau împreună pe coridor. În alte timpuri, în alte locuri, Poe s-ar fi putut gândi să încerce să i-o smulgă. Dar era mult prea slăbit pentru a se gândi să facă un efort care probabil i-ar fi fost fatal. În orice caz, soldatul părea la fel de competent ca toţi ceilalţi de felul său şi nu arăta să-şi fi relaxat vigilenţa.

O altă împunsătură dură cu botul armei îl determină pe Poe să se poticnească şi aproape să cadă. Era atât de epuizat că nici nu mai putea să obiecteze sau să mormăie un blestem.

— Întoarce-te aici, îi porunci aspru soldatul.

Pasajul în care au intrat părea neobişnuit de îngust şi slab luminat. Spre deosebire de pasajul pe care tocmai îl părăsiseră, aici nu întâlniră nicio persoană. Nu erau trupe, nu erau tehnicieni, nu era echipaj în general.

O mână înmănuşată, care-l apucă strâns de umăr, îl opri. Poe privi la împrejurimile claustrofobice. Un loc ciudat pentru o

execuţie, gândi el resemnat. Se pare că nu aveau de gând să facă un spectacol din asta.

Soldatul vorbi repede şi pe un ton jos.

— Ascultă cu grijă şi fii atent. Dacă faci exact cum spun eu, te pot scoate de aici.

În creierul rănit al lui Poe se agită ceva asemănător competenţei. Se întoarse şi aruncă o privire stupidă spre masca soldatului.

— Dacă… *ce*? Cine eşti?

În loc să răspundă, soldatul îşi scoase casca – cască care fusese curăţată de sângele care fusese lăsat de mâna în cădere a soldatului ce murise jos, departe, pe planetă, în timpul unei bătălii minore pe un obscur colţ al planetei Jakku.

— Vrei să taci şi să mă asculţi? Asta-i o *evadare*. Te ajut să *scap*i.

Când stupefiatul Poe nu răspunse, soldatul îl scutură de umăr cu fermitate.

— Poţi să pilotezi un vânător TIE?

În cele din urmă, Poe încetă să se mai holbeze la tânărul cu pielea întunecată şi îşi recăpătă vocea.

— Ce se petrece aici? Eşti… din *Rezistenţă*?

— Ce? Soldatul indică împrejurimile. Asta-i o nebunie! Cât timp crezi că ar rezista pe nava asta cineva cu simpatii pentru *Rezistenţă*? Eşti sub observaţie continuă. Este de ajuns să clipeşti unde nu trebuie şi înainte să-ţi dai seama, tehnicienii psihologi sunt călare pe tine. Nu, eu vreau doar să te scot de aici. Aruncă o privire nervoasă în susul şi în josul coridorului îngust, slab luminat. Poţi să zbori pe o…

Pentru că trecuse mult timp de când renunţase la orice seamăna cu speranţa, lui Poe îi trebui mai mult de o clipă pentru a începe să şi-o redobândească.

— Pot să zbor cu orice. Cu aripi, fără aripi, cu ecou de forţă push-pull, în sau în afara vitezei superluminice – arată-mi doar ce. Dar de ce mă ajuţi?

Soldatul vorbi în timp ce privea nervos spre coridor.

— Pentru că este ceea ce trebuie să fac.

Poe clătină din cap, fără să-l creadă o secundă.

— Amice, dacă vrei să facem asta, atunci trebuie să fim sinceri unul cu celălalt.

Soldatul se uită lung la el.

— Am nevoie de un pilot.

Poe clătină din cap. Un rânjet larg îi apăru pe faţă.

— Ei bine, mă ai pe mine.

FN-2187 fu luat prin surprindere de acordul rapid al lui Poe.

— Da?

— Da, insistă Poe. Vom face asta. Adică, dacă mă poţi duce la ceva care zboară.

Soldatul îşi strecură casca înapoi pe cap. Pentru moment, întreaga afacere se balansa pe muchia credibilităţii. *Era tras pe sfoară?* se întrebă Poe. Nemaiavând nevoie de el, devenise subiectul unor crude cercetări psihologice, urmând ca după stabilirea concluziilor să se descotorosească de el?

Totuşi, era ceva în legătură cu soldatul care îl făcea pe Poe să simtă că poate avea încredere în el. Comportamentul lui, aspectul lui. Exista ceva care spunea: *dă tot ce poţi şi nu îţi va părea rău că ai făcut-o*.

Soldatul arătă înapoi în direcţia din care veniseră.

— Pe aici. Şi nu mai arăta atât de fericit. Optimismul nu se potriveşte cu profilul unui deţinut.

Poe îşi coborî obedient capul şi adoptă o expresie cât mai morocănoasă posibil. Deodată, pe când intrau pe coridorul principal, îi apăru o urmă de zâmbet, doar pentru a fi rapid reprimat. Pe măsură ce nu îi intercepta nimeni şi nimeni nu punea la îndoială trecerea lor, Poe îndrăznea din ce în ce mai mult să-şi permită să spere. Ceea ce încercau ei se apropia de nebunie. Să evadezi din custodia Primului Ordin, ba chiar din interiorul unui Distrugător Spaţial, era aproape imposibil.

Aproape.

Faptul că era greu de făcut aşa ceva, a funcţionat în favoarea lor. Nu se putea ca un prizonier să încerce să scape, pentru că, pur şi simplu, prizonierii nu scapă. La fel cum nici soldaţii din trupele de şoc nu dezertează pentru a facilita o astfel de evadare.

Trupele obişnuite erau una, grupul de ofiţeri ce veneau spre ei pe când intrau în hangar, era cu totul altceva. Cu faţă nemişcată orientată hotărât în jos, Poe se încordă şi se luptă să nu îi privească în ochi. Lângă el, soldatul îl înghionti uşor cu capătul blasterului şi mormăi încet.

— Stai calm, stai calm.

Poe înghiţi în sec în timp ce ofiţerii se apropiau – şi treceau pe lângă ei.

— Sunt calm, şopti Poe.

— Vorbeam cu mine, îi explică soldatul în timp pe când îşi menţineau metodic calea spre partea îndepărtată a incintei.

— Aoleu, şopti Poe, de data asta pentru sine.

— Prefă-te nervos, îl sfătui soldatul. Ca şi cum ai fi dus la execuţie.

Poe înghiţi.

— Multumesc pentru sfat.

Naveta de care se apropiau era un vânător TIE al Forţelor Speciale. Poe nu se putu abţine – ridicând privirea, scană nava cu ochii. Dacă îi ignorai originea, unghiurile sale întunecate căpătau o frumuseţe mortală. Nu se afla nimeni în apropiere de ea: nici tehnicieni, nici lucrători de întreţinere şi nici paznici. Ce motiv ar fi putut avea să posteze un paznic lângă o navă în interiorul unui Distrugător Spaţial?

Trapa de intrare era deschisă. Deschisă şi primitoare. Îi trebui ceva voinţă ca să nu o rupă la fugă. Nu se putea şti dacă vânătorul era funcţional sau dacă era monitorizat de securitatea automatizată a hangarului.

Hangarul era presurizat, desigur. Altfel nu ar fi în stare să speculeze despre astfel de lucruri, din moment ce ar fi o proteină rece, moartă, plutind prin spaţiu. Cum se deschidea masivul portal de acces?

Fiecare lucru la timpul lui, îşi spuse el. *Să ajung mai întâi la navă. Apoi mai departe la bord. Să aflu dacă este operaţională.*

Un droid tehnic se îndrepta spre ei, rostogolindu-se de-a lungul podelei deschise. Îl putu simţi pe soldatul de lângă el cum se încorda. Îşi menţinură ritmul şi direcţia. La fel şi droidul. Era foarte aproape acum, optica lui fiind capabilă să înregistreze cu uşurinţă toate amănuntele despre prizonier şi escortă. Ce s-ar face dacă ar începe să pună întrebări?

Interogarea unui prizonier şi a gardianului nu făcea însă parte din protocolul unui droid tehnic. Acesta continuă să treacă pe lângă ei fără să scoată vreun bip care să semene cu o întrebare, nici măcar întâmplătoare.

IV

Interiorul vânătorului TIE era imaculat. Droizii şi tehnicienii îşi făceau bine treaba, lăsându-l gata pregătit pentru pilot şi tunar. Era un pilot adevărat cel care se instalase acum pe scaunul de comandă al cabinei de pilotaj. În ceea ce-l privea pe celălalt membru dispărut al echipajului, asta rămânea de văzut.

Dându-şi jos geaca însângerată care îl strângea, Poe examină panourile de instrumente dinaintea lui. Cu unele era familiarizat cu studiile sale profesionale despre navele Primului Ordin, cu altele din examinarea planurilor navelor Vechiului Imperiu. Ce nu recunoştea imediat, era sigur că putea învăţa pe parcurs. Un vânător modern ca acesta îl va ierta în mod normal, computerele sale componente fiind proiectate pentru a compensa greşelile şi omisiunile pilotului. El se baza pe probabilitatea ca nava să corecteze automat orice greşeli minore de judecată.

Greşeli minore. Încă trebuia să zboare pe nenorocita asta.

Mişcarea din spatele lui îl făcu să se uite înapoi peste umăr. După ce îşi lepădase casca, soldatul care îl eliberase se aşeză singur în scaunul tunarului şi se străduia să-şi dea seama ce trebuia să facă. Poe încercă să arate siguranţă în timp ce lovea instrumentele. Un urlet începu să se ridice din pupa navei.

— Întotdeauna am vrut să zbor cu o astfel de navă, spuse Poe. Poţi să tragi?

— Pot trage cu orice a fost proiectat pentru trupele de la sol. Blastere.

Poe se gândi că tovarăşul său nu părea prea încrezător când vorbea.

— Este acelaşi principiu! Doar rezultatele sunt mult mai extinse. Comutatoarele din stânga ar trebui să fie pentru a comuta între tunuri, rachete sau puls. Foloseşte instrumente din dreapta pentru a ţinti – lasă autoţintirea să te ajute – şi mecanismele de declanşare pentru a deschide focul.

Înclinându-se uşor înainte, soldatul încerca să absoarbă ceea ce vedea precum şi ceea ce îi spunea fostul prizonier. Erau mult mai multe instrumente decât cele despre care auzea. Care erau cele de care trebuia cu adevărat să-şi facă griji?

— Este foarte complicat, mărturisi el, şi nu sunt sigur de unde să încep. Poate dacă am fi aşteptat un moment sau două, astfel încât să-mi poţi clarifica câteva lucruri?

Eliberat de cătuşe, apoi eliberat din captivitate, Poe nu avea chef pentru o instruire îndelungată. Oricum, se îndoia că putea avea ocazia pentru aşa ceva. În orice moment, cineva se putea întreba de ce vânătorul Forţelor Speciale îşi aprindea motoarele cu trapa închisă.

— Nu e timp, strigă el înapoi. Consideră că este o pregătire la locul de muncă!

Acţionând doar instrumentele pe jumătate familiare, el convinse nava să se ridice. Din păcate, era încă legată de liniile de suport. Cablurile vibrară când se întinseră, ţinând vânătorul TIE pe punte.

În camera principală de control pentru Hangarul Şase, un tehnician confuz se întoarse de la consola lui către ofiţerul care se apropia din spatele lui.

— Domnule, avem o plecare neaprobatată din Cala Doi.

Colonelul Primului Ordin se opri, se întoarse şi se uită pe fereastra de vizualizare care dădea spre hangar. În capătul îndepărtat, se putea vedea un vânător încercând să se decupleze de cablurile suport. Nici aparentele mişcări pre-lansare şi nici faptul că încă mai avea cablul ataşat nu aveau niciun sens. Faptul că aveau loc simultan sugera o neglijenţă în serviciu – sau ceva de neconceput.

— Fă-mi legătura cu nava aia. Alertează-l pe comandantul navei, notifică-l pe Generalul Hux şi opriţi naveta să decoleze!

Confuzia s-a extins exponenţial prin tot *Finalizatorul*. Au fost alertate departamente care, în mod normal, nu aveau ce face cât timp nava era pe orbită în jurul planetelor paşnice. Personalul aflat în afara serviciului era trezit de sunetul alarmelor din comunicatoarele personale. Ordinele contradictorii zburau înainte şi înapoi între secţiunile năucite. O mare majoritate dintre cei avertizaţi răspundeau încet şi reticenţi, încrezători că răspundeau doar la un nou exerciţiu.

Trupele care erau adunate în grabă pe puntea hangarului luptându-se să împingă pe poziţie platforma cu arme grele, nu aveau asemenea iluzii. *Sunetele* muzicale ale cablurilor care se rupeau de vânătorul TIE îi făceau să se mişte şi mai repede. Ofiţerul însărcinat striga, dar nicio comandă nu putea pregăti arma mai repede decât timpul ei normal de încărcare. Era nevoie de încă puţin timp pentru a se alimenta complet. Văzând ameninţarea care se pregătea de cealaltă parte a hangarului, Poe îi oferi însoţitorului său sfaturi urgente.

— Bine... acum ar fi momentul potrivit pentru a începe să tragi.

În spatele lui, privirea soldatului dezertor rătăcea disperată peste multitudinea de instrumente din faţa sa.

— Voi face tot ce pot. Nu sunt sigur că pot să…

Un val masiv de explozii de la arsenalul principar al vânătorului TIE umplură hangarul. Amplasamentele interne de arme fură spulberate. Trupele şi tunurile mobile fură distruse. Vânătorii TIE parcaţi au fost transformaţi în ruine, fragmentele de fuselaj şi aripi sărind de pe punte, tavan şi pereţi. O explozie colectivă demolă camera de control a hangarului. Acolo unde cu câteva momente mai înainte fusese calm, acum era balamuc, alarme şi focuri.

Acestea din urmă se opriră atunci când vânătorul se ridică, se roti pe axa proprie şi Poe activă modul de plecare al vânătorului TIE. Fusese blocată de controlorii hangarului dar când FN-2187 făcuse centrul de operaţiuni să explodeze, toate echipamentele electronice care erau de regulă controlate de acolo deveniseră neutre. Vânătorul TIE al Forţelor Speciale nu mai avu greutăţi în rezolvarea problemei, emiţând automat directive necesare.

— Îmi pare rău, băieţi! ţipă soldatul aşezat pe scaunul tunarului, deşi nu îl auzea nimeni altcineva în afară de Poe.

Accelerând, vânătorul Forţelor Speciale zbură liber de pe flancul Distrugătorului Spaţial, lăsând în urmă o mare de vânători TIE distruşi, trupe moarte şi o diversitate de materiale accesorii nefolositoare.

Poe se simţea din ce în ce mai confortabil cu instrumentele navetei. Într-o perioadă foarte scurtă de timp, dispoziţia lui se schimbă de la fatalism la exaltare. Nu numai că era viu, nu numai că era liber, dar avea o navă! Şi ce navă: un

vânător TIE al Forţelor Speciale. În timp ce manevra în jurul imensului Distrugător era sigur de un lucru: nimeni nu avea să-l facă din nou prizonier al Primului Ordin.

— Chestia asta chiar prinde viteză.

Clătină din cap admirativ. Ingineria de calitate nu cunoştea nicio politică.

— Nu voi pierde această şansă: le datorez unor oameni din acea navă un pic de răsplată. Vom distruge cât de multe sisteme de arme putem.

Soldatul se aşteptase să fugă cât mai departe şi cât de rapid putea vânătorul TIE.

— Nu ar trebui să intrăm în viteză superluminică cât mai repede?

Un rânjet scurt, fără umor, străbătu faţa lui Poe.

— Cineva de pe navă m-a numit cel mai bun pilot din Rezistenţă. Nu aş vrea să-l dezamăgesc. Nu-ţi face griji. Îţi voi da eu ţinte în care să tragi. Fii atent şi urmează-mi ordinele. Tăcu o clipă. Ce zici de asta? De fiecare dată când vezi Distrugătorul, tragi în el.

Încă nemulţumit de felul în care decurgea evadarea lor, FN-2187 se relaxă doar puţin.

— Pot să fac asta.

Nu era o navă, îşi spuse Poe în timp ce manevra cu grijă instrumentele manuale. Era o parte din el, o extensie a propriului său corp. În timp ce imensa navă spaţială deschidea focul asupra lor, învârti şi întoarse vânătorul TIE, folosind predictorii precum şi propriile sale abilităţi pentru a se eschiva. Luând-o pe sub nava mamă, dansă înapoi prin goluri şi deschideri, executând manevre dincolo de abilităţile tuturor, exceptându-i pe cei mai buni piloţi. Multe dintre ele erau la limita credibilităţii. Lui Poe nu-i păsa. Era liber şi zbura.

În spatele lui, soldatul renegat trăgea rafală după rafală, declanşând explozii într-o frenezie de distrugeri aleatorii care nu puteau decât să-i panicheze şi să-i deruteze pe cei aflaţi pe nava de deasupra lor. O pereche de tunuri le apăru înainte, dar soldatul părea mulţumit să tragă fără discriminare în tot ce vedea. Poe ştia că trebuia să schimbe asta, sau nu vor avea niciodată şansa de sări la viteză superluminică.

— La naiba, o să-ţi apară o ţintă. La dreapta mea, în stânga ta. O vezi?

Instrumentele de ţintire afişară un mare amplasament de arme pe unul dintre ecranele din faţa soldatului.

— Stai aşa. O văd.

Se pregăti, apoi declanşă focul exact în momentul în care talentul se uni cu instrumentele. Întregul amplasament de arme izbucni într-o minge de foc care se micşoră rapid. Resturile se învârteau în jurul lor în timp ce Poe trecu prin zona devastată, scuturile vânătorului apărându-i de orice nu putea el să evite direct. Incapabil să se abţină, soldatul scoase un urlet care răsună în cabina de pilotaj.

— *Da!* Ai văzut?

Poe cravaşă vânătorul TIE într-o parte a *Finalizatorului*.

— Ţi-am spus că poţi s-o faci! Care e numele tău?

— FN-2187.

— FN-cum?

— Acesta este singurul nume pe care mi l-au dat vreodată.

Durerea din vocea soldatului era prea umană. Şi mai era ceva. Ceva care îl împisese, dintre sutele, dintre miile de colegi, să lase în urmă confortul antrenamentului şi înregimentării, ceva care aprinsese o scânteie excepţională de individualism în el. Poe ştia că scânteia era prezentă în bărbatul din spatele lui şi acum el îşi propusese să se asigure că nu se va stinge. Dar de unde să înceapă?

— Dacă acesta este numele pe care ţi l-au dat, atunci nu îl voi folosi. FN, da? Te voi striga Finn. Eşti de acord?

În spatele lui, soldatul se gândea. Un zâmbet încântat i se răspândi încet pe faţă.

— Da, Finn. Îmi place! Dar acum eşti cu un pas înaintea mea.

— Pardon?

— Nu-ţi ştiu numele. Dacă îmi spui că este RS-736 sau ceva de genul asta, voi fi foarte confuz.

Pilotul trebui să râdă.

— Sunt Poe. Poe Dameron.

— Încântat să te cunosc, Poe!

— Încântat să te cunosc, Finn!

Stabilind o altă linie de atac, se pregăti să se arunce încă o dată spre inima Distrugătorului, ca un gândac care ataca o bantha.

Dar era un gândac cu o muşcătură foarte urâtă.

* * *

Pe puntea principală a *Finalizatorului*, Generalul Hux aruncă o privire peste umărul locotenentului Mitaka. Cum nu putea exista o singură staţie centrală de comandă pe o navă atât de enormă ca Distrugătorul, consola lui Mitaka aproxima poziţia cât putea de eficient. Hux nu putea să creadă ce i se spunea. Nu numai că prizonierul scăpase, dar reuşise să-şi găsească drumul spre un hangar operaţional, să urce la bordul unui vânător echipat şi gata de zbor şi acum distrugea totul în calea lui. Şi nu era orice fel de vânător, ci unul al Forţelor Speciale TIE. Dacă nu ar fi avut dovada chiar în faţa lui, fiind o belea făţarnică în timp de perceptorii navei se străduiau să ţină pasul cu nava furată, Hux nu ar fi crezut că este posibil.

Un tremur foarte uşor trecu prin punte. Vocea lui Mitaka era calmă, dar Hux îşi putea da seama că locotenentul cu părul întunecat era zguduit de ceea ce vedea.

— Ne-au distrus o întreagă baterie de armament defensiv. Şi continuă să atace. Nu fug.

Hux nu înţelegea. Era dincolo de orice înţelegere. Deţinuţii *fug* de închisori, nu rămân pentru a-i ataca pe gardieni. Acţiunea părea clar o dorinţă neclintită de sinucidere. Ceea ce ştia el despre prizonierul scăpat sugera clar dorinţa de a trăi. Ce anume se întâmplase care să-l schimbe? Sau, gândi Hux, profilul care fusese întocmit de tehnicienii psihologi era pur şi simplu greşit?

Profil formal sau nu, de un singur lucru era acum sigur: subestimaseră foarte mult ceea ce însemna un pilot al *Rezistenţei* aflat în punctul de colaps fizic şi emoţional.

— Cuplează tunurile ventrale, ordonă Hux.

— Le aducem online, spuse Mitaka.

Oricât de aproape era traseul de zbor luat de pilotul evadat, Hux ştia că senzorii vor împiedica armele să tragă asupra propriei structuri a navei. Fiind un pilot excepţional, prizonierul scăpat ştia asta. Probabil că se baza pe asta, motiv pentru care continua să zboare atât de aproape de suprafaţa Distrugătorului în loc s-o ia la fugă în spaţiul gol. Acum Hux se baza pe faptul că pilotul va avea aceeaşi strategie. Cu cât

rămânea mai mult în sfera de influenţă armată a Distrugătorului, cu atât mai multe forţe putea trimite împotriva lui şi va avea o mai mică a doua şansă de a scăpa permanent.

Se auzi o voce în spatele lui: inconfundabilă, controlată şi clar nemulţumită.

— Este pilotul din *Rezistenţă*?

Hux se întoarse spre Kylo Ren. Fiind imposibil să vadă prin masca metalică, incapabil să-i perceapă ochii sau gura, trebuia să se bazeze pe schimbările subtile ale vocii şi tonului pentru a încerca să descifreze starea de spirit a omului înalt. Hux ştiu imediat că supărarea era egală dacă nu chiar depăşea propria lui consternare.

— Da, şi a avut ajutor.

Deşi lui Hux îi era greu să admită acest lucru, nu avea de ales.

— Unul de-al nostru. Verificăm acum registrele pentru a identifica ce soldat din trupele de şoc a fost.

În timp ce masca acoperitoare făcea dificil de înţeles pe ce se focusa atenţia lui Ren, era clar că nu pe General.

— FN-2187.

Hux fu descurajat că Kylo Ren reuşise să afle identitatea soldatul fugar înaintea personalului propriu de comandă al navei. Totuşi, Ren avea acces la foarte multe aspecte ale cunoaşterii la care muritorii obişnuiţi ca el însuşi nu aveau acces. Hux ştia asta. Ar fi întrebat mai multe, dar figura înaltă se întorsese şi se îndepărtase. Indiferenţa lui Ren era mult mai neliniştitoare decât o insultă directă. Nemaigândindu-se la întâlnirea dintre ei, Hux îşi îndreptă atenţia înapoi spre consola locotenentului.

— Tunurile ventrale sunt gata, raportă locotenentul.

— Deschide focul, ordonă Hux.

* * *

O detunătură o urma pe alta în timp ce sistemele de arme ale *Finalizatorului* se străduiau să izoleze vânătorul TIE de resturile printre care acesta dansa. Poe îşi schimba încontinuu calea de zbor, nefăcând niciodată ceva previzibil, folosind distrugerile pe care el şi însoţitorul său le făcuseră deja pentru a deruta predictorii care erau parte integrantă a sistemelor de

operare ale tunurilor mari. Deşi mai multe resturi ofereau mai multă acoperire, Poe ştia că nu putea să menţină astfel de manevre pentru totdeauna. În cele din urmă, distrugerile pe care el şi Finn le făcuseră aveau să fie transformate în fragmente, apoi în pulbere, de eforturile armelor Distrugătorului. Nemaiavând unde să se ascundă, vânătorul TIE ar fi fost lovit, în cele din urmă, de o rază laser puternică. Asta ar fi însemnat sfârşitul jocului. Înainte să se întâmple asta, trebuiau să plece.

Fără îndoială, fiecare tunar şi operator de sisteme de arme de pe Distrugător, abia aştepta ca vânătorul furat să se pregătească să facă saltul la viteză superluminică. Atenţia lor se va concentra asupra acelor direcţii, departe de navă şi spre întunericul mare. Ultimul lucru la care s-ar aştepta ar fi ca cineva să scape din vecinătatea planetei Jakku îndreptându-se spre Jakku.

În timp ce trimitea vânătorul TIE urlând spre lumea deşertică de dedesubt, o mână se întinse înainte şi în jos pentru a-l bate pe umăr.

— Stai, nu-i bine! Unde te duci?

În spatele lor, izbucniră câteva rafale discontinue din armele Distrugătorului Spaţial. Ar fi nevoie de foarte puţin timp pentru ca puternica navă să-şi aducă toată puterea de foc asupra vânătorului care fugea. Dar un pilot ca Poe avea nevoie de foarte puţin timp.

— Adică, unde *mergem*. Înapoi pe Jakku, acolo mergem.

Ca şi cum, gândi el, globul cu maro şi galben ce se mărea rapid în faţa lor nu era suficient de indicativ. Dar putea înţelege confuzia lui Finn. Ce făceau nu avea niciun sens. Era întotdeauna, după cum ştia, cea mai bună metodă de a evita predictibilitatea. Chiar dacă era cam nebunesc.

— *Ce?* Jakku? Nu, nu, nu! Poe, trebuie să ieşim din acest *sistem*!

Vânătorul se zgudui nebuneşte, când fu aproape să fie atins de Distrugător şi Poe se luptă să deruteze orice urmăritor automat. Vocea lui Finn deveni mai calmă, dar numai puţin.

— Oh, bine, am înţeles. Vom trece prin atmosferă, vom înconjura planeta şi vom intra în viteză superluminică de pe partea cealaltă, în afara razei de acţiune a Distrugătorului, nu? *Corect?* Spune-mi că am dreptate, Poe.

Poe nu se deranjă să clatine din cap, concentrându-se pe timpii minunaţi de răspuns ai vânătorului.

— Trebuie să ajung la droidul meu înainte să o facă Primul Ordin!

Finn se uită spre ceafa pilotului.

— *Droidul* tău? Ce treabă are droidul cu evadarea?

— Nu este vorba despre evadare. Nimic din toată problema asta nu se referă la evadare.

— Erai gata să mă păcăleşti. Simţindu-se uşor amorţit, Finn se prăbuşi înapoi în scaun. Trebuie, într-adevăr, să-ţi placă *foarte mult* de acest droid.

— Este o unitate BB. Nu mai este altul ca el. Cu portocaliu şi alb. Cu totul unic şi complet nepreţuit.

Vocea lui Finn se ridică din nou.

— Nu-mi pasă *ce culoare are*! Nu-mi pasă dacă este capabil de invizibilitate! Niciun droid nu poate fi atât de important!

Poe lăsă să-i scape un mormăit de cunoscător.

— Acesta este, amice.

— Bine, contracară Finn, spui că este important. Îţi voi spune eu ce e important, *amice*. Să ne depărtăm cât de mult putem şi cât de repede putem de Primul Ordin şi de reprezentanţii săi! *Asta* este important. Pentru mine, cel puţin. Coborî vocea. Ţi-am salvat viaţa, Poe. Cel puţin, mi-o datorezi pe a mea. Dacă ne întoarcem pe Jakku, *murim*.

— Trebuie să riscăm. Poziţia pilotului era de necontestat. Nu este vorba de viaţa mea sau de a ta. Îmi pare rău, Finn, dar sunt lucruri mult mai mari în joc. S-au pus în mişcare forţe cu care trebuie să ne descurcăm. Din păcate, eu par a fi în centrul lor. Este o responsabilitate la care nu pot renunţa – nu o voi face. Îmi pare rău că ai fost prins la mijloc, dar nu pot face nimic în privinţa asta.

— Nu-mi pasă cât de important este acest droid al tău, sau în ce sunteţi implicaţi. Pentru noi amândoi, Jakku este sinonim cu moartea.

Poe nu putu contesta logica lui Finn, aşa că o ignoră – aşa cum lăsase deoparte orice motiv când se repezise în sat, într-o încercare zadarnică de a-i salva viaţa lui Lor San Tekka. Desigur, îşi aminti el, nici aia nu s-a terminat prea bine. Dar era sincer. Depusese un jurământ pentru *Rezistenţă* şi nu avea nicio

intenţie să-l încalce acum. Oricât de mici erau şansele. Respiră adânc. Deşi însemna că încălca protocolul, Finn merita să ştie.

— Droidul meu are o hartă care duce la Luke Skywalker.

Finn avu nevoie de un moment – un moment lung – pentru a înţelege pe deplin declaraţia pilotului.

— Trebuie că *glumeşti*! Skywalk... Niciodată n-ar fi trebuit să te salvez!

Chiar în timp ce vorbea, o rafală dinspre Distrugător interceptă cel mai recent efort de evitare al lui Poe. Scânteile zburau prin cabina de pilotaj, urmate de o erupţie de fum acru şi vapori. Motoarele vânătorului răbufniră sălbatic, lăsând nava fără control. Şi pentru că se îndrepta direct spre suprafaţa planetei Jakku, îşi continuă cursa într-acolo – scăpat de sub control.

Finn renunţă să caute ceva în care să tragă pentru că instrumentele din faţa lui erau complet moarte. Tuşind, luptând să respire, strigă înspre pilot.

— Toate sistemele de arme sunt dezactivate! Controalele mele sunt neutralizate! Cum este la tine?

Nu primi niciun răspuns, cu excepţia sunetelor stridente, acum continue, ale alarmelor vânătorului. Finn dădu cu mâna spre fumul din ce în ce mai dens în timp ce se aplecă spre noul său prieten – dar se întoarse cu groază. Poe nu mai mişca. Avea ochii închişi. Sângele îi curgea pe faţă.

— Nu-nuuuuu! *Poe!*

Nu veni niciun răspuns din partea pilotului inconştient. Uitându-se la el în spaţiul limitat, plin de fum, al cabinei, cu ochii plini de lacrimi ca răspuns la aerul din ce în ce mai rău, Finn nici măcar nu putea spune dacă celălalt mai era în viaţă. Negrul spaţiului dispăruse acum, complet eliminat de suprafaţa din ce în ce mai apropiată a lui Jakku. Chiar dacă ar fi putut cumva să-i ia locul lui Poe, Finn ştia că nu putea ateriza în siguranţă nici măcar o navetă întreagă, cu atât mai puţin una deteriorată. Găsi însă locaţia mecanismului de ejectare a scaunului său. Dotat cu un levier manual în caz de defecţiune totală a electronicii, acesta era clar marcat. Apucând mânerul, îl smuci cât de tare putu. Nu era nevoie de muşchi suplimentari şi nici de adrenalină suplimentară. Mânerul se mişcă lin şi fără rezistenţă. O clipă mai târziu, îşi simţi trupul desprins de vânătorul TIE. Universul se învârti sălbatic în jurul lui şi, pentru un scurt moment, privirea îi

fu plină de o alternanţă de imagini ale planetei galbene, ale spaţiului negru şi ale norilor albi.

Apoi leşină.

* * *

Pe puntea de comandă a *Finalizatorului*, Generalul Hux se îndepărtă de staţia de lucru a lui Mitaka. Umblând de la consolă la consolă, continuă să-i întrebe pe tehnicieni şi pe ofiţerii de control a armelor. Anxietatea care se ridicase în el, dar pe care reuşise să o păstreze sub control fu foarte uşurată când un tehnician ridică privirea spre el.

— Au fost loviţi.

Expresia lui Hux nu se schimbă, dar în interior simţi o uşurare considerabilă. Studie consola tehnicianului, privirea mutându-se rapid de la o citire la alta. Detaliile care erau afişate păreau concludente, dar în această chestiune nu era loc pentru doar nouăzeci şi nouă la sută certitudine; nu era loc pentru ambiguitate analitică.

— Distruşi?

Răspunsul tehnicianului în timp ce-şi studia instrumentele confirmă prudenţa Generalului.

— Doar dezactivaţi, se pare.

Hux se aplecă mai aproape.

— Ar putea încerca să ne înşele.

— Dacă da, relată tehnicianul, împinge vânătorul spre limite grave. Senzorii arată că bucăţi din navă se detaşează şi cad. Astfel de acţiuni nu pot fi efectuate de pilotul însuşi ci trebuie să fie rezultatul faptului că nava a suferit pagube grave. Se opri o clipă, apoi adăugă. Rămân la părerea mea originală, domnule. Nimeni nu ar alege să se implice voluntar într-o coborâre ca cea din prezent a vânătorului.

— Foarte bine, atunci, recunoscu Hux. Sunt dezactivaţi, poate chiar definitiv. Având în vedere asta şi ceea ce poţi citi despre vectorul lor prezent, care este locaţia probabilă de prăbuşire?

Încă o dată tehnicianul îşi analiză citirile.

— Este probabil ca vânătorul să se prăbuşească undeva în Pustiul Goazon. De la această distanţă şi dată fiind topografia

zonei în cauză, este imposibil de prezis exact unghiul şi viteza cu care se va lovi.

Hux dădu din cap gânditor.

— Se întorceau pentru droid. Asta-i singura explicaţie care are vreun sens. Altfel ar fi încercat să intre în viteză superluminică imediat ce pilotul s-ar fi săturat să ne tachineze. Ridică uşor din umeri. Nu mai contează acum. Sau cel puţin nu va mai conta odată ce este confirmată încetarea acestei întreruperi regretabile. Trimite o echipă către locul probabil de prăbuşire şi spune-le să scaneze nu numai epava, ci şi zona înconjurătoare. Dacă nu pot găsi cadavre, atunci să aspire resturile. Nu voi accepta că pilotul şi trădătorul sunt amândoi morţi până când nu voi avea o dovadă biologică tangibilă.

Tonul lui se întunecă doar uşor, dar fu suficient pentru ca tehnicianul să-şi dorească ca ofiţerul superior să-şi reia plimbarea.

— Urmele biologice sunt acceptabile, murmură Hux, dar câteva cranii ar fi mai bune.

* * *

Lui Finn i se păru de parcă îi trebuise mai mult timp să scape din legăturile scaunul ejector încapsulat al tunarului decât îi trebuise să cadă de la vânătorul care se prăbuşea până pe suprafaţa planetei. Clemele şi cataramele, bretele şi spuma care erau menite să-l pună jos întreg, acum păreau concepute să-l împiedice să se ridice vreodată pe propriile sale picioare. Era o anumită rutină care trebuia respectată – mai întâi acest mecanism, apoi acest buton, apoi trebuie glisată asta pentru a debloca – înainte ca echipamentul să poată fi convins să-l lase să plece. Sau mai degrabă, gândi el frenetic, să-i dea drumul. În cele din urmă, reuşi să se elibereze de încâlciturile legăturilor de siguranţă. Clătinându-se eliberat, se uită împrejurul lui. Îi scăzu moralul. Era viu, dar dacă luai în calcul mediul în care se afla în prezent, nu va fi pentru mult timp. Câmpul de dune sumbre se întindea în toate direcţiile, spre fiecare orizont. Cumva, cerul albastru şi nisipul păreau acum mai neplăcute decât negrul spaţiului. Navele de război care fuseseră în mare parte casa lui erau lumi mici sigilate, cu mediu controlat. Orice aveai nevoie, era disponibil imediat, la îndemână. Mâncare, apă, divertisment,

facilităţi de dormit – toate erau la doar câţiva paşi. Era mai mult decât ironic că cineva care se simţea confortabil în imensitatea spaţiului, trebuia brusc se sufere de puţină agorafobie. Aruncând ochii spre cer, se aştepta să vadă una sau două nave transportoare căzând prin nori într-o urmărire periculoasă. Însă privirea lui fu răsplătită doar de vederea unei perechi de zburători autohtoni care se îndreptau spre sud. Arătau, decise el neplăcut impresionat, prea mari pentru a fi ierbivore.

Cel puţin nu făceau înconjurul locul unde aterizase – sau unde era el. Încă.

Altceva se vedea peste dunele dinspre est. Fum. Vântul nu mai sufla, permiţându-i să se ridice într-o coloană în loc să fie suflat în lateral şi dispersat. Altfel l-ar fi observat mai devreme, în ciuda extenuării. Cineva făcea focul în acest loc părăsit sau... Porni spre el, luptându-se cu rămăşiţele armurii sale. Logica îi spunea că nimeni nu ar fi putut supravieţui prăbuşirii vânătorului fără a se ejecta înainte, cum făcuse el. Dar logica insista şi asupra faptului că era imposibilă evadarea dintr-o navă spaţială a Primului Ordin şi ei făcuseră asta. Nu că ar conta faptul că se găsea aici, rătăcind în viaţă printre dune. De un lucru era sigur: foştii săi colegi nu ar înţelege, indiferent cât de mult ar fi încercat să le explice. Nimeni nu fugise de Primul Ordin şi supravieţuise.

Nisipul îi supse picioarele în timp ce se îndrepta spre fumul care se ridica.

— Poe! Spune ceva dacă mă poţi auzi! *Poe!*

Nu se aştepta la un răspuns, dar spera să audă unul.

Flăcările se alăturaseră fumului, învăluind epava vânătorului TIE. Construit mai robust decât naveta tipică a clasei sale, cea a Forţelor Speciale supravieţuise prăbuşirii, deşi nu intactă. Resturile de impact era împrăştiate pe o arie largă. Având grijă să nu se taie în cioburile răsucite de metal şi compozit încă fierbinte, se avântă prin căldură şi aburi până când ajunse la cabina de pilotaj. Zăcea zdrobită şi deschisă spre aerul deşertului. Încercând să-şi protejeze ochii împotriva fumului, Finn se apropie. Ceva... era ceva acolo care ieşea din epavă. Un braţ.

Ignorând căldura şi flăcările, Finn se apropie până până când putu să îl apuce. Mai întâi cu o mână, apoi cu amândouă, apoi trase – şi veni liberă în mâna lui. Fără braţ, fără corp: doar

geaca lui Poe. Frustrat, o aruncă deoparte şi încercă să intre în cabina stricată. Fumul şi căldura intense făceau imposibil pentru el chiar să vadă, cu atât mai puţin să intre înăuntru.

— *Poe!*

Simţi că picioarele încep să se ducă de sub el. Dar nu se împleticeau, terenul era de vină. Privind în jos, văzu că nisipul începe să alunece sub el. Picioarele îi erau deja pe jumătate acoperite. Se scufunda. În faţa lui, rămăşiţele navei începeau să alunece în pustiul în care ajunseseră să se odihnească. Nisipul se ridica în sus pe aripi şi ajungea spre cabina deschisă. Dacă nu se îndepărta de nisipul mişcător, era clar că i se va alătura vânătorului în încarcerarea prematură. Începu să se retragă frenetic, urlând spre nava care dispărea.

— *POE!*

Se ducea. În jos, în jos în nisip, până la o adâncime ce nu putea fi imaginată. Poate chiar sub suprafaţă, gândi el în timp ce se agita pentru a găsi un loc sigur în care să stea. Sau poate mult, mult mai adânc. Cu cât nisipul acoperea mai mult din vânător, cu atât se scufunda mai repede, până când, în câteva clipe dispăru complet. I se alăturară cea mai mare parte a resturilor pe care aterizarea dură le aruncase primprejur. Nu mai era nimic. Nimic care să arate aceea ce...

O explozie violentă izbucni aproape de sub picioarele sale, aruncându-l ameţit înapoi. Pentru o clipă, mingea de foc substanţial care se ridică spre cer pâlpâi furioasă în negru şi roşu înainte de a se disipa în atmosferă. Fiind din nou sigur pe picioare, se năpusti înainte. În loc de vânătorul TIE dispărut, erau nişte resturi împrăştiate şi nisip topit. Nimic mai mult şi cu siguranţă niciun semn că fusese vreo altă fiinţă umană. Spre deosebire de navetă, în cazul însoţitorului său nu existau fragmente supravieţuitoare.

Epuizat şi copleşit, începu să dea cu piciorul prin nisip, ca şi cum expunerea unui strat inferior putea dezvălui ceva, orice, familiar sau încurajator. Dar fiecare lovitură dezvăluia doar mai mult nisip. Privind în jur sălbatic, văzu doar dune tăcute. Parcă nimic nu ar fi atins vreodată acest loc; cu siguranţă nu mâna civilizaţiei.

Scăpase. Supravieţuise. Aterizase intact şi aparent nevătămat. Şi după aspectul lucrurilor, era la fel de mort ca şi cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat vreodată. Inhală

adânc, apoi ţipă la planeta goală, ştiind că nu era nimeni în jur care să-l audă.

— *NU... ŞTIU CE... SĂ FAC!*

V

Părea imposibil ca ziua să poată deveni mai fierbinte. Cu toate că era o zi plină de imposibilităţi, una după alta, totuşi Finn nu fu surprins de căldura care continua să se intensifice. Făcând ochii mici în lumina orbitoare, nu văzu nimic în faţa lui, decât nisip. Nisip întrerupt de câmpuri ocazionale de sare, apoi urmat de mai mult nisip. Nimic altceva decât nisip în stânga lui, nisip în dreapta lui, nisip în spate…

O formă venea spre el, cu marginile conturându-se clar, în mod clar nefiind un miraj îndepărtat. Nici tăcut. Un urlet în creştere, inconstant, însoţea vedenia ce se extindea rapidă. Un vehicul! Era un fel de ambarcaţiune, aici, în acest nimic blestemat şi venea direct spre el! Ameţit, ridică braţele şi începu să strige cât de tare îi permitea gâtul uscat.

— Hei! Aici! Aici! *Hei!*

În acest moment nu-i păsa cine era în vehicul, nici măcar dacă era ocupat de adepţii Primului Ordin. Orice, oricine, atât timp cât puteau să-i dea puţină apă. Speederul era mare, ponosit şi plin cu o varietate de tâlhari reprezentând mai multe specii diferite – niciuna dintre ele cunoscută pentru compasiunea ei. Strigând la el şi făcând gesturi obscene, zburară pe lângă el, fără să încetinească, lăsând în urmă numai praf uscat şi râsete batjocoritoare.

— Mulţumesc! La sarcasmul vocal adăugă o plecăciune batjocoritoare. Oh, da, stimaţi colegi călători, vă mulţumesc foarte mult! Mulţumesc mult!

Continuă să mormăie în barbă, folosind cuvinte şi fraze dintr-o jumătate de duzină lumi care l-ar fi degradat în rang dacă le-ar fi folosit în prezenţa unui ofiţer.

Ştia că nu mai era nevoie să se preocupe de ceva de genul acesta. Nu mai era un soldat în slujba Primului Ordin. Dacă va trebui vreodată să fie printre adepţii săi, ultimul lucru care l-ar putea îngrijora era să-şi cenzureze limbajul utilizat.

Unde se afla? Această rătăcire printre şi peste dune nu îl ducea nicăieri. Avea nevoie de un ţel, de o destinaţie. Ridică privirea. Pentru a găsi o destinaţie, avea nevoie să obţină o

vedere mai amănunţită asupra împrejurimilor. Există sarcini fizice mai descurajante decât urcarea unei dune abrupte de nisip, dar puţine care să fie la fel de frustrante. Aluneca un pas înapoi pentru fiecare doi în sus, asta presupunând că urcând nu-i aluneca piciorul şi se rostogolea până înapoi la poalele dunei de nisip. Hotărât să ajungă în vârf, Finn continuă să lupte, agitându-şi picioarele, până când în cele din urmă ajunse pe creasta unui mic munte nisipos. Prima privire asupra împrejurimilor sale fu deprimantă, aşa se temuse: şi mai mult nisip, îngrămădit în dune puţin mai mici. Dar în depărtare, în stânga lui, era cumva... putea fi...

Da! O aşezare! Nu ştia ce tip de aşezare, dar ar trebui să aibă apă şi hrană şi umbră. Dacă era extraordinar de norocos, s-ar putea să fie chiar destinaţia găştii cacofonice care trecuse pe lângă el, în speeder, strigând. Nu i-ar displăcea să-i întâlnească din nou pe câţiva dintre acei călători fanfaroni – după ce s-ar răcori şi şi-ar recâştiga puterea, desigur. Porni cu grijă în jos spre partea îndepărtată a dunei urcată atât de dureros. Cel puţin acum avea o destinaţie.

Nu era încă dispus să-şi permită nicio speranţă.

* * *

Imaginile tridimensionale erau banale: istoricul de personal şi de instruire al soldatului. Cu toate acestea, Hux analiza totul cu grijă. Când analiza un profil psihologic în căutarea unei anomalii, căuta indiciile mici. Un pic de corespondenţă, un citat favorit, chiar postura individului în cauză. Oricare dintre acestea ar putea fi suficient pentru a explica comportamentul inexplicabil al soldatului. Nu se aştepta să găsească o imagine cu FN-2187, care ţinea un panou pe care să scrie: *Am de gând s-o iau razna, să eliberez un prizonier şi să fur un vânător TIE*. Dacă existau indicii de dezechilibru mental sau simpatii pentru *Rezistenţă* în dosarul soldatului, Hux se aştepta să fie subtile, nu flagrante. Dar până acum nu era nimic. Nimic care să sugereze că FN-2187 ar putea ajunge într-o bună zi renegat. Nimic care să indice că este altceva decât un reprezentant al celor de felul său, care nu era diferit de tovarăşii săi. Nimic nu-l distingea ca persoană, ca soldat, ca excepţie.

Când se gândea la asta, medită Hux, faptul că FN-2187 fusese atât de obişnuit, cu mintea amorţită, era mai neliniştitor decât dacă istoricul lui ar fi fost plin de acţiuni semi-trădătoare şi de episoade *aproape* psihotice. Sugera că în rândurile lor puteau fi şi alţii ca el. Nu li se putea permite să afle ce făcuse. Tehnicienii psihologi munceau deja din greu la consilierea celor care avuseseră contact cu el, chiar nesemnificativ, prin interacţiune cotidiană sau în cursul zborului său violent. Întregul incident trebuia să fie acoperit, ascuns şi îngropat ca nu cumva germenul infecţios să se răspândească printre ei. Hux ştia că o forţă de luptă competentă nu avea în niciun caz nevoie de izbucniri neprevăzute de individualitate.

Lumina de la holoimagini se reflectă în figura îmbrăcată în crom care stătea lângă el.

— Nimic de remarcat, spuse Phasma. FN-2187 a fost atribuit diviziei mele, a primit o pregătire suplimentară de specialitate, a fost evaluat şi trimis la recondiţionare.

Hux clătină încet din cap în timp ce continua să cerceteze înregistrările. Dacă ieşea ceva în evidenţă în istoricul soldatului FN-2187, era banalitatea lui excepţională.

— Nu există semne anterioare de neconformitate. Nu ceva de genul să-i răspundă unui superior. Părea atât de obişnuit încât era aproape invizibil.

— Acesta a fost primul lui delict. Phasma nu trăda decât interes profesional pentru episod sau pentru bărbat. Este singurul lui delict.

Intrând în cameră, Kylo Ren veni să li se alăture.

— Aflarea defectului în metodele tale de antrenament nu va ajuta la recuperarea droidului.

Deşi masca îi ascundea expresia facială, furia ce sclipea de sub comportamentul lui calm era aproape palpabilă.

— Şi totuşi, există preocupări mai mari, insistă Hux.

Era evident atât din tonul lui Hux, cât şi din limbajul corpului că nu-i plăcea de noul venit. Sentimentul era reciproc; niciunul nu făcea eforturi pentru a-şi ascunde dispreţul.

— Nu pentru mine.

Tipic pentru Ren, gândi Hux. *Egoist, arogant, indiferent la interesele altora*.

— Liderul Suprem a explicat clar că *Rezistenţa* nu a dobândit harta spre Skywalker. Trebuie să capturăm droidul dacă putem. Să-l distrugem dacă trebuie.

Ren se opri să se gândească la cuvintele Generalului.

— O sarcină suficient de simplă, sau cel puţin aşa părea. Găsiţi un droid. Cât de capabili sunt soldaţii tăi, Generale?

Hux se îndepărtă de holodosarul soldatului. Îl respecta pe Ren şi abilităţile lui, dar nu se temea de el. Nu ajunsese la rangul de general în forţele Primului Ordin arătând frică.

— Nu-mi vei pune la îndoială metodele.

— Ce metode ar fi acestea, Generale? Cele care-i permit unui simplu soldat să elibereze din închisoare un prizonier important, să îl escorteze la un hangar operaţional şi să-l ajute în lupta lui de eliberare? Ce metodele învaţă o astfel de experienţă? Evident, cel puţin o parte din trupele tale sunt pricepute la înaltă trădare. Poate că Liderul Snoke ar trebui să ia în considerare utilizarea unei armate de clone.

Hux se abţinu cu mare dificultate.

— Oamenii mei primesc o instruire excepţională. Sunt programaţi de la naştere pentru a fi loiali unul altuia, ofiţerilor lor şi Ordinului. Apariţia unei singure anomalii nu îţi dă dreptul să pui la îndoială metodele care au fost rafinate prin...

Ren întrerupse apărarea pasionată a Generalului.

— Să ţii harta departe de mâinile Rezistenţei nu ar trebui să fie o problemă. Da?

— Din nou, această hartă. Care, din câte ştiu poate că există sau nu.

Vocea lui Ren se întunecă până la un nivel care o determină pe Phasma să facă un pas înapoi.

— Nu cred că îmi pasă de concluziile tale, Generale. Ai fi înţelept dacă ai păstra pentru tine astfel de gânduri. Ai fi înţelept dacă nu le-ai gândi.

Hux se ţinu tare.

— Sunt dator să lupt pentru Primul Ordin cu fiecare frântură de informaţie, fiecare rest de material şi fiecare soldat funcţional de sub comanda mea. Asta a fost în jurământul pe care l-am depus. Acesta este jurământul pe care am jurat să-l respect.

Privirea lui nu se mişcă de pe mască.

— Nu era nimic în el despre servirea intereselor auxiliare ale indivizilor, indiferent de rangul lor ridicat sau cât de înaltă este importanţa lor percepută. Fii atent, Ren, ca *interesele tale personale* să nu interfereze cu ordinele directe ale Liderului Snoke.

Dacă Kylo Ren era ofensat de îndrăzneala Generalului, nu o arăta. Ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut între ei, el continuă.

— Ai examinat împreună cu tehnicienii scanările detaliate ale zonei în care s-a prăbuşit vânătorul TIE furat? Regiunea respectivă are doar o singură localitate importantă: Avanpostul Niima. Dacă droidul încă funcţionează, va încerca instinctiv să se ascundă acolo.

Bucuros de oportunitatea de a schimba subiectul, precum şi de a raporta ceva pozitiv, Hux răspunse pe un ton mai plăcut al vocii.

— Sunt de acord. Mai mult, am găsit armura trădătorului. A fost lăsată de-a lungul unei urme singulare în deşert, unde fusese abandonată. Deşi urmele care se pot vedea sunt întrerupte printre dune, ele formează un model consecvent care se îndreaptă spre Niima. Îi zâmbi subţire lui Ren. O echipă de intervenţie este deja pe drum.

— Bine. Sunt încântat să văd că te ocupi personal de acest lucru, Generale. De recuperarea droidului – de preferinţă nevătămat.

Înainte ca Hux să poată obiecta din nou, Ren se întoarse şi plecă înapoi cum venise. Dacă a simţit ura curgând în direcţia lui din ofiţerul superior aflat în spate, a ales să nu-i răspundă.

* * *

Soarele lui Jakku îl arsese, îl deshidratase şi îl chinuise – dar nu îl învinsese. Nu încă. Ce era o mică arsură de soare, îşi spuse Finn, pentru cineva care a sfidat Primul Ordin, l-a eliberat pe prizonier şi a făcut provocat ravagii unui Distrugător Spaţial? Asta spunea creierul lui. Corpul său îl contrazicea, strigându-şi nemulţumirea pentru tratamentul său recent şi ameninţând să cedeze în orice moment, în timp ce el se împleticea, în sfârşit în Avanpostul Niima. Părţi vechi de nave se ridicau în jurul lui; relicve ale vremurilor mai bune, heralzi ai călătoriilor spaţiale din trecut. Comercianţii şi negustorii îl priveau speculativ. Finn

nu purta nimic de valoare, cu excepţia organelor sale şi, judecând după exteriorul său, nici părţile sale interioare nu erau de natură să fie foarte valoroase. Niste recuperatori arătau spre el şi glumeau. Alţii, după ce suferiseră în mod similar de suflarea nisipului, a pietrelor şi a soarelui, îşi murmurau simpatia. Acesta fu tot ajutorul oferit străinului. Avanpostul Niima nu-i menaja pe cei slabi.

Ceva plat, gras şi urât bea dintr-un jgheab cu apă deschisă. Aruncându-i o privire, Finn nu-şi putu imagina ce ar putea fi posibil să ofere o astfel de creatură pentru ca cineva să-i dea de băut. Nu arăta nici prietenos, nici comestibil. Dar nu-i păsa de asta. Apa era cea care îl interesa, şi spre apă alerga. Căuşurile mâinilor s-au cufundat, au dus lichidul murdar la gură şi l-au ţinut acolo pentru ca el să-l soarbă. Se simţea minunat pe buzele lui, dar avu un gust groaznic când se duse în jos pe gât. Scuipă, revoltat. Totuşi, era rândul corpului său să treacă peste creier. Luptând cu impulsul de greaţă, bău mai departe. Grămada hidoasă de carne cu patru picioare, despre care urma să afle mai târziu că era numită happabore[6], îl privi ca o cucuvea dar, altfel, îl ignoră. Din câte ştia sau îi păsa lui Finn, patrupedul îndesat îl găsea, probabil la fel de dezgustător.

* * *

În timp ce Rey îngenunchea lângă BB-8, droidul excitat bipăia nebuneşte.

— Uşor, uşor – vei rămâne fără energie! Bătu flancul curbat de metal de lângă ea. *Cu plăcere* pentru că nu te-am vândut. Nu văzu niciun motiv să adauge că fusese foarte, foarte aproape să facă lucrul ăsta. Bine, încetează să-mi mulţumeşti. În ceea ce priveşte cealaltă chestiune: calmează-te şi vorbeşte încet. Un bip mai frenetic o determină să răspundă nervoasă. Nu sunt informaţii suficiente, BB-8. Nu te pot ajuta dacă nu-mi spui pe cine aştepţi.

Droidul se opri. Gândea? se întrebă ea. Sau aşa cum o avertizase, avea putere redusă? Când în cele din urmă vorbi din nou, exasperarea ei era palpabilă.

---

[6] Happabore – era o specie masivă de omnivore, cu pielea gri

— Poţi *avea încredere* în mine? Tu ce crezi? Începu să se ridice, frustrată şi nu puţin supărată. Îmi spui sau nu-mi spui. Nu am timp pentru jocuri.

Droidul se apropie, împingând-o cu blândeţe. Ea făcu un mic spectacol ignorându-i cererile înainte de a se apleca încă o dată.

— Da, da, am înţeles. Îţi aştepţi stăpânul. Cine? Mai spune o dată?

Droidul a repetat un nume.

— Poe. Ridică din umeri indiferentă. Numele nu înseamnă nimic pentru mine. Ar trebui?

Incapabil să-şi exprime corect frustrarea, BB-8 se mărgini să se învârtă de mai multe ori pe axa lui. Când se opri, începu să explice. În ciuda indiferenţei ei studiate, Rey se trezit ascultând atentă la fluxul statornic de bipuri şi fluierături emise cu grijă.

— Da, ştiu ce a fost *Rebeliunea* şi da, am auzit despre *Rezistenţă*. Expresia ei deveni mai serioasă pe măsură ce droidul continua. Primul Ordin. Sunt oribili. Zvonurile spun că o escadrilă de atac de-a lor a distrus un sat sacru pe-aproape de aici, în apropiere de Ravina Kelvin.

Următoarea serie de bipuri ale lui BB-8 făcură ca masca indiferenţei să cadă de pe faţa ei. Se uită la droidul sferic în neîncredere.

— Ai fost *acolo*?

Ar fi întrebat droidul mai departe dacă nu ar fi fost întreruptă. Recunoscu perechea care se apropia drept doi dintre tâlharii lui Plutt. Şovăitori, ei se aplecară deasupra ei: mase gemene de carne mobilă îmbrăcate în îmbrăcăminte ieftină de deşert, chiar şi chipurile lor fiind complet acoperite. Plutt nu ar trimite astfel de persoane pentru a transmite un mesaj politicos. Aruncând o privire spre BB-8, cel mai apropiat se grăbi să-i confirme bănuielile.

— Plutt vrea droid. Luăm droid. Femeie nu se amestecă.

— Droidul este al meu, spuse ea. Nu l-am vândut. Plutt ştie asta.

— Tu dreptate, fu de acord celălalt tâlhar. Plutt ştie asta. Nu ai vândut. Aşa că el ia.

Însoţitorul său trăgea deja un sac peste BB-8. Când Rey se apropie să-l oprească, celălalt vorbitor o prinse de braţ.

* * *

Finn nu ştiu dacă happabore obosise să-şi împartă spaţiul cu bipedul sau pur şi simplu era prietenos când îl împinse. Atât de nedefinit era gestul încât Finn nu putea spune dacă era vorba de o lovitură deliberată sau doar o frecare amiabilă. Oricare ar fi fost motivaţia creaturii, îl dărâmă din picioare. Această nouă perspectivă îi oferi o vedere excelentă asupra confruntării care începuse în piaţa din apropiere. Se încruntă. Tânăra femeie care era acostată de doi indivizi mult mai mari se lupta cu ei. Ridicându-se, se repezi impulsiv să o ajute. Cu toate acestea, cu cât se apropia mai mult, cu atât mai puţin era îngrijorat. În ciuda diferenţei de dimensiune între fată şi atacatorii ei, se părea că nu avea nevoie de vreo asistenţă exterioară. Cu o răsucire şi o lovitură uşoară, bruta care o ţinea de braţ se trezi pe pământ. Când tovarăşul său se grăbi să-şi ajute asociatul căzut, se trezi de partea greşită al unui sortiment feroce de lovituri cu piciorul, cu pumnul şi cu bastonul pe care îl mânuia fata. În scurt timp, ambii golani erau la pământ inconştienţi. Impresionat, dar totuşi dorind să dea o mână de ajutor, Finn se duse să scoată sacul pe jumătate închis de pe proprietatea care fusese sursa aparentă a disputei. Nu se aştepta să vadă ceea ce vedea. Nu putuse să-şi dea seama de la distanţă, dar de aproape nu exista confuzie cu privire la identitatea droidului sferic.

Droidul lui Poe.

În timp ce fata îi vorbea liniştitor, droidul se clătină, îşi întoarse capul şi îl văzu pe Finn. După aceea, se răsuci într-o parte şi începu să bipăie de parcă cineva îi scosese cipul de raţionalitate. Această vorbărie cibernetică nu îl nelinişti nici pe jumătate pe Finn cât îl nelinişti expresia care apăru pe chipul fetei.

Ar fi trebuit să fie mulţumită de încercarea lui de a-i oferi asistenţă. În schimb, el simţi, la fel de bine cum văzu, numai ostilitate în creştere.

— Hei, ce nu e în regulă? Tocmai am venit să te ajut. Nu că ai fi avut nevoie de ajutor. Indică perechea de tâlhari inconştienţi. Asta nu înseamnă că nu aş fi...

Ridicând fără cuvânt bastonul pe care îl avea, ea veni spre el. El abia reuşi să se ferească, şi începu să alerge, încercând să găsească o cale prin piaţă, întrebându-se ce făcuse

pentru a o enerva, derutat şi mai mult de întorsătura evenimentelor. Tot ce făcuse era să se apropie pentru a da ajutor. Atunci droidul îl văzuse, îi spusese ceva care o supărase şi acum el alerga. Din nou.

În timp ce trecea prin afişaje şi răsturna bunuri, atrase mânia negustorilor, unul după altul. Fuga sa se tremină când, după ce dădu mai multe colţuri şi gândindu-se că scăpase, fu lovit de baston. Se prăbuşi la pământ. Nu că era nevoie de o lovitură prea puternică pentru a-l da jos. Era complet epuizat de drumul său prin deşert.

Întins pe spate, fără răsuflare, şi fără să-i pese dacă leşina, se uită în sus la ea. Ea ţinea bastonul deasupra lui, gata să lovească din nou dacă era necesar.

— Unde te grăbeşti, *hoţule*?

Atât de şocat fu de acuzaţia neaşteptată încât inconştienţa fericită trebuia să mai aştepte.

— *Ce*…?

Înainte să poată continua, BB-8 se rostogoli repede alături de el, întinse un braţ telescopic şi îi dădu un şoc electric destul de puternic. Fu suficient de puternic pentru a-l ridica pe Finn în poziţie verticală.

— *Au!* Hei, ce… nu face asta, femeie!

Se uită în sus la fată.

— Stai jos sau va trebui să te lovesc din nou. Geaca!

Îl împunse cu capătul bastonului.

— Acest droid spune că ai furat-o!

Având mare nevoie de hrană şi apă curată, Finn fu nevoit să se mulţumească să respire adânc.

— Ascultă, nu vreau să mă lupt cu tine. Deja am avut o zi destul de încurcată. Aşa că aş aprecia dacă nu m-ai mai acuza că sunt un tâl… *Au!* Aruncă o privire spre droidul care-l tocmai îl electrocutase. *Opreşte-te*!

— Bine atunci. Rey nu era nici impresionată şi nici nu dorea să-i acorde călătorului prezumţia de nevinovăţie. Dovedeşte-o. Dacă nu ai furat-o, cum de o ai? Făcu un gest către BB-8. Îi aparţine stăpânului său.

Îi trebui ceva timp lui Finn pentru a procesa ceea ce auzea. În timp ce făcea acest lucru, îşi dădu seama că se potrivea perfect cu ceea ce vedea. Fata, droidul agitat, geaca pe care o purta… Meritau o explicaţie. Se gândi să înfrumuseţeze

ştirile sau să le diminueze cumva impactul. Până la urmă luă decizia grea: să spună adevărul. Se uită calm la droidul tulburat, apoi la fata neînduplecată.

— Stăpânul său a murit.

După reacţia lor, era clar că nici droidul şi nici fata nu aşteptaseră un răspuns destul de deschis. Nici la unul atât de definitiv. Când Rey coborî vârful bastonului, Finn continuă.

— Numele lui era Poe Dameron. Îşi concentră atenţia asupra lui BB-8. Corect?

Nu veni niciun bip argumentativ de la droidul care acum tăcea.

— A fost capturat de Primul Ordin. L-am ajutat să scape. Finn vorbea fără emoţie, calm. L-am scos din celula de detenţie. Împreună am furat un vânător TIE, am adus unele pagube Ordinului.

Gesticulă spre BB-8.

— Nu am putut să fugim din sistem, spuse el, pentru că a insistat că trebuie să te găsească.

Se auzi un sunet moale, aproape jalnic, emis de droid.

— Am fost doborâţi şi ne-am prăbuşit. M-am ejectat în siguranţă. Ştiu că Poe nu a făcut-o, pentru că i-am găsit geaca încă în interiorul navei. Am încercat să-l ajut, dar nu am putut ajunge la el. Nisipul mişcător a aspirat imediat nava. M-ar fi luat cu ea dacă nu m-aş fi luptat să mă eliberez. Am încercat să-l ajut. Îmi pare rău...

Singura diferenţă de depresie între un organic şi un droid este lipsa unei expresii flexibile din partea celui din urmă. Întristat, mişcându-se încet, BB-8 se rostogoli într-o parte. Rey privi micul droid cum pleca, apoi îşi întoarse atenţia spre Finn. Ostilitatea ei dispăruse pentru a lăsa locul admiraţiei.

— Aţi scăpat de o navă a Primului Ordin *şi* aţi furat un vânător TIE?

Finn încuviinţă puternic.

— Un vânător al Forţelor Speciale. Poe era pilot. Eu m-am ocupat de armă.

Ea îl studie mai atentă.

— Deci, eşti din *Rezistenţă*?

Ţinând cont de felul în care apucase bastonul ăla letal şi cum ardeau ochii ei căprui întunecaţi privind la el, fu destul de uşor să ştie cum să raspundă. De data asta minţi.

— Evident, îi spuse el, ridicându-se. Sunt din *Rezistenţă*, da. Sunt. Sunt cu *Rezistenţa*. Cine altcineva ar fi ajutat pilotul din *Rezistenţă* să scape de Primul Ordin, cu excepţia unui alt membru al *Rezistenţei*? Sunt surprins că trebuie să întrebi.

Ea se relaxă, sprijinindu-se uşor de baston.

— Majoritatea vizitatorilor acestei părţi din Jakku sunt comercianţi şi scandalagii. Nu am mai întâlnit niciodată un luptător din *Rezistenţă*.

Era dificil să se dea mare, dar Finn reuşi s-o facă.

— Ei bine, aşa arătăm. Unii dintre noi. Alţii arată diferit. Acum că te-ai întâlnit cu unul, care este părerea ta?

Rey îşi strânse buzele.

— S-ar putea să fii grozav în spatele armelor unui vânător TIE, dar abilităţile tale de luptă corp la corp mai au nevoie de multă muncă.

El reveni încetişor la dimensiuni normale.

— Nu am mai exersat.

Deşi se gândi că este ciudat, ea nu-şi mai bătu capul şi gesticulă în direcţia droidului îndoliat.

— BB-8 spune că este într-o misiune secretă.

Droidul pivotă prompt pe axa sa şi bipăi spre ea.

— Spune că trebuie să se întoarcă la cea mai apropiată bază a *Rezistenţei*.

Asta, cel puţin, Finn putea înţelege.

— Da. Se pare că poartă cu el o hartă care duce la Luke Skywalker şi toată lumea este înnebunită să pună mâna pe ea.

O încruntare traversă faţa fetei în timp ce se gândea această explicaţie. Îl privi neîncrezătoare.

— Luke Skywalker? Am crezut că este doar un mit.

VI

Finn privi la fată. Era serioasă? E adevărat că Jakku era o lumea înapoiată, dar totuşi...

— Într-adevăr? fu tot ce putu gândi să spună.

Ar fi putut adăuga mai multe dacă nu ar fi fost întreruperea bruscă a unui flux de bipuri excitate. Rey se întoarse spre droid.

— Ce este?

Să uită în sus, dincolo de, acum preocupatul, Finn.

— Acolo?

Urmărindu-i privirea, el reuşi să descopere în depărtare formele mătăhăloase ale celor doi tâlhari care o atacaseră pe fată şi încercaseră să fure droidul. Nu mai erau singuri. Soarele strălucea pe armurile albe strălucitoare a doi soldaţi din trupele de şoc. Unul dintre huliganii bătuţi arăta în direcţia lui Finn. Apucând mâna lui Rey, o porni înapoi prin labirintul de corturi şi structuri temporare care formau piaţa.

— Hei! protestă ea, dar îi permise să o tragă după el. Ce crezi că faci?

— BB-8, haide! strigă Finn.

Spre deosebire de Rey, droidul nu avea nevoie de îndemnuri. O clipă mai târziu, o pereche de explozii de blaster distrugeau locul unde stătuseră ei. O a treia lovi o unitate de curăţare, din care începu imediat să ţâşnească fum şi vapori corozivi. Ţinând-o încă strâns de mână pe Rey, Finn se repezi printre structurile fragile, ferindu-se deopotrivă de proprietarii supăraţi şi de mormanele de mărfuri. Deja Rey se lupta cu strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul!

— Trebuie să ne mişcăm! Ştiu cum...

Amintindu-şi ce îi spusese, tăcu şi apoi începu din nou.

— Adică, ca luptător al *Rezistenţei*, sunt familiarizat cu procedura trupelor de şoc. Noi în Rezistenţă trebuie să cunoaştem astfel de lucruri.

În timp ce alerga, el dădu din cap spre înapoi.

— Cei doi ne-ar identifica mai degrabă din bucăţi fumegânde. Scapă de necazurile pe care le pot avea punând întrebări.

— Nu contest asta! În cele din urmă reuşi să-şi elibereze mâna de a lui. Ştiu să alerg şi fără să mă ţii de mână!

Oprindu-se cu un derapaj, gesticulă brusc spre stânga ei.

— Nu! *Pe aici*.

O altă explozie din spate tocmai îi rată. Deja se instalase panica generală printre locuitorii pieţei. Cei care nu se împrăştiau în toate direcţiile făcea tot posibilul să-şi protejeze bunurile. Eforturile lor îi încetineau, dar nu-i opreau pe soldaţii care îi urmăreau. Rey şi tovarăşii ei întrară aplecaţi într-un cort mai mare plin cu piese de maşinării, lăzi cu bunuri recuperate şi alte resturi mecanice. Privind prudentă printr-un gol în grămada de deşeuri în spatele căreia se adăpostiseră, mormăi insistentă spre Finn.

— Trag în amândoi! De ce trag în *mine*? Eu n-am făcut nimic!

Finn ştia exact de ce trăgeau în ea şi îi părea rău pentru asta. Dar nu mai putea face nimic. Nu acum.

— Te-au văzut cu mine. Eşti marcată.

Buzele ei se strânseră.

— Mulţumesc pentru asta. Marcată ca ce?

Nu-i răspunse direct.

— Nu eu sunt cel care mă urmăreşte cu un băţ!

În timp ce stătea ascuns, încercă să scaneze împrejurimile, căutând cu disperare ceva util.

— Vinde cineva blastere pe aici?

Fiind antrenat ca soldat în trupele de şoc, se simţea dezbrăcat fără o armă. Deşi făcuse cunoştinţă cu bastonului fetei, în ceea ce-l privea, se califica doar ca o curiozitate locală şi nu ca o armă adecvată. În spatele lor, BB-8 tremura uşor. Ambele antene erau complet întinse şi înclinate uşor spre est. Rey se încruntă la droid.

— Tu eşti bine?

Deşi echipamentul senzorial al lui Finn era mai puţin sensibil decât cel al droidului, nu era mai puţin sofisticat. Omul şi maşina ascultau amândoi ceva ce îi scăpase fetei. Uluită, ea îşi mută atenţia de la unul la celălalt.

— Ce este? Ce se întâmplă? Nu aud nimic...

Finn îi făcu semn să tacă, ascultând cu atenţie. Ea începu să obiecteze, se răzgândi şi deveni tăcută. În spatele lui, BB-8 devenea tot mai agitat. Fără un cuvânt, droidul se roti şi se rostogoli spre spatele zonei de depozitare. Finn răspunse aproape la fel de repede, apucându-o pe Rey de mână şi trăgând-o după el. Ca mai înainte, când ea încercă să scape, el menţinu strânsoarea.

— Hei! Nu din nou! *Nu mă mai lua de mână!*

Explozia zdrobi conţinutul şi terenul zonei de depozitare, în spatele trio-ului fugar când unul dintre cei doi vânători TIE pe care BB-8 şi Finn îi auziseră venind, îşi dezlănţui armele într-o trecere joasă peste oraş. Şocul o aruncă pe Rey cu putere la pământ. Se ridică temătoare şi scuipând pietriş. Deşertul era plin de pericole, iar recuperarea de piese avea propriile sale riscuri, dar era obişnuită cu ele. O întâlnire ocazională cu hoţii era riscul ocupaţiei. La fel era să ai de-a face periodic cu creaturile ostile şi flămânde ale pustiului. Să realizeze că vânătorii TIE ai Primului Ordin ar putea fi trimişi să localizeze şi să omoare un singur luptător din *Rezistenţă* îi sugera ceva cu adevărat dincolo de posibilităţile ei. Finn ăsta trebuie să fie mai important decât pare, decise ea. Oricum, unde era Finn? Îl găsi în apropiere, inconştient. Apucându-l de geacă, îl rostogoli. Droidul sferic alb şi portocaliu i se alătură o clipă mai târziu.

Ar trebui să-l scuture? Să-şi folosească bio-injectorul de urgenţă? Nu era medic. Pregătirea ei medicală era limitată la ceea ce învăţase în viaţă, având grijă de ea însăşi. Ea ştia că o manevră greşită, îi putea face mai mult rău decât bine. Fu salvată de luarea unei decizii pentru că el îşi reveni, clipind împrejurul lui înainte ca atenţia lui să se focuseze asupra ei. Înghiţind, el reuşi să gâfâie:

— Eşti bine?

Îi trecu prin minte că în întreaga ei viaţă scurtă, era pentru prima dată când cineva îi punea o astfel de întrebare.

— Da, murmură ea. Atenţia ei zbură de la cel căzut lângă ea la cerul albastru care devenise brusc mortal. Sunt bine. Tu?

Se uită la sine în timp ce se ridica în şezut. Tot ce era important părea să fie intact şi la locul lui.

— Aşa cred. A fost foarte aproape.

Ea se ridică şi îi întinse o mână. El îi privi mâna, apoi privirea întunecată se ridică spre chipul ei, iar în final acceptă cu recunoştinţă oferta de asistenţă.

— Urmează-mă, spuse Rey. Se întoarse şi o luă la fugă, iar Finn, recunoscător, îi permise să îi ghideze.

În jurul lor, Avanpostul Niima era într-o dezordine completă. Exploziile au distrus corturile şi alte clădiri, împrăştindu-i pe comercianţi, negustori, recuperatori, lucrători de întreţinere şi orice alţi martori nevinovaţi panicaţi să-şi găsească adăpost. Cu bastonul prins acum de spate, Rey îşi conducea însoţitorii spre o degajare curăţată de nisip, care servea drept port spaţial al oraşului. Privind în urmă, Finn văzu că cei doi vânători TIE se înclinau şi se întorceau. Nu avea nicio îndoială despre ceea ce căutau.

— Nu există niciun adăpost pe aici?

În timp ce continua să-l conducă, Rey clătină din cap şi ţipă:

— Nimic suficient de puternic pentru a rezista armelor navelor de vânătoare TIE!

— Nu le putem depăşi!

Bravo, îşi spus el însuşi. *Măreşte-i încredere în tine, spunând lucruri evidente.*

Ea arătă spre nava cu patru motoare către care alergau.

— Am putea să o facem cu acel quadjumper[7]!

Finn clătină din cap.

— Eu sunt tunar. Avem nevoie de un pilot!

— Avem unul!

El se uită la ea.

— Tu?

Deşi tinereţea şi lipsa ei probabilă de experienţă îl tulbura, ştia că nu era în măsură să se certe. Oricum, care se putea întâmpla mai rău? Că s-ar prăbuşi la decolare în loc să fie pulverizaţi de navele urmăritoare ale Primului Ordin? Erau încă periculos de departe de navă şi foarte expuşi pe zona de aterizare goală. O altă navă apăru în dreapta lor, în apropiere.

---

[7] Quadjumper – navă cu patru motoare, vitală pentru operaţiunile şantierelor de transfer orbital, unde aceste mici nave puternice se prind de containerele cu marfă şi le transportă spre alte locaţii, după cum primesc indicaţii de la şeful de şantier. Puterea şi manevrabilitatea le fac candidate ideale pentru a fi nave de contrabandă şi de explorare

— Ce zici de nava *asta*, e mai aproape! Măcar, ieşim din raza vizuală!

Rey aruncă o privire în direcţia celeilalte nave.

— Aia-i gunoi! Avem nevoie de ceva care să *se mişte*, nu doar să se ridice de la pământ – asta dacă avem noroc!

S-au ferit simultan când cei doi vânători TIE le-au vuit pe deasupra capului. Dar, în loc să tragă în ţintele minuscule, trăgătorii lor îndreptară tunurile spre destinaţia fugarilor. Quadjumperul se desfăcu într-o minge de flăcări, azvârlind bucăţi şi piese în toate direcţiile în timp ce explozia ardea zona de aterizare. Ducându-şi mâinile la feţe, Finn şi Rey şi le protejară de căldură şi de resturile care zburau. Când le-au coborât, nu mai rămăsese nimic din quadjumper, în afară de o grămadă de ruine fumegânde. Reacţia lui Rey fu imediată şi realistă.

— Bine – atunci să fie gunoiul!

Schimbând direcţia, au alergat spre cealaltă navă. Deşi era parţial acoperită de mai multe prelate de protecţie împotriva nisipului, rampa de intrare era deschisă. Finn se întrerupse puţin pentru a arunca o privire spre placa de identificare sigilată la interior pe peretele rampei.

— *Escrocheria mea,* citi cu voce tare. Ce dracu' înseamnă asta?

Înaintea lui, Rey urlă fără să privească înapoi.

— Nava privată a vreunui escroc, probabil. Ăsta ar putea fi un lucru bun. S-ar putea să fie construită pentru a merge mai repede decât un aeroglisor defect!

— Dacă avem noroc, mormăi Finn, reiterând observaţia ei de mai devreme în timp ce el şi BB-8 o urmau.

Rey lovi un panou de perete chiar înainte ca însoţitorii ei să fie în siguranţă la bord. Spre marea ei uşurare, acesta răspunse. Rampa din spatele lor se ridică şi încuietoarea se sigilă. Dispunerea navei era simplă şi găsi cabina de pilotaj imediat. Lăsându-şi bastonul într-o parte şi repezindu-se pe scaunul pilotului chiar în timp ce examina instrumentele, Rey activă mai multe butoane. Spre surprinderea ei, consola din faţa ei prinse imediat viaţă. Bătu cu degetul într-o vizualizare.

— Poziţia tunarului este acolo jos!

Întorcându-se, Finn se îndreptă spre zona indicată.

— Ai zburat vreodată cu chestia asta? Sau cu ceva de genul ăsta?

În timp ce BB-8 privea, ea strigă înapoi:

— Am pilotat tot felul de nave, dar nimeni nu a zburat de ani buni cu lada asta veche!

— Atunci ce te face să crezi că se va ridica de la pământ? întrebă el.

Răspunsul ei fu sumbru.

— Dacă doreşti, putem să plecăm şi să încercăm să alergăm pe asfaltul descoperit în timp ce ei trag în noi!

Neavând nimic de replicat, Finn se lăsă în jos şi-şi puse centura în scaunul tunarului. Spre uimirea sa, acesta răspunse imediat la greutatea lui biciuind spre stanga. Prinse comenzile în mâini.

— Hopa, uşor!

Manipularea comenzilor intuitive îi permise să preia rapid controlul deplin al mişcărilor turelei.

— Pot face asta, pot face asta.

Măcar, văzu el repede, comenzile pentru ţintire şi deschiderea focului erau mai simple şi mai primitive decât cele de care se ocupase în vânătorul TIE al Forţelor Speciale.

Rey trecu rapid prin secvenţa standard de decolare, activă panoplia completă de instrumente relevante şi se aşeză pe spate. Un urlet scăzut se ridică din partea din spate a navei. Se întinse spre comenzile care, spera, ar fi dus către succes toate pregătirile ei grăbite. Ştia că se putea întâmpla doar unul din cele trei lucruri: decolau, nava avea să explodeze sau nu se întâmpla absolut nimic. Nu sunt cote prea bune, dar erau singurele pe care le avea. Respiră adânc şi lovi comanda.

— Pot face asta, pot face asta...

La pupa vechii nave, motoarele tăcute mult timp se aprinseră strălucitoare la viaţă. Complet alimentată acum, urcă spre cerul albastru strălucitor al Jakku – dar nu în mod eficient. Dând jos prelatele în timp ce se ridicau, se învârti şi îşi înclină carena sălbatic, aproape prăbuşindu-se înapoi la pământ. Luptând cu comenzile nefamiliare, Rey reuşi să o echilibreze la timp pentru a lovi arcada de la intrarea în oraş: singurul exemplu de mândrie arhitecturală al Avanpostului Niima.

Pe pământ, figura umflată a lui Unkar Plutt ieşi dintr-o structură prăbuşită pentru a urla spre cer.

— *Hei! E a meaaaa!*

Găsind nava cu nume ciudat surprinzător de sensibilă la comenzile manuale, Rey, din ce în ce mai optimistă, o învârti şi acceleră, îndepărtându-se rapid de port. Perechea de vânători TIE care bombardaseră oraşul porniră imediat în urmărirea lor. Rey se îndreptă spre cer, uşurată să simtă puterea din ce în ce mai mare a navei în timp ce se depărtau de suprafaţă. Încercând să înţeleagă sistemele de arme, Finn îi strigă, sperând ca fie vocea lui încordată, fie sistemul de sunet al turelei să permită cel puţin un minim de comunicare în interiorul navei.

— Stai jos! Este singura noastră şansă! Dacă mergem în afara atmosferei, ne vor ajunge şi ne doborî înainte să putem sări la viteză superluminică – presupunând că nava asta mai poate face saltul. Şi pune scuturile în funcţiune – dacă funcţionează!

— Comenzile scutului sunt de cealaltă parte a consolei, strigă ea înapoi. Nu-i atât de uşor fără copilot!

Mai jos, Finn continua să se lupte cu turela extrem de receptivă, care se balansa sălbatic.

— Încearcă să stai în *chestia asta*!

Realizând că era imposibil să ajungă la comenzile necesare stând complet aşezată în poziţia de pilot, Rey lăsă momentan comenzile. Va trebui să facă asta manual, ştia lucrul ăsta. Pune orice navă pe pilonul automat şi vectorizarea va fi imediat sesizată de urmăritor, care putea apoi să te ia la ţintă şi te spulbere de pe cer. În schimb, calea lor de zbor se clătina destul de sălbatic, în timp ce se apleca spre dreapta ei, pentru a deruta orice predictori electronici. Întinderea ei determină însă nava să se încline brusc, în timp ce încerca să activeze comenzile scututurilor de pe partea copilotului, menţinând în acelaşi timp aspectul de control al zborului.

— BB-8, ţine-te bine!

Avertismentul ei veni prea târziu pentru droid. Bipăind nebuneşte, se rostogoli către tavan în timp ce nava se învârtea. Întinzându-şi degetele, abia reuşi să atingă comenzile scutului şi să le aducă la viaţă, eliminând în acelaşi timp mai multe ghemotoace de păr excesiv de lung, aspru, de culoare galben-brun, care erau prinse de consolă. Uşurată, se îndreptă pe scaunul pilotului şi preluă pe deplin comanda, stabilizând nava.

— O iau în jos! strigă ea, atentă la sfaturile lui Finn.

Conducând nava spre suprafaţă, o echilibră în ultimul moment posibil şi zbură urlând pe deasupra pământului, tăind crestele a cel puţin două dune. Încercând să-i copieze manevra în timp ce o urmăreau cu viteză mare, ambii vânători TIE au depăşit-o, fiindu-le imposibil să încetinească la timp. Au reuşit, însă, fiecare dintre ele să tragă salve succesive cu armamantul din dotare. Dacă nava nu ar fi avut scuturile ridicate, cele două salve i-ar fi putut doborî. La fel ca motoarele sale, scuturile navei furate se dovedeau neaşteptat de solide. *Este mai dură decât pare*, gândi ea în timp ce se străduia să accelereze şi să se eschiveze. Proprietarul iniţial făcuse în mod clar câteva serioase, şi probabil ilegale, modificări navei sale, care pe numeroase lumi erau demne de amenzi şi posibil închisoare. Hotărî să-i mulţumească cu generozitate acelui individ dacă va avea vreodată ocazia să facă cunoştinţă. Cu condiţia să supravieţuiască în următoarea oră. O explozie îi zgudui şi abia a reuşi să manevreze suficient de strâns pentru a evita monolitul de gresie care se apropia. Înghiţind, ţipă cât de tare putu.

— Ai putea să fii mai ofensiv acolo, ştii asta, nu? Poate înainte ca unele părţi din corpul nostru să fie împrăştiate prin deşert? Ai de gând să ripostezi? Ţine-te bine, BB-8, ţine-te bine!

În coridorul cilindric, droidul bipăia nebuneşte în timp ce se rostogolea în sus pe pereţi, peste tavan şi peste tot, cu excepţia locului în care a fi vrut să fie. Capabil să înţeleagă cauzele greţei, droidul era norocos că nu era o afecţiune la care erau predispuşi cei de genul lui, dar giroscoapele sale interne erau obligate să lucreze ore suplimentare.

— Asta încerc! strigă Finn înapoi.

O clipă mai târziu sistemele de arme prinseră în sfârşit viaţă sub mâinile lui. Învârtind turela, începu să tragă înapoi spre urmăritorii lor. Sistemul de direcţionare primitiv era mai greoi decât orice studiase sau avusese la antrenamente, astfel că focurile trase de el rataseră ţinta. O altă lovitură zgudui nava. Dacă nu ar fi avut scuturile, ştia că ar fi fost deja resturi. Cu gura strânsă, continuă să tragă. Navele care-i urmăreau apărură, aproape dispreţuitoare faţă de încercările lor defensive.

— Avem nevoie de acoperire! strigă chiar în timp ce continua să tragă. Rapid!

— Suntem pe punctul de a avea una!

În timp ce ea ştia puţin mai mult decât teorie când era vorba de manevre şi luptă în spaţiu, Rey avea multă experienţă apărându-se pe suprafaţa pustie a lui Jakku. Cel puţin în apropierea Avanpostului Niima, era familiarizată cu fiecare câmp de dune, cu fiecare complex de canioane, cu fiecare crater şi ridicătură. Ţinând cât mai aproape de sol, se ridica şi trecea peste stânci şi dune, trecând razant peste o coamă atât de aproape încât rupse o bucată din ea. Nedorind să sacrifice distanţa pentru a câştiga în altitudine ca să atace de sus, cei doi vânători TIE ţinură aproape.

Încă puţin, îşi spuse ea în timp ce se agăţa încruntată de comenzi. *Ţine-le departe încă puţin*. Se îndreptă spre locul ei favorit de recuperare: cimitirul de nave. Lasă-i să încerce să o urmeze acolo! Se înclină mult, suficient de jos pentru a tăia o cută pe nisip.

Pe jumătate sălbatică, o rafală de la armele navei intersectară calea de zbor a unuia dintre vânătorii TIE din spate şi se întâmplă să-o prindă acolo unde scuturile sale erau momentan nealimentate. O parte din navetă se rupse instantaneu, făcând-o să lase resturi în urmă în timp ce pilotul se străduia să o menţină în aer.

— *Uauuu!* îşi permisă Finn un strigăt triumfător, fără să dea drumul comenzilor de tragere. Adăugă mai încet pentru el însuşi. *La naiba,* a fost o lovitură norocoasă.

— Frumoasă lovitură! veni lauda lui Rey de sus.

O acceptă în tăcere, fără să pierde timpul explicând că succesul său se datorase la fel de mult felului ei imprevizibil de a manevra nava cât şi abilităţilor lui înnăscute de ţintire.

În timp ce şerpuia prin câmpul enorm de nave spaţiale abandonate şi alte deşeuri industriale, vânătorul TIE deteriorat se lovi de unul dintre munţii de metal şi fu distrus. De nicăieri, apărură o mulţime de recuperatori ca să înceapă să-şi revendice porţia de rămăşiţe. Nimeni nu se deranjă să verifice cabina de bord a navei doborâte pentru a vedea dacă pilotul ar fi putut cumva supravieţui accidentului.

Urmărită de vânătorul supravieţuitor, nava slalomă prin enormul câmp de resturi. Zburau scânteile în timp ce atingea în treacăt pereţii înalţi metalici şi secţiunile de nave căzute, dar carena navei împrumutate se ţinu bine. Deplasându-se haotic în scaunul tunarului, Finn încercă să-l ia în colimator pe urmăritorul

rămas, în timp ce privea la suprafaţa pavată cu gunoi care venea frecvent mult prea aproape de locul unde şedea. La fel, următoarea explozie care izbucni în vecinătatea sa fu prea aproape. Şocul învârti turela. Când se stabiliză în cele din urmă, ocupantul ei zguduit fu îngrozit să constate că rămăsese blocată spre înainte. Nu se putea roti în nicio direcţie. În acelaşi timp, alarmele începură să sune prin întreaga navă, ceea ce indica faptul că nu doar poziţia tunarului suferise pagube.

— Armele sunt blocate în poziţia înainte! strigă el în sus. Nu le pot mişca! Trebuie să scapi de urmăritor!

O altă explozie zgudui nava. Mai mult decât atât, Rey ştia că indiferent de modificări, una dintre loviturile vânătorului TIE avea să le copleşească scuturile. Nava pe care o rechiziţionaseră era un cargobot mic, nu o navă de război.

În faţă se afla un enorm Superdistrugător Spaţial doborât, cu o masă incredibil de mare eliberată acolo unde căzuse pe nisip. Trăgând de comenzi, ea duse nava în jos – şi apoi în breşa din centrul unui motor propulsor ruinat. Dacă sperase ca această manevră să-l descurajeze pe urmăritorul rămas, greşise. Nedorind să piardă teren, pilotul vânătorului TIE supravieţuitor îşi manevră nava după ea. În timp ce stătea holbându-se prin ferestrele turelei, Finn, neîncrezător, măsură apropierea de zidurile metalice care treceau de ambele părţi.

— Chiar facem asta?

Scânteile continuau să sară din nava lor, în timp ce Rey aborda trecerile înguste una după alta. Chiar şi un fost membru al echipajului nu ar fi fost la fel de familiar cu coridoarele pe care le alegea. Dar ea nu era doar familiarizată cu ele dintr-o diagramă: le ştia în amănunt, după ce le inspectase individual şi pe jos şi cu echipament de căţărare.

— Pregăteşte-te! îi strigă ea.

Finn dădu din cap energic.

— Bine, bine! Sunt gata! Apoi se încruntă. Gata pentru ce?

Trebuie să fac asta exact la timpul potrivit, îşi spuse Rey în timp ce se pregătea. Şi dacă Finn nu era gata, manevra pe care urma să o încerce nu mai conta. Vor fi doborâţi la fel de sigur cum Unkar Plutt îşi plătea prost recuperatorii. Finn se bazase pe abilităţile ei; acum trebuia să se bazeze ea pe al lui. O lumină neîntreruptă apăru la capătul îndepărtat al coridorului de

serviciu prin care zbura. O altă explozie de la neobositul vânător TIE aproape că-i făcuse nava să se lovească de tavanul coridorului şi ea abia reuşi să corecteze în ultima clipă. Nu era timp să verifice citirile pentru a vedea dacă vreo parte critică a navei furate era deteriorată. Tot ceea ce conta era că erau încă în aer şi comenzile continuau să răspundă la atingerile ei.

Apoi ieşiră, zburând în lumina soarelui strălucitor. În momentul în care nava ieşi din interiorul în descompunere ale vechiului Superdistrugător, ea tăie din putere în aşa fel încât învârti nava complet. Din fericire, fiind soldat antrenat în trupele de şoc, Finn era obişnuit cu legănările sălbatice ale cosmosul său personal. Deci, acolo unde un astfel de viraj şi răsucire aeriană strânsă l-ar fi putut face pe un alt pasager mai puţin experimentat să-şi piardă conţinutul stomacal, Finn nu numai că şi-l păstră pe al său, ci îşi păstră şi minţile. Acum, privind direct *spre* imensa relicvă, el se trezi încă o dată cu vânătorul TIE supravieţuitor direct în obiectivul său şi reacţionă în consecinţă. Fie din cauză că nava lor reapăruse brusc şi neaşteptat chiar în afara instrumentelor sale de direcţionare, fie din cauza şocului a ceea ce părea a fi o scufundare sinucigaşă, salva pilotului din TIE ratā.

Finn nu o făcu.

Rey întoarse cu greu nava de la imensul Superdistrugător Spaţial în timp ce vânătorul TIE rămas izbucnea în flăcări, pierdea viteză şi altitudine şi se prăbuşea pe suprafaţa planetei în urma lor. Manevrând comenzile şi jubilând, Rey trimise nava accelerând printre nori. Aceştia şi suprafaţa arsă de soare a lui Jakku rămaseră curând în urmă, lăsând loc spaţiului negru, rece dar reconfortant.

Simţindu-se încrezătoare că acum îi poate încredinţa pilotul său automat controlul temporar al navei, fără să se teamă de urmăriri, se eliberă din centuri şi se grăbi afară din cabină. Făcând asta, trecu de BB-8, care după răsucirile acrobatice aeriene din ultimele minute, abia acum era capabil să se stabilizeze singur.

— Eşti bine? întrebă ea trecând.

Câteva bipuri scurte şi concise afirmară că era, comunicând totodată că experienţa pe care tocmai o avuseseră fusese mai puţin plăcută. Îl găsi pe Finn în salon, încercând să-şi tragă respiraţia în timp ce-şi revenea din puseul de adrenalină.

Întorcându-se spre ea în timp ce ea se apropia, îi aruncă un rânjet larg şi dezarmant.

— Ăsta a fost un pilotaj *de calitate*!

— Mulţumesc. Ea ridică din umeri. Am zburat orice fel de gunoi îţi poţi imagina aproape de când am început să merg. Fu rândul ei să zâmbească. Apropo, ai tras foarte bine! Eram îngrijorată că nu vei avea timp să reacţionezi.

— Mi-ai fi putut spune ce ai în minte. M-ar fi putut salva de căteva palpitaţi ale inimii.

Ea clătină din cap.

— Nu era timp. A trebuit să fac întoarcerea aproape imediat ce am gândit-o. A trebuit doar să mă bazez pe capacitatea ta de a reacţiona la manevră.

El aprobă din cap.

— Bine că nu mi-au îngheţat mâinile pe comenzile de ţintire şi de tragere. Când s-a arătat dintr-odată în vizor, tot ce am avut de făcut a fost să-mi mişc degetele.

— L-ai nimerit cu primul foc!

Zâmbetul său lăsă loc la un pic de satisfacţie de sine.

— *Am tras* destul de bine, nu-i aşa?

— A fost perfect! spuse Rey.

Fu o perioadă de linişte în salon, înainte ca ea să murmure:

— De ce …

— Ne holbăm unul la celălalt? Nu ştiu…

Nevoia de eventuale răspunsuri incomode fu evitată de o serie de bipuri insistente ale lui BB-8, care se rostogoli să li se alăture. Rey îngenunche lângă droidul agitat.

— Hei, calmează-te! Eşti bine, cu toţii suntem bine. Deocamdată, cel puţin.

Îl indică pe Finn.

— Totul va fi bine. El este din *Rezistenţă* şi te va duce acasă. Amândoi o vom face.

Mângâie flancul curb al droidului.

— Nu o să te abandonez acum. Nu după ce am refuzat toată plata oferită de Plutt.

Se auziră mai multe bipuri, la care ea răspunse:

— Glumesc doar. Nu suma a contat. Tocmai aveam o şansă uriaşă de a-i putea refuza ticălosului ăla umflat ceva ce-şi dorea atât de mult.

După ce calmă droidul, ea îşi înapoie atenţia asupra celuilalt ocupant al camerei.

— Nu-ţi ştiu numele.

Uluit, el îşi dădu seama că, în problema aceea, era la fel de ignorant.

— FN-2 – Finn. Numele meu este Finn. Care este numele tău?

— Numele meu este Rey.

De data asta, când ea zâmbi, orice urmă de recuperator încercat, locuitor al deşertului, se topise. Era un zâmbet dulce, se trezi el gândind. Cald. Îi repetă numele, bucurându-se de felul în care i se despărţeau buzele în timp ce murmura unica silabă.

— Rey…

El ar fi spus-o de mult mai multe ori, dar de data aceasta fu chiar nava cea care îl întrerupse. În partea îndepărtată a salonului, o secţiune de punte se desprinse, aruncată în sus şi se izbi de tavan înainte de a reveni să se odihnească pe podea. Vapori şuierători începură să umple camera, ameninţând să copleşească capacitatea echipamentelor de împrospătare a aerului de a-l curăţa. Rey nu ezită. Ignorând emisiile scurse de sub punte, privi în jos peste marginea zdrenţită a deschizăturii. Finn i se alătură. El bănuia că gazul de evacuare trebuie să fie netoxic; altfel ei ar fi fost întinşi pe podea deja, inconştienţi sau muribunzi. Stând alături de ea, încercă să vadă prin ceaţa furioasă şi în jos, ce anume aruncase în aer podeaua.

Ea încerca să vadă în timp ce îşi proteja simultan ochii.

— Nu ştiu. Sper doar că nu este motivatorul. O nava de această vârstă şi clasă trebuie să aibă unul.

Aşezându-se, îşi strecură ambele picioare prin deschidere. Finn se uită la ea.

— Te duci acolo? Fără să ştii măcar care este problema?

Se priviră în ochi.

— Singura modalitate de a şti care este problema *este* să mergi acolo jos. Dacă nu ai cumva o idee mai bună?

El scutură ezitant din cap.

— Sunt foarte bun să fac lucrurile să explodeze. Nu la fel de bun să le repar. Eşti sigură că nu pot face nimic?

Ea încercă să zâmbească, dar nu putu.

— Cât timp sunt acolo jos, nu atinge nimic a cărui funcţie nu o înţelegi complet – şi dacă auzi o mulţime de ţipete şi blesteme, fii pregătit.

El se gândi la ce-i spusese ea.

— O să vrei să te ridic sus?

De data aceasta ei îi reuşi zâmbetul.

— Doar dacă sunt numai ţipete, fără blesteme.

Spunând asta, alunecă peste margine în jos. Forma ei zveltă ei fu rapid ascunsă de vaporii care vâjâiau.

VII

Suprafaţa mare de vizualizare a portalului de observare externă a Distrugătorului Spaţial *Finalizatorul* permitea oricui privea prin el o vedere neîntreruptă a spaţiului vast. Stelele şi nebuloasele, misterele şi enigmele, toate se desfăşurau în faţa privitorului. Era, aşadar, o vedere destinată să îngrozească şi să inspire, de aici şi prezenţa portalului acolo unde privitorii şi monitoarele vizuale puteau suplini la fel de bine.

Kylo Ren privea în tăcere. El fusese instruit să contemple, era priceput să delibereze, putea rămâne să mediteze astfel ore la rând. Dar îşi pierdea răbdarea.

Apropiindu-se din spate, tot ce putea vedea locotenentul Mitaka era silueta înaltă, cu pelerină, pe întinderea de stele. Nu dorea deloc să trebuiască să facă raportul. Dar era responsabilitatea lui şi nu avea de ales. Nici nu era pentru prima dată când trebuia să transmită veşti proaste unui ofiţer superior. Dar Kylo Ren era diferit. Nu tocmai un superior ofiţer, ci altceva. În acel moment, Mitaka ar fi preferat să fie mai degrabă oriunde altundeva în galaxia civilizată decât singur într-o cameră cu Kylo Ren.

Figura cu mantie nu se întoarse. Nu avea nevoie. Mitaka ştia că Ren era la fel de conştient de sosirea lui ca şi cum l-ar fi privit apropiindu-se. Urmărea locotenentul cu alte simţuri decât cu ochii.

— Ai ceva de raportat, locotenente? Sau ai venit, la fel ca mine, să te minunezi de privelişte?

— Domnule?

O mână înmănuşată se ridică pentru a arăta imaginea de lumină şi energie dinaintea lor.

— Uită-te, locotenente. Atâta frumuseţe printre atâtea turbulenţe. Într-un fel, nu suntem decât o reflectare infinit de mică a aceluiaşi conflict. Este sarcina Primului Ordin să îndepărteze tulburarea din existenţa noastră, astfel încât civilizaţia să poată fi readusă la o stabilitate care să promoveze progresul. O stabilitate care exista sub Imperiu, a fost adusă la anarhie prin *Rebeliune*, a fost moştenită la rândul ei de aşa-

numita Republică, şi va fi restaurată de către noi. Viitorii istorici vor descrie asta ca fiind vremea când o mână puternică a readus domnia legii în civilizaţie.

Mitaka se abţinu să menţioneze că Republicile îşi dezvoltaseră propriile lor coduri de drept. Să facă asta, ar fi fost... nedelicat şi se îndoia că Ren avea chef de o discuţie politică de orice fel. Luând poziţie de drepţi, îşi prezentă scurtul raport.

— Domnule. În ciuda tuturor eforturilor, nu am reuşit să capturăm droidul BB-8 pe Jakku.

Acum Ren se întoarse. Mitaka ar fi preferat să rămână cum era. Întotdeauna considera că este neliniştitor să se uite la masca de metal de sub glugă.

— A fost distrus? Nu-mi spune, domnule locotenent, că droidul a fost distrus.

Mitaka înghiţi cu greu.

— Nu, domnule. Cel puţin, nu în măsura în care suntem capabili să determinăm. Rapoartele de la sol indică...

Fu întrerupt.

— Nu s-au executat supravegheri aeriene?

— Doi vânători TIE au însoţit trupa de recuperare. A fost pierdut contactul cu ambele nave şi se presupune... Se presupune că au întâlnit dificultăţi neprevăzute.

Ren râse încet de el.

— Eşti evaziv ca un senator. Continuă.

— Rapoartele de la trupele noastre de pe teren indică faptul că droidul nu a putut fi capturat deoarece şi-a luat zborul la bordul unui cargobot Corellian furat, model YT. Un navă mai veche, dar în mâinile unui pilot competent, capabil.

Atipic, o notă de incertitudine coloră răspunsul lui Ren.

— Droidul a furat un cargobot?

— Nu chiar, domnule. Din nou, potrivit acestor rapoarte preliminare, acesta a avut ajutor. Mitaka începu să transpire. Nu avem nicio confirmare, dar din câte au putut vedea trupele noastre, corelat cu poziţia locului anterior de prăbuşire ne face să credem că soldatul FN-2187 ar fi putut...

Se opri când Ren duse mâna la sabia de lumină de la centura lui, activă arma şi ridică sus banda de un roşu intens. Aşteptându-se la o judecată rapidă, Mitaka închise ochii. După o clipă, găsindu-şi capul încă ataşat gâtul, îndrăzni să îi deschidă

încă o dată. Ren ciopârţea consola din apropiere, zidurile, puntea, despicând şi rupând, tăind linii lungi de metal topit chiar în structura navei. Furia lui îngrozitoare era greu de privit. Mitaka se strădui să rămână perfect nemişcat, să-şi controleze respiraţia, să devină cât mai invizibil posibil ca nu cumva să devină mai mult decât un destinatar neglijent al furiei lui Ren. Fie întâmplător, fie pentru că aşa a vrut, Ren l-a cruţat.

Închizând sabia de lumină, omul cel înalt se întoarse spre purtătorul nenorocit al veştilor proaste. Vorbea calm, de parcă ravagiile nebuneşti şi distructive n-ar fi fost nimic altceva decât un scurt interludiu: o iluzie.

— Mai este altceva?

Mitaka ştia că trebuia să-i dea şi partea cea mai rea a raportului. Şi era încă în viaţă. Îşi permise să se relaxeze puţin.

— Cei doi erau însoţiţi şi probabil că au fost ajutaţi să zboare de o treia persoană, probabil localnic. O fată.

Întinzându-se, mâna cu mănuşă neagră îl apucă pe locotenentul uluit şi îl trase violent înainte. Faţa aceea metalică era acum aproape, mai aproape decât fusese vreodată Mitaka de ea. În timp ce ofiţerul se străduia să respire în strânsoarea lipsită de înţelegere, vocea lui Kylo Ren căpătă un ton mai jos şi mai mult ameninţător decât auzise vreodată locotenentul.

— Ce... *fată*?

* * *

Îngenuncheat lângă deschiderea din punte, Finn se străduia să privească în interiorul găurii. Şuieratul constant al vaporilor ce scăpau îl împiedica să audă sau să vadă ceva. Tare ar fi vrut să oprească sunetul neplăcut al alarmei de urgenţă, dar nu îndrăzni să se îndepărteze, cât timp Rey era încă jos şi invizibilă. Nici nu se încredea în droid să o facă, temându-se că mecanicul îngrijorat ar putea lovi vreo comandă greşită. Chiar dacă un model BB-8 avea mult spaţiu de stocare, se îndoia că schema pentru un cargobot vechi se afla printre informaţii. Mai mult de atât, această navă în mod special suferise un număr considerabil de modificări, dintre care nu toate ar putea fi ospitaliere pentru vizitatorii nepoftiţi. Dispozitive explozive ascunse, de exemplu. În timp ce Rey lucra nevăzută mai jos, se întrebă dacă s-a gândit la aceste posibilităţi.

O ajustare greşită şi ar putea face nava să explodeze. Sau nava, răspunzând singură la o preprogramare necunoscută, ar putea exploda. Spera că nu au scăpat de ghearele Primului Ordin doar pentru a se omorî singuri.

Apăru un cap, înconjurat de vapori. Pe faţa lui Rey curgea transpiraţia.

— Este motivatorul. Dă-mi o cheie Harris! Arătă în spatele lui. Vezi acolo.

Întorcându-se, el desfăcu cutia de depozitare spre care arătase ea şi începu să scotocească prin conţinut. Ca soldat în trupele de şoc, fusese instruit pentru a face faţă la anumite urgenţe. Acestea includeau, dar nu se limitau la, probleme de natură mecanică, cum ar fi să facă reparaţii de bază la un speeder sau altele vehicule de transport la sol. Aşa că ştia ce căuta. Spera doar că o va găsi.

— Cât de rău este? strigă la ea în timp ce continua să caute prin conţinutul amestecat al containerului, blestemându-l în tăcere pe proprietarul necunoscut al navei.

Oricine ar fi fost, nu era un geniu al organizării. Instrumentele şi componentele de înlocuire umpleau cutia în cea mai nefericită şi dezorganizată manieră posibilă.

— Dacă vrem să supravieţuim, răsună vocea lui Rey de jos, nu e bine!

Nava se zdruncină rău, amintindu-i lui Finn că situaţia lor se degrada rapid.

— Uite, *de-acum* ne vânează; trebuie să ieşim din acest sistem *imediat*! Cu cât rămânem la viteză subluminică mai mult timp, cu atât mai mare este şansa ca scanările lor să ne găsească. Nu vreau să încerc să depăşesc un Distrugător!

Rey îl ignoră şi aruncă o privire spre droidul din apropiere.

— BB-8 spune că amplasarea bazei *Rezistenţei* este secretă. Dacă e să vă duc acolo, *trebuie să ştiu*!

Dispăru jos, lăsându-i încă o dată pe Finn şi pe droid singuri în salonul care se cutremura, plin de sunete de alarmă. Ocupată cum era încercând să facă reparaţiile necesare, Finn simţi că poate încerca să ocolească întrebarea. Dar asta doar va amâna inevitabila *reglare de conturi*. Sau putea să-i ignore întrebarea. La fel, rezultatul era inevitabil. Putea minţi, să inventeze ceva – orice. Să spună numele oricărui sistem, o

destinaţie realistă. Orice pentru a scăpa de această planetă şi de atenţia Ordinului. Aruncând o scurtă ocheadă în lateral, văzu că droidul îl privea. Nici asta nu ar funcţiona, deoarece BB-8 l-ar contrazice. Singurul răspuns care ar ajuta era adevărul şi nu-l ştia. Se îndreptă spre droid.

— Bine, ascultă – trebuie să ştim care este locaţia bazei *Rezistenţei*. ai auzit ce a spus Rey. Crede că ne poate ajunge acolo, *dar trebuie să ne spui unde este*.

Droidul emise o rafală de bipuri rapide şi încete. Nerăbdător, Finn dădu din mână.

— Nu vorbesc limba asta, dar cred că am înţeles esenţa. Tocmai m-ai acuzat că nu sunt din *Rezistenţă*, nu-i aşa?

Capul droidului se înclină uşor înainte în semn de recunoaştere mecanică.

— Corect. Bine, doar între noi fie spus... nu, nu sunt. Sunt un soldat obişnuit, care a devenit fugar. Prin acţiunile mele, am renunţat la jurământul meu. În ochii Ordinului, asta mă face să fiu ceva mai rău decât un luptător din *Rezistenţă*. Nu ştiu nimic despre *Rezistenţă*. Tot ce am auzit sunt poveşti, zvonuri şi propaganda Ordinului. Dar ştiu să deosebesc binele de rău. De aceea am făcut lucrurile pe care le-am făcut. De asta mă găsesc în această mizerie aici şi acum. Făcu o pauză pentru a respira. Tot ce vreau, tot ce încerc să fac, este să mă îndepărtez de Primul Ordin. Nu contează unde ajung, atâta timp cât este departe de influenţa lor. Dar dacă ne spui unde este baza ta te voi ajuta mai întâi să ajungi acolo, înainte să fac ceva pentru mine sau pe cont propriu.

Se uită direct la senzorii vizuali ai droidului.

— S-a făcut?

BB-8 îşi înclină capul într-o parte şi nu spuse nimic. Finn nu se simţea ruşinat că se ruga de el.

— Droidule, *te rog*.

Continuă să se uite la droid până când Rey, obosită, apăru din nou.

— Şurubelniţă Pilex, repede!

Când Finn se întoarse la lada de depozitare şi începu să caute din nou, ea profită de ocazie pentru a-l interoga încă o dată.

— Deci, nu am auzit. Unde îţi este baza? Care este destinaţia noastră?

Căutând prin grămada de unelte şi mărunţişuri, murmură brusc spre droidul care îi privea:

— Haide, BB-8. Spune-i tu.

Nu se auzi nimic de la droid. Niciun sunet, niciun zumzet. Finn era în pragul disperării atunci când mecanicul sferic rosti în cele din urmă o scurtă secvenţă de bipuri. Rey păru surprinsă.

— Sistemul Ileenium?

Localizând instrumentul necesar, Finn i-l dădu uşurat.

— Da Sistemul Ileenium. *Unde naiba era sistemul Ileenium?* se întrebă el. Ăsta-i. Hai să reparăm lada asta şi să ne ducem acolo cât de repede putem, da?

— Fac tot ce pot.

Rey dispăru din nou. Imediat ce ea dispăru din vedere, Finn îi arătă recunoscător lui BB-8 degetul mare ridicat. Droidul răspunse aprinzând o torţă de sudură, imitând gestul omului.

Ea nu stătu jos prea mult timp şi nici atitudinea ei nu era mai relaxată atunci când reapăru.

— Bandă de lipire, repede! Dacă voi face nava să meargă din nou, vă voi duce până la Terminalul Ponemah, dar nu mai departe de atât. Ponemah încă este teritoriu neutru. Ar trebui să poţi lua contact cu reprezentanţii *Rezistenţei* de acolo.

Pentru a treia oară, Finn se trezi arând prin cutia de scule dezorganizată.

— Şi tu? Ce ai de gând să faci? Dacă altcineva în afară de acei doi piloţi TIE te-a văzut cu noi, afişele cu tine vor apărea peste tot prin acest sector! În cazul în care Ordinul nu te vrea pentru interogatoriu, doritorii şi vânătorii de recompense vor căuta în fiecare port în speranţa că te vor găsi. Este mai bine pentru tine dacă rămâi cu noi. Aruncă o privire rapidă spre BB-8. *Rezistenţa* te va proteja.

Ea clătină din cap. Vaporii continuau să se adune în jurul ei, deşi nu la fel de mult ca înainte, după cum remarcă Finn.

— Trebuie să mă întorc la Jakku!

— *Înapoi* pe Jak... De ce toată lumea vrea întotdeauna să se întoarcă pe *Jakku*? Nu e nimic acolo! Nisip şi gunoaie, şi stânci, şi nisip, şi nisipuri mişcătoare – nu pricep!

Ridicând ceva ce semăna cu un dispozitiv de etanşare şi se întoarse să i-l arunce.

— Nu, acela!

Arătă cu mâna, dar poziţia ei nu era prea stabilă şi mâna ei flutură aiurea. Făcând tot posibilul să-i urmeze indicaţiile, el ridică un alt instrument.

— Nu! Cel spre care arăt!

— Încerc! Şi nu arăţi foarte bine, ştii asta?

Exasperarea aproape că-i învingea frica.

— *Acela*! Dacă nu punem un plasture acolo jos, rezervorul de propulsie va da pe-afară şi va inunda nava cu gaz otrăvitor.

El încercă un alt dispozitiv.

— Nu.

Altul.

— Nu – acela, la stânga ta! Nu!

Alunecând alături de Finn, BB-8 îşi folosi capul pentru a-l indica pe cel corect. Plin de speranţă, Finn îl luă.

— Ăsta?

Fu surprins când în loc să strige din nou *Nu!*, ea răspunse cu un *Da!* categoric. Îl aruncă spre ea, privind-o cum îl prindea fără efort şi dispărea încă o dată jos. Lăsând lada de scule, el se întoarse la deschiderea din punte şi strigă spre ea.

— Eşti *pilot*. Poţi merge oriunde. De ce să te întorci? Ai o familie acolo? Pe Jakku? Un iubit? Un iubit drăguţ?

Pe măsură ce fluxul de vapori încetini în cele din urmă şi apoi se opri, la fel procedă şi alarma interminabilă. Reapariţia lui Rey coincise cu revenirea unei linişti relative în salon. Ea o întrerupse imediat.

— Nu este treaba ta, *de aceea*.

Coborârea bruscă a luminilor puse capăt oricărui argument incipient. Pâlpâiră, dar nu se stinseră. Toţi cei trei ocupanţi ai salonului priviră noua modificare a ambianţei. BB-8 bipăi nervos.

— Nu poate fi bine, murmură Finn.

— Nu, nu poate fi, fu de acord Rey în timp ce ieşea din deschidere.

Se îndreptară împreună spre cabina de pilotaj. De data asta Finn se instală pe scaunul copilotului. Consola din faţa lui era moartă. Nu trebuia să fii instruit ca pilot pentru a deduce că o consolă moartă nu dădea bine pentru viitoarele călătorii.

— Este motivatorul, nu-i aşa? Componenta despre care erai atât de îngrijorată. Când ea nu-i răspunse, ritmul lui cardiac crescu. Este ceva mai rău decât motivatorul?

Concentrându-se pe consola din faţa ei, Rey răspunse fără să ridice privirea de pe instrumente.

— Am rezolvat problema aia; este altceva. Fără prea multă speranţă, încercă mai multe comenzi înainte să se aşeze pe spate, învinsă. Ne-a reperat cineva. Toate comenzile noastre sunt anulate. Au preluat controlul şi asupra suportului vital, de asemenea, dacă mai contează. Este cea mai uşoară cale de a ne face să cooperăm.

— Cine a preluat controlul asupra noastră?

Lovind scanerul pentru a-i aminti că era inutil, nu făcu decât să ridice din umeri neputincioasă. Pentru că nu se vedea nimic prin fereastra din faţă, el îşi părăsi scaunul şi se îndreptă spre cupola de observaţie aeriană.

— Vezi ceva? îl întrebă ea.

— Da.

Nu era nevoie să elaboreze. Va vedea totul, singură, în curând. Destul de ciudat, ceea ce vedea îi permise să se relaxeze în cele din urmă. Nu era cazul să te extenuezi când nu mai era nicio speranţă. Cealaltă navă era gigantică, un cargobot mare, voluminos. Cala de marfă avea uşa deschisă şi faţă de hangarul deschis care se afla deasupra lor, nava furată nu părea mai mare decât o capsulă de evacuare. Cu instrumentele îngheţate, motoarele neputincioase şi sistemele de arme moarte, nava paralizată era trasă inexorabil în sus în deschizătura cavernoasă.

Întors în cabină, Finn se lăsă învins pe scaunul copilotului, cu privirea fixată înainte în timp ce vorbea.

— Este Primul Ordin. Ne-au prins. S-a terminat, Rey.

În spatele lor, BB-8 scoase un bip plângăreţ. Neavând nimic încurajator de spus, Finn nu răspunse. Nu mai mergeau în Sistemul Ileenium, ştia asta. Nu acum. Probabilitatea ca ei să revină chiar pe Jakku era infinitezimală. Soarta lor avea să fie hotărâtă la bordul navei care acum îi înghiţea. Hotărâtă şi executată rapid. Primul Ordin era foarte eficient.

Atât de *aproape*. În ciuda a ceea ce făcuse, în ciuda propriei sale revolte ce aproape reuşise, nu s-a ales cu nimic.

Fusese inutil. Poe Dameron era mort. Cât de curând el şi această săracă fată i se vor alătura pilotului *Rezistenţei*.

Indiferent ce hartă sau alte informaţii deţinea BB-8 ar fi extrase forţat din micul droid, după care i se va şterge memoria, circuitele de inteligenţă artificială vor fi eliminate, iar restul probabil reciclat ca rebut. Finn mormăi încet. Asta era mai mult decât ar putea spera el şi Rey. Tot ce putea face pentru ea acum era să-şi ceară scuze pentru că a atras-o într-o mizerie care era consecinţa a ceea ce făcuse el. Ar putea să le transmită acel adevăr indivizilor care îi vor hotărî soarta. Să pledeze în numele ei. Dar ca fost soldat în trupele de şoc ale Ordinul Întâi ştia că prin cuvintele sale, oricât de elocvente ar fi, nu i-ar aduce lui Rey decât surplusul de timp cât i-ar trebui să le vorbească. Era înverşunat şi resemnat. Ştia, de asemenea, că dacă i se dădea şansa, el ar fi făcut toate aceste lucruri din nou. Singurul lucru care îl separa de tovarăşii săi, singurul lucru care îl definea ca individ, era sentimentul lui de nezdruncinat că avea dreptate. Măcar atât putea lua cu el.

— Ce facem? spuse Rey lângă el. Ea continuă să încerce comenzile, inutil. Trebuie să fie *ceva*.

Încă nu putea privi în direcţia ei.

— Putem muri.

Ea refuză să accepte asta.

— Trebuie să existe şi alte opţiuni în afară de a muri!

El oftă puternic.

— Sigur. Am putea fugi – dacă motoarele ar putea merge. Am putea încerca şi să luptăm – dacă blasterele ar funcţiona. Am putea folosi un teleportor de materie – dacă ar exista aşa ceva. Clătină capul trist. Nu, suntem morţi. Nici măcar nu avem arme de mână pentru a încearca să-i împiedicăm să ne captureze... Se opri brusc. Apoi se întoarse spre ea. Mai devreme, când lucrai jos, ai spus ceva despre chimicale volatile? Se amestecă pentru a crea gaze otrăvitoare?

Îl privi nesigură.

— Da, dar am rezolvat asta. Nu se mai amestecă acum.

Tonul lui fu chibzuit, privirea neclintită.

— Poţi să-l strici din nou?

Îi luă un moment să realizeze la ce se referea. Când înţelese, expresia ei se lumină. Părăsiră împreună cabina de pilotaj şi se îndreptară înapoi spre salon, cu BB-8 aproape, în

spatele lor. Măştile de urgenţă pe care le-au scos din staţiile de depozitare erau concepute pentru a proteja împotriva pierderilor de atmosferă. În mod clar nu erau destinate să înlocuiască costumele de mediu care erau folosite în timpul plimbărilor în afara navei. Dar pentru planul la care se gândise Finn, ar trebui să meargă. Lucrând împreună, au reuşit să coboare droidul în zona de serviciu de sub punte. Cănd cei trei reuşiră coborârea scurtă în siguranţă, Finn trase înapoi deasupra lor secţiunea de punte. Din fericire, se desprinsese într-o singură piesă şi era puţin probabil să fie observată de intruşii preocupaţi. Cel puţin, nu imediat. Ar fi trebuit să fie suficient.

Alături de el, Rey lucra din greu pentru a anula rezultatele reparaţiei de mai devreme.

— O să funcţioneze cu trupele de şoc? întrebă ea în timp ce manipula uneltele pe care le folosise mai devreme şi pe care le lăsase în urmă.

— Căştile din echipamentul standard sunt concepute pentru a filtra fumul, nu toxinele. Ca să facă faţă la toxine, un soldat trebuie să pornească unul dintre multele filtre speciale, în funcţie de substanţa respectivă. Identificarea este de competenţa liderilor de echipă. Aducând această navă la bordul lor, mă îndoiesc că cineva se va gândi să verifice dacă există poluanţi în aer. Nu este ca şi cum ai conduce un asalt la sol sau să forţezi intrarea într-o navă de război inamică. Acesta este doar un vechi cargobot. Orice fel de apărare internă, cu atât mai puţin ceva la fel de nebulos ca un contraatac cu gaz, ar fi ultimul lucru la care s-ar aştepta o echipă trimisă să ia echipajul în custodie.

Rey era impresionată.

— Voi, băieţii din *Rezistenţă*, chiar vă cunoaşteţi meseria.

El îi zâmbi neliniştit.

— Ştii cum se spune: cunoaşte-ţi inamicul.

Brusc, iluminarea internă a navei reveni cu toată puterea. Chiar ascunşi pe coridorul de serviciu, auzeau sunetul tăcut al coborârii rampei navei.

— Vin, şopti Finn. Grăbeşte-te!

— Mă grăbesc!

Degetele ei lucrau neîncetat la sigiliul pe care îl aplicase.

— Fă-o mai repede!

— Am pus acest sigiliu pentru a ne menţine în viaţă, nu pentru a combate o îmbarcare ostilă, şuieră ea înapoi spre el în timp ce mâinile ei zburau. L-am făcut să *dureze*. Nu te aştepta să-l pot da jos în câteva minute! Ţi se pare că mă...

— Chewie, suntem acasă, îl auzi Finn pe un bărbat spunând.

Apoi bucata de puntea de deasupra lor fu ridicată. Cu mâinile ridicate în semn de capitulare, sperând ca cel puţin să nu fie împuşcaţi îmediat, se treziră privind la... Nu la un soldat din trupele de şoc.

Bărbatul care ţinea blasterul spre ei nu purta cască, nici măcar o vizieră protectoare. Nu era nimic care să interfereze cu expresia lui furioasă. Avea o faţă cicatrizată de pricepere, îmbătrânită de experienţă şi de om obosit – caracteristică cuiva care pusese piciorul pe zeci de lumi. Avea ochii căprui, părul cenuşiu ciufulit şi avea aspectul unui bărbat care văzuse prea multe, prea repede şi fusese forţat să se ocupe de idioţi de prea multe ori. Indiferent de vârsta lui blasterul pe care îl ţinea în mână nu tremura şi nu ezita. Privindu-l, Finn simţi că-i ştie profilul chiar dacă nu îl ştia pe om. Singura lui teamă era că omul ar fi putut trage înainte să pună întrebări. Din fericire, nu o făcu.

— Unde sunt ceilalţi? Chiar dacă erau fisuri în înfăţişarea bărbatului, în glasul lui nu erau. Unde vă este pilotul?

Cu mâinile încă ridicate, Rey înghiţi cu noduri. Cine era acest intrus cu faţă dură şi unde erau soldaţii Primului Ordin?

— Eu... Eu sunt pilotul.

Ochii care nu clipeau o priviră cu o neîncredere evidentă.

— Tu?

Ea clătină din cap.

— Suntem doar noi. Ea dădu din cap o dată spre stânga. Noi şi un droid.

O a doua persoană apăru deasupra şi lângă inchizitorul lor. Era de asemenea, foarte clar că nu era un soldat. Era, de asemenea, cu mult, mult mai mare decât tovarăşul său care ţinea blasterul. Scoase o serie de sunete printre buzele groase, ceva la jumătatea distanţei între un geamăt şi o întrebare.

— Nu, este adevărat, răspunse Rey. Suntem singuri la bord.

Finn se uită la ea.

— Stai puţin, poţi *înţelege* chestia asta?

Răspunzând înaintea lui Rey, bărbatul care ţinea blasterul îl avertiză.

— Şi *chestia asta* vă poate înţelege, aşa că *aveţi grijă*. Ţinând încă arma în direcţia lor, făcu un pas înapoi. Ieşiţi de acolo. Hai, sus. Fără chestii amuzante. Vă urmărim mişcările.

Cu atenţia concentrată asupra lui Rey, aproape că zâmbi. Când o făcu, fu un indiciu că era ceva pe jumătate jucăuş în comportamentul său. Dar numai un indiciu. Şi nu era nimic vesel în felul cum ţinea blasterul îndreptat în direcţia lor. În timp ce ieşea din coridorul de serviciu, Finn se trezi uitându-se în sus la tovarăşul bărbatului. Şi se tot uita în sus, mai sus. Nerăbdător, cel care-i prinsese gesticulă foarte uşor cu botul blasterului.

— Unde ai găsit nava asta?

— Chiar aici. Ea nu vedea niciun motiv să nu-i spună adevărul. Adică, jos la suprafaţă. În Avanpostul Niima, pentru a fi mai clară.

Coborându-şi maxilarul pentru a-şi arăta neîncrederea, se uită înapoi la ea.

— *Jakku?* Groapa aia de gunoi?

— Mulţumesc! spuse Finn. Groapă de gunoi!

Fiindu-i confirmată opinia sa originală, săgetă spre Rey o privire care pur şi simplu semnifica *ţi-am spus asta*.

Luându-şi privirea de la ei pentru prima dată de când urcaseră, bărbatul i se adresă falnicului său însoţitor.

— Ţi-am spus că ar fi trebuit să verificăm din nou Întinderile Vestice! Am avut noroc că am fost în îmediata vecinătate când nava a pornit şi baliza ei de semnalizare s-a aprins.

Se întoarse spre Rey. Ea încerca să înţeleagă perechea nepotrivită care stătea în picioare dinaintea lor şi eşua cu desăvârşire.

— Cine a avut-o? continuă el. Ducain?

Din nou, gândi ea, nu avea niciun motiv de a nu spune adevărul.

— Am furat-o de la un dealer de vechituri numit Unkar Plutt.

Sprâncenele se apropiară pe măsură ce faţa ridată se încreţea şi mai mult.

— De la cine?

— Ascultă. Profitând de şansă, Rey coborî mâinile ca să poată depărta braţele larg. Nu ştiu toate detaliile, asta-i sigur. Nu cunosc detaliile activităţilor private ale lui Plutt. Dar se vorbeşte că Plutt a furat această navă de la Băieţii Irving, care au furat-o de la Ducain.

— Care *mi-a* furat-o mie!

Pe lângă mânie, vocea lui era plină de indignare justificată. Pentru Rey, părea un pic forţată. Cu siguranţă acest om nu era acum şi niciodată nu fusese un soldat în trupele de şoc sau ceva asemănător. Fusese, probabil, cineva care nu se deosebea de ea însăşi. Un pic de om de afaceri, un pic de un escroc, un pic de aventurier. Şi pentru că era mai în vârstă, era rezonabil să presupui că fusese un pic mai mult din toate aceste lucruri decât ea. Care erau intenţiile sale faţă de ei, nu putea încă să ghicească. Dar faptul că nu ştia cine este Unkar Plutt era cu siguranţă un plus de partea lui. Era puţin probabil să-i ducă imediat înapoi sau să încerce să-i vândă cuiva pe care nu-l cunoştea. Care erau relaţiile sale cu Primul Ordinea rămânea de văzut. Până acum, cel puţin, el nu părea cineva excesiv de interesat de politică. Speculaţiile ei grăbite cu privire la posibilele lui motive fură întrerupte când el făcu un pas spre ea. Finn se încordă, dar nici mâna cu blasterul şi nici cea liberă a bărbatului nu se ridicară.

— Ei bine, să-i spui când îl vei vedea din nou, că Han Solo tocmai a furat înapoi *Şoimul Mileniului* pentru totdeauna!

Întorcându-se, îşi băgă blasterul în toc şi se îndreptă spre cabina de pilotaj, cu înaltul său asociat pe urmele lui. Ori era mulţumit de răspunsurile ei, se gândi Rey, ori nu-i păsa. Cu spatele la ei în timp ce se îndrepta în direcţia opusă, nici Finn, nici Rey nu prinseră schimbarea de expresie, din umbra unui zâmbet care ameninţase să-i spargă privirea înfierbântată într-un rânjet mare, mulţumit. Nu că mai conta. Nu înfăţişarea lui le trezise admiraţia. Ci numele lui.

Han Solo.

O legendă a *Rebeliunii* împotriva Imperiului. Comerciant, pirat, escroc, şi un extraordinar luptător. Era greu de crezut că era real, gândi Finn. Solo era o istorie devenită realitate.

Nemaifiind sub ameninţarea armei sau chiar reţinuţi şi fiind abandonaţi în salon ca şi cum prezenţa lor era foarte puţin semnificativă, Rey şi Finn se uitară unul la altul.

— Ce facem? Finn făcu un gest în direcţia coridorului care ducea spre cabina de pilotaj. El... ne-a lăsat aici.

— Am putea aştepta ca unul dintre ei să se întoarcă, sugeră ea.

El clătină din cap încet.

— Da, am putea face asta. Stăm aici şi aşteptăm.

Fără alte cuvinte, se îndreptară spre cabină.

VIII

Finn şi Rey ajunseră din urmă pe coridor perechea neobişnuită. Vrând cu disperare să vorbească cu cel care-i capturase – dacă se putea numi astfel, având în vedere că nu acţiona ca atare – Finn se strădui să treacă de muntele păros biped care îi bloca calea. Aşa zisul munte ignoră slabele eforturi ale lui Finn de a-şi găsi drumul.

Reuşind să treacă pe partea cealaltă, Rey nu-şi putu ascunde neîncrederea.

— Acesta este *Şoimul Mileniului*? N-am făcut... N-am făcut conexiunea când am furat-o – când am venit la bord.

Nu se putea reţine să privească pilotul. Până la urmă, nu în fiecare zi cineva întâlnea o legendă vie a galaxiei. De fapt, era prima ei legendă vie. Pentru o legendă vie, o parte a gândurilor ei, aspectul său era cel puţin dezordonat. Aproape la fel de mult ca cel al însoţitorului său.

— *Sunteţi* Han Solo, spuse ea, privindu-l chiorâş.

De data aceasta, în loc de zâmbet, apăru un rânjet: în parte amuzat, în parte cunoscător şi poate un pic amar.

— Eram odată.

Finn era la fel de uluit. Chiar aici, înaintea lui, suficient de aproape pentru a fi atins, era o figură celebrată din trecutul străvechi. Ei bine, să corectă el singur, din trecutul agitat, oricum. Se îndoia că individul care îi înfruntase furios cu un blaster în mână, va accepta cu amabilitate să fie denumit *străvechi*. Şi masa imensă de hirsutism plângăcios care îi era tovarăş... cum se numea? Căută printre amintiri şi prin ce ştia el despre istorie. *Slew* – sau cam aşa ceva, asta era. Nu, se corectă el. Asta nu s-ar potrivi ca nume pentru... Cum era denumită specia? Ookie? Din nou se luptă să-şi amintească.

Chewbacca. Wookieeul Chewbacca. Şi Han Solo. Han Solo. Dacă nu era aşa, atunci erau o pereche de mincinoşi extrem de buni. Deşi, dacă-şi amintea exact, *mincinos bun* i se potrivea lui Han Solo la fel de bine ca orice altceva.

Nu făcea nimic rău dacă verifica în continuare, îşi spuse Finn. Nu era ca şi cum el şi Rey aveau de mers altundeva. Nu acum.

— Han Solo? întrebă el ezitant. Generalul *Rebeliunii*?

— Nu, izbucni Rey pe jumătate acuzatoare, pe jumătate admirativă. Contrabandistul!

— Ce? Dacă fusese amuzat până acum, acum Finn era foarte dezorientat. Fără să gândească, i se adresă masivului lăţos care se mişca greoi în faţa lui. Nu a fost un erou de război? În lupta împotriva Vechiului Imperiu?

Deşi Wookieeul rosti ceva gutural şi de neînţeles, Finn credea că a reuşit să prindă esenţa. Era ceva de genul: *Da, presupun că da, cam aşa ceva*... Desigur, gigantul ar fi putut de asemenea să confirme ceea ce spusese Rey. Neavând de unde să ştie dacă intuiţia lui sau identificarea fetei era cea corectă, îi urmă confuz. Nu i se părea că ambele pot fi la fel de exacte. Rey nu putea să nu se uite în jur, văzând nava pe care o furase într-o lumină cu totul nouă. Nu era de mirare că era plină de modificări! Nu era de mirare că demonstra o viteză şi o manevrabilitate neobişnuite.

— *Şoimul Mileniului.* Nu putea să-şi reţină uimirea din voce. Asta este nava care a zburat pe ruta Kessel în paisprezece parseci.

— *Doisprezece* parseci.

Intrând în cabina înaintea celorlalţi, Han scană consola. Peste faţa proprietarului de drept al *Şoimul Mileniului* trecu un val de... ceva. Nu nostalgie. Asta nu făcea parte din alcătuirea lui. Dar exista cu siguranţă ceva. Posibil amintirea vechilor prietenii sau a aventurilor din trecut sau destinaţiile exotice vizitate cândva. Cel mai probabil oportunităţile financiare ratate. Înaintând, îşi lăsă mâinile să se sprijine pe consola principală în timp ce ochii continuau să-i rătăcească de la instrument, la monitor, la...

Ce dracu era *asta*? Mişcându-se uşor spre dreapta, atinse câteva comenzi şi fu răsplătit cu o citire foarte neplăcută.

— Hei! Un ageamiu a instalat un compresor pe circuitul de aprindere!

— Unkar Plutt a făcut-o. Rey văzu că Finn îi aruncă o privire şi ea privi într-o parte, ruşinată. Mi-am petrecut ceva timp scotocind prin toate navele parcate în avanpost. Mai ales

noaptea. Era o modalitate de a învăţa unele lucruri. Am fost atentă, şi oricum, nimănui nu-i păsa prea mult, din moment ce nu luam niciodată nimic şi nici nu încercam nimic. Se lumină la chip. Mi-a fost mult mai uşor când am ciordit-o pe asta. Deşi nu a fost prima mea alegere.

Han dădu din cap cu bună ştiinţă.

— Te cred. Ce idiot ar pune un compresor pe un circuit de aprindere?

Ea dădu din cap de acord.

— Şi eu am crezut că era o greşeală. Pune prea mult stres asupra fluxului hipermotorului.

— ...stres asupra fluxului hipermotorului, o imită Han, ajungând la aceeaşi concluzie în acelaşi timp.

O clipă păru nedumerit şi doar un pic curios. Cine era această fată care vorbea ca o cunoscătoare despre debitele şi presiunile de aprindere? Curiozitatea lui nu dură mult. Erau prea multe alte probleme de mai mare însemnătate în mintea lui.

— Chewie, pune-i într-o capsulă de evacuare şi trimite-i înapoi pe Jakku. Sau oriunde altundeva în sistem vor să meargă.

— Aşteaptă, nu face asta! Rey se îndreptă spre el. O privire severă o opri pe loc dar nu putu să o facă să tacă. Avem nevoie de ajutorul tău!

Fruntea i se încreţi.

— De ajutorul *meu*...

Ţinându-se tare, îl arătă pe BB-8 care îi urmărea tăcut.

— Acest droid trebuie să ajungă cât mai curând la cea mai apropiată bază a *Rezistenţei*. Are cu el o hartă care duce la locaţia actuală a lui Luke Skywalker!

Proprietarului *Şoimului* căpătă cea mai ciudată înfăţişare. Într-o clipă şi ca răspuns la cererea înfigurată a lui Rey, toată duritatea păru să se scurgă din el. Pentru o clipă nu mai era pe navă. Nici măcar nu mai era în sistemul Jakku, ci în altă parte. Incapabil de a suporta lipsa răspunsului, Finn vorbi.

— Tu *eşti* Han Solo, care a luptat pentru *Rebeliune*? Dacă da, atunci l-ai cunoscut.

— Dacă l-am cunoscut? Privirea sticloasă deveni neclară, vocea puternică îi deveni moale. Da, l-am cunoscut pe Luke.

— Atunci, continuă Finn, poate că vei...

Se întrerupse când o *lovitură* metalică îndepărtată, dar distinctă, le ajunse la urechi în *Şoim*. Revenind în prezent, Han

era din nou gata de orice în timp ce se încrunta în direcţia rampei de încărcare a navei.

— Ei bine, asta-i prea mult. Nu-mi spune că a scăpat un rathtar[8].

Fără un alt cuvânt abandonă cabina de pilotaj, grăbindu-se înapoi de unde venise. Toţi ceilalţi îl urmară, cu BB-8 venind după ei. Nici Rey, nici droidul aveau cea mai mică idee despre ce se întâmpla. Finn avea şi îşi dorea să nu fi avut. Deşi nu văzuse niciodată un rathtar, ştia câte ceva despre specia asta. Puţinul pe care îl ştia, era mai mult decât suficient. Trebui să facă eforturi pentru a ţine pasul cu proprietarul *Şoimului*, care se mişca cu o viteză surprinzătoare. La fel ca nava sa, îşi dădu seama soldatul.

— Stai, stai, îl imploră pe bărbatul în vârstă.

Ignorându-l, Han ieşi din *Şoim* pe una dintre punţile de serviciu ale enormului cargobot şi se îndreptă direct spre cel mai apropiat panou de control.

— Stai puţin. Trebuie să fiu sigur de ceea ce ai spus. A scăpat un *ce*?

— Rathtar, răspunse Han scurt.

— Nu, scutură Finn din cap. Nu se poate să transportaţi rathtari.

Han vorbi fără să-şi mute privirea.

— Transportăm rathtari.

Apărând în interiorul şi deasupra consolei, o serie de imagini dezvăluiau atât interiorul cât şi exteriorul mătăhălosului cargobot. Una dintre imaginile din exterior arăta că erau abordaţi de un transportor non-militar. Nava subţire îşi căuta drumul de-a lungul fuzelajului, ca un parazit ce căuta o cale mai uşoară către o potenţială gazdă. Nerecunoscând designul navei, Finn se concentră în schimb pe Han. Expresia pilotului arăta că nu este mulţumit.

— Îl recunoşti pe noul venit, spuse Finn. Nu era o întrebare. După expresia de pe faţa ta, pot să spun că îţi doreşti că nu o fi făcut-o.

---

[8] Rathtar - cefalopode carnivore mari care erau native de pe planeta Twon Ketee. Considerat unul dintre cele mai periculoase animale din galaxie, erau cunoscuţi pentru că vânau în haită. Aveau strămoş comun cu sarlacc, blixus şi vixus.

— Ai putea spune asta, răspunse Han. Este Guavian Death Gang[9]. Se uită la Wookiee, care îşi gemu confirmarea. Da. Probabil că ne-au urmărit de pe Nantoon. Ai crede că deplasându-te prin hiperspaţiu ai putea să-ţi pierzi urma. Nu cu aceşti tipi. Nu este bine niciodată. Sunt persistenţi. Urăsc asta la ei.

— Urăşti ce?

Han nu îl privi.

— Când cineva care vrea să ne omoare ne *găseşte*.

Abandonând consola, el şi Wookieeul se îndreptară spre o deschidere circulară a coridorului. Încă o dată, Finn şi Rey se treziră că trebuie să-i urmeze.

— Ce este un rathtar? îl întrebă Rey pe Finn.

Acum se grăbeau să coboare un pasaj care, ca şi restul cargobotului, cunoscuse vremuri mai bune. Stropii de vopsea şi petele vechi înlocuiau mai eficient indicatorii, în timp ce cutii şi grămezi neidentificate erau îngrămădite întâmplător pe la colţuri şi pe lângă pereţi. Han fu cel care răspunse primul.

— Vrei descrierea ştiinţifică? Sunt mari, periculoase şi urâte.

— Biiine, răspunse ea. De ce şi-ar dori cineva ceva mare, periculos şi urât? *Cine* ar vrea ceva mare, periculos şi urât? Şi ar fi dispus să plătească pentru asta?

Unde naiba-i calea de acces? se întrebă Han. Bineînţeles că fata avea multe întrebări.

— Lumea are hobbyuri amuzante, explică el în timp ce se mişca rapid. Unii sunt colecţionari. Există unii care colecţionează diferite tipuri de monede galactice, unii care colecţionează recipiente vechi de lichior, câţiva cărora le place să adune holoimagini cu animatori celebri. Se pare că, cu cât au mai mulţi bani, cu atât sunt mai mari lucrurile care le place să le colecţioneze. Există chiar vreo cinci cărora le place să colecţioneze eşantioane biologice. Cei cu bani colecţionează creaturi vii. Cei fără bani devin oameni de ştiinţă.

Făcu un gest şi dădură colţul. Finn se apropie de Rey.

---

[9] Guavian Death Gang – Gaşca de Asasini Guaviani era o organizaţie criminală care apăruse la aproximativ treizeci de ani după bătălia de pe Endor. A fost izgonită de pe planetele Nucleului din cauza tulburărilor din lumea interlopă galactică după prăbuşirea Imperiului. Angajau soldaţi mortali în armuri cibernetice roşii de mare impact.

— Ştiu un exemplu perfect care explică tot ceea ce ai dori vreodată să ştii despre rathtari. Ea-l privi aşteptând. Ai auzit vreodată de masacrul de la Trillia?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Bine, răspunse el.

Şi asta fu toată explicaţia sa, făcând o referire scurtă la un incident atât de josnic şi depravat încât nu dorea decât să asigure pe el însuşi că ea nu ştia nimic despre asta.

— Deci, continuă ea, întorcându-şi atenţia spre Han, care cel puţin părea dispus să explice un pic mai mult, transportaţi aceşti rathtari pentru un colecţionar?

El aprobă din cap.

— Am trei pentru Regele Prana. Regilor nu numai că le place să colecţioneze, le place să se şi laude cu colecţiile lor. Se pare că Prana este în competiţie cu regentul sistemului Mol'leaj. Regentul nu are un rathtar în grădina sa zoologică privată. Nimeni altcineva nu are.

— Există un motiv pentru asta, murmură Finn.

— Aşa că am primit acest contract pentru a aduce câţiva pentru Prana. Trei. A fost o muncă dificilă. Aşteptam un bonus şi nu sunt gata să renunţ la toate astea doar din cauza celor din Guavian Death Gang.

— Trei! Lui Finn nu-i venea să creadă ce auzea. Cum i-ai adus la bord?

Han se uită la el.

— Ţi-aş putea spune că Chewie şi cu mine aveam o grămadă de mâncare de-a lor preferată, că am legat-o de un băţ şi i-au condus în cala de reţinere. Dar asta ar fi o minciună. Să spunem doar că am avut un echipaj mai mare.

Mergând alături de el cu paşi mari, fără efort, Chewbacca îşi mormăi aprobarea. În spatele lui Finn, BB-8 bipăi o întrebare la care Wookieeul răspunse cu uşurinţă. Droidul şi Wookieeul începură apoi o conversaţie rapidă, al cărei sunet îl făcu pe Finn să-l doară capul. Începu să se întrebe de ce Han se opri în mijlocul unei secţiuni neimportante a coridorului dar ghidul lor activă o comandă ascunsă în perete şi deschise o trapă în podea. Făcu un gest pentru ca ei să coboare.

— Treceţi sub punte până spun eu. Nu rătăciţi aiurea. Nava asta este suficient de mare pentru a te pierde în ea şi

există zone în care nu vreţi să mergeţi. Zâmbi subţire. O parte din marfă ar fi bucuroasă să vă vadă, dar voi nu veţi vrea să o vedeţi. Şi nici să nu vă gândiţi să încercaţi să luaţi *Şoimul*.

Rey îl indică pe droidul în aşteptare.

— Cum rămâne cu BB-8?

— Va rămâne cu mine. Dacă este atât de important pentru voi, asta mă va asigura că nu veţi încerca nimic amuzant. Încă nu sunt sigur că vă cred povestea.

Finn simţi un uşor fior. Să păcălească fata a fost destul de uşor, dar acesta era *Han Solo*. Dacă făcea o greşeală, dacă spunea un lucru greşit se putea trezi nu numai în situaţia de a fi contrazis, dar şi aruncat afară – fără costum presurizator. Avea să fie nevoit să-şi gândească cuvintele mai atent decât oricând. Dacă Han afla că era printre ei un soldat din trupele de şoc... Nu, se corectă Finn. Fost soldat. FN-2187 era mort. El era *Finn* şi nu mai era un soldat pentru Primul Ordin. Cel mai bun pilot din *Rezistenţă* putea depune mărturie în favoarea sa! Dacă ar mai fi fost în viaţă...

La jumătatea scării trapei, Rey se opri să se uite înapoi.

— Ce se întâmplă acum?

Atitudinea lui Han se înmuie uşor.

— Când scap de gaşcă, poţi avea droidul înapoi şi să te duci pe drumul tău. Aruncă o privire spre BB-8. Sunt obişnuit să am de-a face cu droizii.

— Rathtarii. Finn nu putea să nu se întrebe. Unde îi ţii?

Se auzi o *bătaie* răsunătoare în spatele lui care-l făcu să tresară, poticnindu-se spre trapa deschisă. În spatele unui hublou supradimensionat, triplu întărit, apăru un glob portocaliu. Finn presupuse că era doar un ochi de un anumit fel, dar tot era mare, periculos şi urât. Lui Finn îi sări inima din piept.

— Ei bine, uite unul, spuse Han neclintit. Sau, cel puţin, o parte din el.

Pentru a doua oară ceva masiv se lovi de peretele opus şi puntea se cutremură sub picioarele lor.

— Nu sunt foarte deştepţi, rathtarii. Ai crede că deja şi-au dat seama că nu pot ieşi din compartimentele în care sunt închişi, dar se lovesc de pereţi încontinuu de când Chewie şi cu mine i-am adus la bord. Nu par să obosească.

— Poate că doar vor mâncare.

Finn reuşise să se calmeze. Han aruncă un ochi la el.

— Te oferi voluntar?

Pentru o clipă, Finn se întrebă dacă ghidul lor era mai mult decât pe jumătate serios. Apoi Han zâmbi.

— Nu-ţi face griji. Oricum nu cred că un rathtar te-ar mânca. Nu eşti prada lor naturală. Să te rupă bucată cu bucată şi să izbească bucăţile de pereţi, da. Dar nu să te mănânce. Acum du-te jos. Şi staţi *liniştiţi*.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Rey din gura trapei. Niciodată nu am auzit despre Guavian Death Gang, dar nu sună ca ceva cu care se poate descurca un singur om. Dădu din cap spre Chewbacca. Nici măcar un om şi un Wookiee.

Han ridică din umeri.

— Acelaşi lucru pe care îl fac mereu. Îmi negociez ieşirea din probleme. La auzul acestor vorbe, înaltul său însoţitor scoase o serie de gemete scurte şi ascuţite. Han se încruntă la el. Este *atât* de nedrept! Haide. Din nou se auziră gemete de răspuns. Bineînţeles că da – până acum.

O luară în jos pe coridor înapoi pe unde veniseră, certându-se tot drumul.

— Ba da, îl auziră Rey şi Finn pe Han spunând în timp ce el şi Chewbacca treceau de un colţ îndepărtat. De fiecare dată.

Erau singuri în zona de acces de sub punte. Cu excepţia, îşi aminti Finn neliniştit, monstrului prădător aflat de cealaltă parte a peretelui apropiat. Din fericire, îşi încetase încercările zadarnice de a se elibera.

— Ce facem acum? se auzi întrebându-se.

Stând sub gura de deschidere a trapei, Rey se uită în jos.

— Îl urmăm instrucţiunile. La urma urmei, este Han Solo. Trebuie să ştie ce face.

* * *

Gândurile lui Han lucrau peste program în timp ce el şi Chewie se îndreptau spre cala de marfă în care era cel mai probabil ca nava Guaviană să fi obţinut accesul. Pe o navă de război, sau chiar pe *Şoim*, ar fi putut activa unele comenzi pentru a-i ţine afară. Dar cargobotul greoi care se afla acum în sarcina lui era gândit şi, din păcate, echipat cu instrumente ce permiteau accesul nestingherit din exterior. Era o măsură de siguranţă, proiectată şi instalată pentru a se asigura că dacă

vreun membru nebun al echipajului rămânea blocat în afara navei, putea întotdeauna să se întoarcă înăuntru. O chestie ajutătoare, care în acest moment era regretată profund. Nu că Guavianii, dacă li s-ar fi refuzat intrarea, ar fi ezitat să-şi forţeze intrarea. Cel puţin în acest fel marele cargobot nu era avariat. Cât despre ce se va întâmpla cu el şi Chewie, rămânea de văzut.

Nu-i nicio problemă, continua el să-şi repete. *Ai făcut asta de o sută de ori înainte, cu oricine, de la ajutoare până la Hutti. Stai liniştit şi focusat şi derutează-i cu praf spaţial.*

Nu reuşiră să mai ajungă până la cala de marfă. De fapt, nici nu trebuiră să mai caute gaşca, pentru că gaşca îi găsi pe ei. El şi Chewie abia îi părăsiseră pe Rey şi Finn, când un portal circular se deschise înainte, pe coridor, pentru a lăsa să treacă şase indivizi, toţi umanoizi: cinci membri ai unei echipe de securitate îmbrăcaţi cu uniforme roşii, cu cască, şi un bărbat în costum. Han îl recunoscu imediat pe Bala-Tik: încrezător, experimentat şi, în momentul de faţă, aproape clocotind de o mânie abia controlată. Înclinând uşor capul spre tovarăşul său, Han şopti încrezător.

— Mă descurc. Lasă-mă pe mine.

Chewbacca tuşi ceva ce nu se putea repeta într-o companie Wookiee politicoasă.

— Han Solo, se auzi vocea tăioasă a liderului bandei, eşti un om mort.

Nu era un început foarte promiţător, Han trebuia să o recunoască. Nu că s-ar fi aşteptat la orice altceva. Liderul bandei nu era unul care să piardă timpul cu false amabilităţi. Zâmbind larg, el dădu din cap înapoi.

— Bala-Tik! Bun venit la bord. Este întotdeauna bine să revezi un vechi asociat de afaceri. Care este problema?

Vizitatorul său nu se amuză.

— Problema este că ţi-am împrumutat cincizeci mii pentru această slujbă.

Uitându-se prin grila trapei, Finn se strădui să audă ce se întâmpla pe coridor.

— Îi poţi vedea? întrebă Rey neliniştită.

El scutură din cap.

— Nu. Sunt prea departe. Pot să aud că vorbesc, dar nu pot să înţeleg cuvintele. Cel puţin nu trag unii în alţii. Nu încă.

Rey se gândi la asta.

— Dacă i-au găsit pe Han şi Chewbacca atât de rapid în interiorul unei nave atât de mari, acest lucru sugerează că au cel puţin detectoare de rază scurtă a formelor de viaţă. Ceea ce înseamnă că dacă vreunul dintre ei începe să se întrebe despre posibila existenţă a altor membri ai echipajului, ne-ar putea găsi. Se uită în jur. Vom fi destul de în siguranţă aici, pentru că suntem aproape de unul dintre rathtari, dar dacă încep să analizeze citirile, ne vor deosebi de ei.

Dădu din cap înspre spaţiul de acces.

— Nu o să stau aici să aştept să fiu prinsă ca un mithuk într-o vizuină. *Şoimul* este în direcţia aia.

Ea începu să se mişte. Finn ezită.

— Han a spus în mod special să nu ne gândim să luăm *Şoimul*.

Ea se uită înapoi la el.

— Vorbeşte cu Guavian Death Gang. Nu este de neconceput că discuţia politicoasă s-ar putea transforma într-o confruntare cu blasterele scăpată de sub control. Dacă se întâmplă asta şi Han pierde, mi-ar plăcea să am o şansă de a evita consecinţele. Cum ar fi să ajung hrană pentru rathtari. Vii?

— Sunt chiar în spatele tău, răspunse el cu voiciune.

Începură împreună să se mişte rapid de-a lungul spaţiului de acces.

* * *

Han zâmbi în timp ce depăna răspunsul gata pregătit, după ce anticipase deja reacţia probabilă a lui Bala-Tik.

— Sigur că da. Cincizeci de mii. O investiţie modestă pentru care veţi obţine un profit mare şi gras. Nu toate activităţile mele de afaceri plătesc înapoi?

— Nu, răspunse scurt şeful bandei.

Han îşi întinse mâinile în lateral.

— Ba sigur că da! Nu am pierdut niciodată bani într-o singură afacere.

— Ba da.

Bala-Tik era neobosit.

— Hei, toată lumea care face afaceri cu mine îşi primeşte banii înapoi chiar dacă pierd.

— Nu, nu.

Neobosit *şi* rece. Rece cum doar conducătorul Guavian Death Gang poate fi.

Han răspunse cu o clătinare exagerată a capului şi se uită în sus la Wookiee.

— Poţi să crezi asta, Chewie? Din bunătatea inimii mele şi din respect pentru tot ceea ce reprezintă această persoană, *eu* îi aduc investiţia anului, şi tot ce poate face el este să mă batjocorească! Îşi întoarse atenţia spre tăcutului Bala-Tik. Aştept mulţumiri şi tot ce obţin sunt insulte. Nu era nevoie să vin la tine, ştii asta. Aş fi putut merge la oricine cu această afacere şi s-ar fi bucurat de şansa de a participa la ea. Dar nu: eu ţi-am oferit-o *ţie*. Şi asta este mulţumirea pe care o obţin? Tonul lui deveni provocator. Ce este, Bala-Tik? Nu-ţi mai vrei partea din veniturile obţinute?

— Vreau înapoi cei cincizeci de mii, se răsti liderul bandei.

Han îşi roti ochii.

— Bine, bine! Dacă aşa vrei.

— Kanjiklub îşi doresc şi ei înapoi cei cincizeci de mii.

Han se uită la el.

— Ce?

— Kanjiklub, repetă calm Bala-Tik. Ai împrumutat şi de la ei cincizeci mii.

Han se strădui să rămână calm, deşi nu putu împiedica să i se scurgă un pic de culoare de pe faţă.

— Este o minciună! Care ţi-a spus asta?

— Kanjiklub, răspunse Bala-Tik fără să-i tresară nici măcar o geană.

Han se învârti neîncrezător, cu vocea plină de jignire.

— Oh, haide! Nu poţi să ai încredere în ciudaţii aceia mici!

Târându-se în linişte pe calea de serviciu a coridorului Finn şi Rey ajunseră într-o poziţie aflată dedesubt şi periculos de aproape de intruşi. Cel puţin, îşi spuse Finn, acum puteau vedea şi auzi ce se întâmplă.

— Au blastere, şopti ea.

Finn dădu din cap.

— Cei mai mulţi dintre ei.

Mai sus, Han continuă dialogul.

— Haide, Bala, de cât timp ne cunoaştem?

Liderul bandei nu se lăsa ademenit de vorbele calme. Mai ales nu atunci când erau implicate sume mari împrumutate.

— Întrebarea este cât de mult ne *vom* mai cunoaşte unii cu alţii? Nu prea mult timp, cred. Doar dacă nu ne primim bani înapoi. Şi îi vrem înapoi *acum*.

— Rathtarii sunt aici, la bordul acestei nave, îi spuse Han. Ştiu că a trebuit puţin mai mult timp decât am promis...

— Prea mult, interveni Bala-Tik. Mult prea mult.

— ... dar eu îi am, iar regele Prana abia aşteaptă – nu, este *nerăbdător* – să plătească. Ai doar puţină răbdare. Îţi vei primi banii înapoi, plus profitul promis.

Bala-Tik deveni nerăbdător.

— Zici tu. Asta ai spus când ai împrumutat banii. Aceasta este ceea ce spui prin intermediul comunicatoarelor de ceva timp. Apoi ai tăcut. Nu ai mai răspuns la nicio apelare.

— Am fost ocupat, îl informă Han exasperat, adunând rathtari.

— Aşa zici tu. În lipsa comunicaţiilor, nu aveam de unde şti ce faci. Cu banii noştri. Am bănuit tot ce poate fi mai rău.

Han zâmbi din nou.

— Şi acum ştiţi adevărul. Tu eşti aici, eu sunt aici, şi rathtarii pentru Regele Prana sunt aici. Crezi că vânătoarea de rathtari este ieftină? Am cheltuit acei bani. Am *folosit* acei bani. Lasă-mă să fac livrarea şi-ţi vei primi investiţia înapoi. Vino cu mine dacă vrei.

Ochii liderului bandei se îngustară.

— Să vin cu tine? Să încerc să te urmăresc prin hiperspaţiu? Ca să scapi de noi, să iei un traseu ocolitor către Regele Prana, să-ţi iei toţi banii şi să dispari din nou? Nu cred. Nu mai am încredere în tine, Solo. Îi indică pe oamenii săi. Nu mai *avem* încredere în tine. Deci, dă-ne înapoi banii noştri. Kanjiklub îşi vrea investiţia înapoi, de asemenea.

Răspunsul lui Han fu plin de frustrare.

— V-am spus: nu am făcut niciodată o afacere cu Kanjiklub!

Bala-Tik dădu din umeri indiferent.

— Spune-i asta lui Kanjiklub.

Dădu din cap, uitându-se dincolo de Han şi Chewbacca.

Amândoi se uitară înapoi, pe unde veniseră. La celălalt capăt al aceluiaşi coridor, se deschise un alt portal. Apăru o altă

adunătură de intruşi înarmaţi, ceea ce făcu chipul Han să mai piardă încă un pic de culoare. Deşi noii veniţi se deosebeau foarte mult de guaviani el îi recunoscu imediat după armura lor cârpită şi armele grele.

Cohorte Kanjiklub.

Liderul lor, cu părul lung, cu faţa mohorâtă şi cu reputaţie foarte proastă, căutat pe cel puţin şase lumi, ieşi din grup pentru a-l privi. Pentru a doua oară în foarte scurt timp, Han salută oaspetele nedorit, cu un zâmbet la fel de larg pe cât era de fals.

— Tasu Leech! Mă bucur să te văd!

Han ştia perfect că Tasu Leech nu va binevoi niciodată să vorbească Bazica, aşa că nu fu surprins când bărbatul răspunse într-o altă limbă... Una cu care Han, din fericire, era familiar.

— Greşit din nou, Solo. S-a terminat cu tine şi cu asociatul tău.

Ridicând arma pe care o ţinea, Leech o ţinti spre coridor.

Chewbacca mârâi un răspuns, determinându-l pe Han să mormăie în barbă.

— Nu *acum*, Chewie! Asta nu ne va ajuta.

Han inspiră adânc, apoi spuse.

— Băieţi! Veţi primi tot ce am promis. Marfa este aici, cumpărătorul aşteaptă. Trebuie doar să fac livrarea. S-a întâmplat să nu livrez eu vreodată pentru tine înainte?

Mişcându-şi mâinile în mod deliberat şi încet, Tasu Leech făcut un spectacol din activarea armei.

— De două ori.

Han se încruntă. Leech avea dreptate, desigur, dar Han nu avea de gând să recunoască.

— De două ori?

— Jocul tău s-a învechit, strigă Bala-Tik din celălalt capăt coridor. L-ai jucat de prea multe ori. Scuzele tale au devenit subţiri cu mulţi ani în urmă. De atâtea ori, atâtea scuze. Toată lumea le cunoaşte de-acum. Stau aici în faţa ta şi pot recita în mintea mea toate scuzele pe care ai de gând să le spui, înainte ca tu să le poţi vorbi. Eşti obosit, Han Solo. Obosit şi învechit, la fel ca jocul tău. Nu mai există nimeni în galaxie pe care să-l escrochezi.

— Nu mai există nici loc în care să te ascunzi, adăugă Leech, pentru a nu fi mai prejos. De obicei, un prost bătrân senil

ca tine, ştie când să se retragă. Dar uneori trebuie să fie pur şi simplu *retras*.

Începu să ridice arma.

— Aşteptă!

Ceva îi atrase atenţia lui Bala-Tik. Făcând câţiva paşi înainte, privi între Han şi Chewbacca. Forma sferică mică aşezată acolo se mişcă uşor spre dreapta, încercând să rămână ascunsă în spatele Wookieeului.

— Unitatea aceea BB... Se spune că Primul Ordin caută una la fel. Însoţită de doi fugari.

Han era remarcabil de indiferent.

— Este prima dată când aud despre asta.

Mai jos, încercând să vadă mai bine, Rey încercă să se sprijine de o bară de tranziţie. Din păcate, era veche şi slabă. Se dezlipi sub greutatea ei, şi căzu zăngănind pe podea pe lângă degetele ei.

Toţi cei de pe puntea de mai sus reacţionară instantaneu la sunet. Secundul lui Tasu Leech, un personaj urât, pe nume Razoo Qin-Fee, păşi inainte.

— Cercetaţi cargobotul, ordonă Bala-Tik.

Activând un iluminator, un altul din grupul lui Kanji porni pe coridor, luminând fiecare fisură, panou transparent şi deschidere din pereţi şi podea.

Rey şi Finn începură să se mişte repede, departe de reflector şi de-a lungul spaţiului de acces.

— Am putea muri aici, spuse Rey.

— Este posibil. replică Finn. De fapt, având în vedere circumstanţele actuale, aş spune că este foarte probabil.

— Aşa este, mormăi ea spre el. Încearcă să fii optimist.

El făcu un gest în sus.

— Nu avem arme, ne bazăm pe pălăvrăgeala unui contrabandist bătrân care poate că a fost sau nu general al *Rebeliunii*, şi suntem prinşi între o grămadă ucigaşă Kanjiklub şi o Guavian Death Gang. Îmi pare rău că nu par optimist.

— Continuă să te mişti! se răsti ea. Poate vom avea noroc.

— Ar fi cazul, replică el murmurând, pentru că în mod sigur nu avem altă cale.

Iniţial pregătit să-l împuşte imediat pe Solo, Bala-Tik se trezi acum dornic să afle răspunsuri la câteva întrebări. Nu se

mai grăbea să-i ucidă pe contrabandist şi pe Wookiee. Erau, oricum, prinşi pe coridor şi nu aveau unde să se ducă altundeva.

— Fii cooperant, Solo, şi poate că putem rezolva ceva.

Fiindu-i oferită o cale de salvare, oricât de mică, Han fu recunoscător pentru şansa de a trage de timp.

— Ce vrei să ştii, Bala? După cum am mai spus, nu ştiu nimic despre interesul Ordinului faţă de vreun model BB sau despre nişte suspecţi fugari.

— Bine, atunci, răspunse şeful bandei. Vom simplifica lucrurile. De unde ai droidul?

— Este al meu.

Han întâlni privirea calmă a lui Bala-Tik. Liderul bandei nu era intimidat. Nici nu era mulţumit.

— Mă tem că nu este un răspuns satisfăcător. Zâmbi periculos. Cum spuneai, Han, ne cunoaştem de mult. În tot acest timp, nu te-am văzut niciodată să frecventezi compania droizilor, indiferent de starea lor sau de model. Cu siguranţă să nu ai fi atât de protector faţă de vreunul dintre ei.

— Cine spune că sunt protector faţă de el?

Bala-Tik făcu un gest.

— Încearcă să se ascundă în spatele tău.

Privind în spate, Han înghionti cu piciorul, dar nu reuşi să-l mute pe BB-8 din poziţia sa.

— Nu-mi pasă unde stă. Nu este nevoie de prea multe pentru a înspăimânta un droid, Bala.

Liderul bandei aprobă din cap.

— Mai ales unul care ar putea fi dorit de către Primul Ordin.

În timp ce Han şi liderul bandei se certau, Rey îşi opri retragerea atât de brusc încât Finn aproape că se lovi de ea.

— Acum ce mai este? întrebă el. Te rog, spune-mi că te-ai împiedicat de câteva arme cu puls.

Ea se uita fix la o secţiune de perete.

— Poate că am găsit ceva şi mai bun. Atinse capacul care proteja o uşoară umflătură în perete. Dacă acesta este panoul care reglează circulaţia pentru acest coridor, s-ar putea să pot perturba manual programul. Asta ar declanşa secvenţa de urgenţă şi va închide toate uşile de forţă din această secţiune. Putem să prindem în capcană ambele bande!

Finn se gândi la asta.

— Să închizi uşile de jos de aici? Nu-i va prinde în capcană şi pe Han şi Chewbacca, de asemenea?

Ea era încântată acum.

— Ba da, dar vor fi despărţiţi de bande. Vom găsi o cale de a-i scoate de acolo *după* ce-i vom neutraliza pe Guaviani şi pe Kanji. Redirecţionarea fluxului ar trebui să fie de ajuns. Nu contează la ce nivel: tot ce vrem să facem este să închidem uşile.

El dădu din cap cu entuziasm.

— S-o facem. Ce avem de pierdut?

Ea deschise panoul, expunând fluxul electronic complicat din interior şi începu să muncească. Cu instrumentele ar fi fost mai uşor, dar sistemul era conceput pentru fi setat şi resetat cât mai uşor posibil. Finn o ajuta, urmându-i indicaţiile.

Deasupra, Bala-Tik terminase cu întrebările şi i se terminase şi răbdarea.

— Destul cu bătaia de joc.

— Joc? Acum vrei jocuri? întrebă Han. Ce, trei rathtari nu sunt suficienţi pentru tine?

— O să luăm droidul acela, îi spuse ferm Bala-Tik. Şi tu o să ne dai banii înapoi.

— Banii sau trupul tău mort. Razoo Qin-Fee vorbise în timp ce continua să se ocupe de toate ungherele coridorului cu iluminatorul său. Este alegerea ta, Solo.

Membrii ambelor bande începură să râdă. Han râse cu ei, cu toate că era stânjenit. Chiar dacă îl putea purta cu vorba pe Bala-Tik, cei din Kanji erau notorii pentru nerăbdarea lor. Şi el nu mai avea lucruri inteligente de spus.

Atunci începură să pâlpâie luminile. Râsul se stinse, în timp ce Kanji şi Guavianii, împreună, priveau indecişi iluminarea acum sporadică. Sunete îndepărtate de uşi care se ridicau şi coborau umplură coridorul cu clinchete şi scrâşnete ca strigătele a o mie de insecte mecanice.

Ochii lui Han se lărgiră. Cu Chewie gemând lângă el, murmură încet.

— Am un sentiment rău în legătură cu asta.

* * *

Brusc, iluminarea pe coridor reveni la viaţă mai strălucitoare ca niciodată. Mai jos, Rey se rezemă de panoul de flux acum modificat.

— O, nu.

Finn se uită de la ea la panou şi înapoi.

— *O, nu*, ce?

Se întoarse spre el, uşor palidă.

— O, nu, este panoul greşit. Nu m-am închis nimic. Am deschis totul.

El se aplecă spre panoul expus, studiind liniile interioare.

— Poţi să pui totul înapoi aşa cum era?

Ea clătină repede din cap.

— Am blocat intenţionat resetarea, astfel încât, dacă ar exista vreun panou corespondent oriunde pe coridor, nimeni să nu poată să-l desfacă şi ridice uşile de forţă. Doar că uşile de forţă nu se vor închide acum... Ci orice altceva se va deschide.

Finn se uită la ea, cu un singur gând în minte, şi un cuvânt pe buze.

— Rathtari.

IX

— Destul, mormăi Bala-Tik. Se uită înapoi la oamenii lui. Schimbăm planul! Omoară-i şi ia droidul!

Ridicară armele. Han şi Chewbacca priviră în jur sălbatic, dar în interiorul cu pereţi netezi ai coridorului nu aveau unde să alerge, nici unde să nu se ascundă. Han închise ochii. Asta se întâmplă chiar atunci când ceva monstruos apăru în spatele Guavianilor. Era atât de mare încât abia se putea încadra pe coridorul de marfă. Tentacule biciuiră smulgând doi oameni din gaşcă, care urlară în timp ce corpurile lor erau zdrobite. Agitându-se, urlând, cei care încă mai erau în stare să facă asta, deschiseră focul sălbatic în direcţia atacatorului lor. Cei care îl loviră pe rathtar abia îl făcură să tresară. Acţionând înţelept, Bala-Tik şi supravieţuitorii se împrăştiară.

Han deschise un ochi. Întorcându-se, se aşteptă ca izbucnirea focului Guavian care nu reuşise să ajungă la el să fie înlocuit cu un baraj similar din partea membrilor Kanjiklub. Doar că în spatele lor apăruse un alt rathtar care, urlând asurzitor, îi rupea în bucăţi. Chewbacca lăsă să-i scape o serie de gemete scurte şi tăiate.

— S-a terminat gluma! strigă Han. Haide!

Alergară împreună spre un coridor lateral. Sub armele şi ochii atenţi ai ambelor bande, nu ar fi reuşit niciodată să o facă. Dar toate armele rămase şi privirile supravieţuitorilor erau, în prezent, ocupate.

În timp ce focurile de blaster greşit direcţionate se izbeau în spaţiul de acces din jurul lor, lăsând dungi pe metal şi ameninţând să facă imposibilă traversarea podelei supraîncălzite, Finn şi Rey începură să se târască pentru a-şi salva vieţile.

— A fost o greşeală! urlă Finn, ignorând durerea din mâini şi genunchi.

— *Imensă!* fu de acord Rey.

Mai sus, Han aproape că a intră într-unul dintre Guaviani. Fugind de un rathtar aflat în spatele lui, în timp ce trăgea degeaba în monstru, Guavianul nu îi văzu deloc pe Han şi

Chewie – dat făcu totuşi cunoştinţă cu pumnul lui Han. Ameţit, încercă să-şi întoarcă arma pentru a face faţă noii ameninţări, însă fu trimis în zbor spre rathtar de braţele puternice ale Wookieeului. Un tentacul îl prins pe nefericitul membru al bandei înainte să poată lovi pământul.

— S-o luăm prin altă parte, se răsti Han.

Chewie gemu în timp ce BB-8 bipăi frenetic. Găsind un acord instantaneu în trei limbi diferite, o luară pe un hol care, cel puţin pentru moment, era lipsit de Guaviani, Kanji şi rathtari.

În altă parte a navei, Razoo Qin-Fee trecu pe lângă o pereche de Guaviani care alergau decişi în direcţia opusă. Graba lor îl făcu să se oprească, ceea ce-i permise să cheme un coleg membru al Kanjiklub care venea spre el – doar cu puţin înainte ca un tentacul apărut în urma acelui individ să-l prindă şi să-l facă să dispară. Decizând că cei doi Guaviani care tocmai trecuseră înnebuniţi pe lângă el în cealaltă direcţie s-ar putea să fi gândit mai bine decât el, Razoo se întoarse şi o luă înapoi. Asta îl reuni cu doi membri supravieţuitori ai propriului grup. O discuţie grăbită îi hotărî că ar trebui să evite ambele capete ale coridorului. În consecinţă, o luară pe un alt pasaj – unde cel de-al treilea rathtar îi apucă pe cei doi care tocmai îl sfătuiseră pe Razoo. Trase în creatură, cu acelaşi efect ineficient ca mai înainte şi o luă pe alt hol.

E o navă mare, îşi spus el. *Trebuie* să fie un loc undeva unde să fie în siguranţă de rathtarii scăpaţi. Pe de altă parte, dacă rathtarii erau între el şi propria sa navă, s-ar putea să nu scape niciodată în viaţă. Lucrând împreună, ca o haită, carnivorele îl vor vâna împreună cu fiecare dintre tovarăşii săi. Acesta era problema cu rathtarii: deşi acţionau ca nişte măncători fără minte şi nu aveau creierul foarte mare, lucrau foarte bine împreună. Şi repede. Era greu de crezut cât de repede se putea mişca ceva de mărimea aia. Nu, în mod sigur era mort, cu excepţia cazului în care ar putea în vreun fel să îi ocolească şi să se întoarcă în locul unde era andocată nava sa. În timp ce alerga, îngrozit de ceea ce ar putea întâlni după următorul colţ sau în coridorul următor, singura sa consolare venea din faptul că grămada aceea incalificabilă de trădător Han Solo va avea în mod sigur aceeaşi soartă şi încă în fălcile propriei sale mărfi.

Era o consolare mică, dar în situaţia sa actuală, se agăţă de ea.

De probă, Finn deschise o trapă şi se uită pe coridorul luminos. Nu era nimic. Întorcându-se, se uită în cealaltă direcţie. Nimic. Nu membri ai Kanjiklub, nici Guaviani puternic înarmaţi şi, ce era mai important, nu erau nici rathtarii îmbălaţi şi cu multe apendice. Se strecură afară, dându-i lui Rey o mână de ajutor şi îi indică.

— *Şoimul* este într-acolo!

Ea ezită.

— Eşti sigur?

— Nu! Dar nu putem rămâne aici să-i aşteptăm pe cei din Kanjiklub sau pe Guaviani. Trebuie să încercăm *ceva*.

Fu mulţumit, deşi foarte surprins, să vadă cât de uşor ţinea pasul el, în timp ce alergau spre un colţ îndepărtat. Supravieţuirea ca recuperator pe Jakku îi asigurase cel puţin o condiţie fizică la fel de bună ca un simplu soldat din trupele de şoc.

— Aceşti rathtari? îl întrebă ea. Cum arată?

Dând colţul, fură siliţi să se oprească la vederea unor membri supravieţuiri ai bandei care se luptau cu subiectul întrebării sale. Era enorm şi rotund, acoperit în globi oculari portocalii sensibili la lumină şi alcătuit, în mare parte, din tentacule şi dinţi. Ridicând o mână la gură, i se tăie respiraţia, simultan fascinată şi îngrozită de imagine.

— Arată aşa.

Finn întinse mâna şi o luă de braţ, fără să-i pese dacă de data asta mai protesta. O luară înapoi pe unde veniseră, dădură alt colţ... numai că, de data aceasta, nu se opriră îndeajuns de repede. Un tentacul biciui în jurul taliei lui Finn şi mişcându-se cu o viteză incredibilă pentru ceva atât de masiv, rathtarul dispăru rapid cu soldatul care urla în strânsoarea lui.

— Finn!

Deşi era prea mare pentru ea şi prea rapid, îl urmări oricum. Luptând în încercarea disperată de a se elibera, Finn îşi dădu seama că putea la fel de bine să se lupte cu un cablu de oţel. Nici măcar loviturile cu pumnii sau cu picioarele nu i-au produs creaturii nici cea mai mică reacţie. Ba chiar făcuse încercarea de a rupe o muşcătură din ea. Carnea tare, cauciucată se dovedi impenetrabilă. În acel moment şi-ar fi dat

un membru pentru un blaster, chiar dacă focul cu armele mici se arătase în mare măsură ineficient împotriva monştrilor.

— Finn!

Nu numai că Rey îl pierduse din vedere, dar acum, rathtarul se deplasase atât de departe înainte că nici nu mai auzea strigătele lui Finn pentru ajutor. Era oricum zadarnic. Presupunând că l-a prins, rathtarul avea îndeajuns de multe apendice cu care să o prindă fără să-l lase pe Finn. Cu toate acestea, ea continuă să alerge, căutând din ochi orice lucru care i-ar putea fi de folos.

CAMERA DE CONTROL A CALEI AUXILIARE

Trecuse mai departe pe lângă uşă înainte ca semnificaţia completă a cuvintelor să-i devină clară. Oprindu-se, fugi înapoi şi-şi trânti palma deschisă peste panoul de acces. Pentru o clipă îngrozitoare nu se întâmplă nimic şi îi fu teamă că sistemul necesar pentru asta era oprit. Apoi uşa se dădu deoparte, lăsând-o să treacă. Ignorând întreaga gamă de instrumente, ea se duse spre un set de monitoare multiple. Nu numai că sistemul era în funcţiune, dar era complet activat. Erau imagini clare cu încărcătura nemişcată, camere de depozitare goale, *Şoimul Mileniului*, ambele nave ale Guavianilor şi a celor din Kanjiklub, şi... Finn, fiind târât de un rathtar pe un coridor principal. Târât spre o intersecţie goală. Cu o mână deasupra comenzii corecte, se aplecă spre monitor, privind, aşteptând, sperând că va răspunde mai repede decât uşa care o lăsase să intre în această cameră de control. *Aşteaptă*, îşi spuse ea, bănuind că dacă rata ocazia aceea nu va mai avea alta. Sau, cel puţin, nu una în care să aibă şansa să-l recupereze pe Finn întreg. Încetinind, rathtarul se mişcă încet înainte, verificând ambele coridoare. Nu era de mirare că erau atât de periculoase, îşi spuse ea în timp ce era atentă la monitor. Liniştită, creatura pornit din nou înainte, trăgându-l în spatele ei pe Finn care era tot mai slăbit. Mâna ei coborî pe butonul de control. Un indicator trecu de la verde la roşu. Pe monitor, o uşă de siguranţă coborî cu viteză îmbucurătoare. Rathtarul reacţionă aproape imediat – dar nu destul de repede pentru a preveni ca unul dintre tentaculele sale să fie tăiat de uşa de urgenţă. Tentacul, după cum calculase ea, care îl ţinea pe Finn. Strigătul de durere şi furie al rathtarului era groaznic de auzit. Ea nu-i acordă atenţie aproape deloc, în timp ce-l privea pe Finn cum se chinuia ameţit

să se ridice în picioare şi începea să lupte pentru a se elibera de membrul amputat care încă îl strângea.

Uluit de scăparea sa neaşteptată, el se eliberă chiar în timp ce venea ea.

— Nu te-a prins pe tine, spus el inutil. M-a prins pe mine! Se întoarse. Dar a fost o uşă de urgenţă, a coborât la momentul potrivit...

— Ai avut noroc, îi spuse ea. Unde ai spus că este *Şoimul*?

O privi o clipă nesigur, incapabilă să scape de sentimentul că era ceva ce ea nu îi spunea. Totuşi, nu era timp pentru întrebări. Arătă direcţia.

— În partea aceea – sper.

Într-un alt coridor, Bala-Tik vorbea cu unul dintre membrii supravieţuitori ai găştii sale.

— Chestia aia mi-a luat doi dintre oameni. Imediat ce o spuse, un tentacul alunecă înainte şi se înfăşură în jurul unui alt asociat care ţipă. Trei oameni, se corectă Guavianul.

Ştia că dacă nu făceau ceva cât mai repede, niciunul dintre ei nu va scăpa în viaţă de pe acest carcobot blestemat. Chiar în timp ce se retrăgea, trăgând în spatele lui, nu se putu abţine să se întrebe cum reuşise Solo, acel împărţitor inutil de idei dubioase, să o scoată la capăt. Capturarea chiar şi a unui rathtar era considerată aproape imposibilă. Să pună mâna pe *trei* şi apoi să-i aducă la bordul unei nave, în viaţă şi în stare bună, întrecea toate limitele credibilităţii. Probabil, gândi Bala-Tik din ce în ce mai disperat în timp ce trăgea încă o salvă ineficientă, Solo o făcuse băgându-i pe toţi într-o stare de insensibilitate completă prin vorbe.

La capătul îndepărtat al coridorului principal de marfă, obiectul blestemelor Guavianului se adăpostise împreună cu Chewbacca şi BB-8. Demonstrând o hotărâre neaşteptată în faţa haosului creat de rathtar, mai mulţi membri ai ambelor bande continuau să-i urmărească. Focul lor persistent îi împiedica pe cei trei – om, Wookiee şi droid – să traverseze cala încărcată cu marfă pentru a ajunge la nava în formă de disc ce aştepta de cealaltă parte. Tipii ăştia chiar îşi doresc cu *adevărat* banii înapoi, gândi Han în timp ce el şi Chewbacca răspundeau cu foc din armele pe care le recuperaseră de la Guavianii şi cei din Kanjii pe care rathtarul îi omorâse.

Ajuns până aici, nu era pe cale să se lase refuzat. Mişcându-se uşor în spatele Wookieeului, făcu un gest peste puntea calei.

— Mă ocup de uşă. Acoperă-ne.

Mormăind un acord, Chewbacca porni un baraj feroce, în timp ce Han, trăgând de asemenea, fugi peste spaţiul deschis spre *Şoim*. BB-8 mergea cu el, alegând în mod prudent să păstreze omul între el şi focul intruşilor. Odată întors la nava sa, Han activă metodic portalul din comenzile externe de urgenţă. Pentru prima dată în destul de mult timp, simţi o oarecare uşurare în timp ce rampa cobora lin. Întorcându-se, strigă înapoi spre capătul coridorului.

— Chewie, am intrat! Haide!

Scăpând un muget care însemna că auzise chemarea lui Han şi că sfida duşmanii rămaşi, Wookieeul se întoarse şi fugi spre nava în aşteptare – doar pentru a fi lovit în spatele umărului de o salvă norocoasă a unuia dintre Guavianii care îl urmăreau. Impactul îl făcu să se prăbuşească pe punte. Rostind încet un blestem, Han îl lăsă pe BB-8 în spate şi merse înapoi spre copilotul rănit, trăgând în timp ce alerga. O singură lovitură bine plasată îl doborî pe Guavianul care îl lovise pe Chewbacca.

— Scoală-te! Chewie, ridică-te!

Străduindu-se să-şi împartă atenţia între Wookieeul rănit şi membrii bandei care încercau să traverseze culoarul îndepărtat, Han puse un braţ sub Chewbacca şi se încordă din toate puterile. Era ca şi cum ai încerca să ridici un munte. Un munte mare, greu, păros, mirositor şi însângerat. Unul pe care nu l-ar lăsa în urmă la fel cum nu ar face cu nava sau cu el însuşi. Dacă găştile ar fi fost întregi, el şi Chewbacca nu ar fi reuşit niciodată să ajungă la *Şoim*. Ar fi fost prea multe arme, prea multe focuri de evitat. Dar intrusii erau drastic reduşi atât ca număr cât şi capabilitate. Salva care îl lovise pe Wookiee fuseseră cu adevărat la fel de întâmplătoare ca celelalte. Cei doi porniră împreună spre rampă, cu Han sprijinindu-l în continuare pe poticnitul Chewie. În acel moment, ultimul lucru la care se aşteptau cei doi fu să audă o voce clar prietenoasă.

— *Han!*

Ferindu-se de focul mult redus al membrilor supravieţuitori ai bandei şi păstrând acoperirea cât puteau de

mult, Rey şi Finn parcurseră puntea pentru a ajunge la *Şoim*. În timp ce urcau rampa, Han dădu, strâmbându-se, ordine.

— Tu închizi trapa în urma noastră! o instrui pe Rey, care răspunse repede dând din cap. Spre Finn, spuse furios: Ai grijă de Chewbacca!

Pe jumătate alunecând de sub povara sa, pe jumătate lăsând copilotul rănit în sarcina lui Finn, Han urcă rampa. Aproape prăbuşindu-se sub greutatea Wookieeului, Finn încercă bărbăteşte să-l ajute pe gemândul Chewbacca să rămână în poziţie verticală în timp ce se împleticeau restul drumului în sus.

— Cum să fac asta? îl întrebă soldatul pe pilot.

Inutil. Han nu răspunse. Pe de altă parte, Chewbacca gemu, gâfâi şi tuşi sugestii. Neînţelegând niciuna dintre ele, dar dorind totuşi să o facă, Finn dădu din cap ascultător, ca răspuns la fiecare.

— Aşa este... cu siguranţă... da, o să fac asta... fără probleme.

Crispându-se de durere în timp ce Wookieeul se împiedica, Finn trebui să-şi folosească toate puterile pentru a se păstra amândoi în poziţie verticală.

Dacă a căzut pe mine, decise el îngrijorat, *s-a terminat totul*.

Ajunseră, cumva, în salon. Ajutându-l pe Chewbacca spre alcovul căptuşit, care servea ca pat, Finn îl aşeză pe Wookiee şi începu să caute printre cutiile cu echipamente medicale care formau o linie pe podea. Ştia că asta era ceva ce putea face, simţindu-se mult mai puţin neputincios decât atunci când încerca să o ajute pe Rey mai devreme. Fiecare soldat primea instruire pentru a face faţă rănilor de pe câmpul de luptă. Spera că rana de pe umărul Wookieeului nu va prezenta surprize deosebite.

În cabina de pilotaj, Han lovea comenzile una după alta, pornind *Şoimul*. Cu fiecare bec verde care se aprindea, se aprindea câte ceva din viaţa sa, de asemenea. Fu uluit când sosi Rey şi, fără a aştepta invitaţie, se aşeză pe scaunul lui Chewbacca.

— Hei, ce faci? Făcu un gest înapoi în direcţia salonului. Pasagerii stau în spate.

Trecându-şi degetele peste comenzile consolei, ea vorbi în timp ce abia aruncă o privire în direcţia lui.

— Unkar – tipul care a avut ultima dată nava ta – a instalat şi o pompă de combustibil. Dacă nu o amorsăm, nu mergem nicăieri.

Se uită la el compătimitoare.

— Îl urăsc pe tipul ăsta, mormăi Han. Nici măcar nu-l cunosc şi îl urăsc.

— Nu este nevoie. Rey continuă să pornească instrumente din partea ei de cabină. Îl urăsc eu în numele tău. Între timp, ai putea avea nevoie de un copilot.

Han se încruntă la ea.

— Am unul. Este acolo, în spate. Ridicând vocea, strigă spre salon. *Corect? Am un copilot?*

Un muget de durere răspunse întrebării sale.

— Haide, Chewie: este doar o simplă rană! îl auzi Han pe Finn spunând.

Această observaţie determină alte mugete, în mod considerabil mai stresate şi avertizându-l de faptul că începea să se supere.

— *Bine!* strigă Han înapoi. *Aşa să fie!* Mâinile lui Han zburau peste comenzi. Pompa de carburant este amorsată. Urmăreşte afişajele motorului din partea ta: vom pleca cu un salt în viteză hiperluminică.

Ea ştia multe despre nave, despre tot felul de nave. Dar în toate studiile ei, ea nu întâlnise niciodată manevra pe care el tocmai o propusese.

— Din *interiorul* hangarului? Este chiar posibil?

El era complet una cu *Şoimul* acum, cu atenţia concentrată asupra comenzilor.

— Nu am răspuns niciodată la această întrebare decât după ce am făcut ceea ce aveam de gând.

Discuţiile suplimentare cu privire la viabilitatea saltului la viteză superluminică din poziţie staţionară fu întrerupt de ceva enorm, vorace şi irascibil care aterizase deasupra navei. Sunete înăbuşite pătrunseră în cabină, indicând că ceva se mişca în direcţia sa. Acest lucru fu confirmat un moment mai târziu de ţipătul lui Rey ca răspuns la apariţia unei guri radiale uriaşe care acoperi complet ferestrele cabinei. Gura plină de dinţi aparţinea unui rathtar care, percepând prezenţa unor non-rathtari în interiorul navei, mesteca frustrat ca să ajungă la ei. Proiectat pentru a proteja împotriva impactului de mare viteză al unor

meteoriţi, fereastra nu suferi daune imediate. Rathtarii erau cu toate acestea, foarte persistenţi, iar frustrarea nu-i făcea decât să-şi dubleze eforturi. Ca şi la ceilalţi din specia lor, mandibulele erau excepţional de solide. Proiectat sau nu, Han nu avea nicio intenţie să aştepte suficient de mult pentru a vedea dacă materialul din care era compusă fereastra era mai dur decât dentiţia unui rathtar.

— Nu *aşa* am crezut că va merge ziua asta, murmură el. Porneşte scuturile şi ajustează-le unghiul.

Rey lovi comenzile respective.

— Am făcut-o. Se uită la el. Are scuturi destul de puternice pentru un cargobot corellian.

— Corellienii le construiesc aşa cum îmi plac mie. Sub mâinile lui iscusite, mai multe instrumente şi echipamente deveneau active. Desigur, am făcut mici modificări pe ici pe colo. Poţi să mă crezi sau nu, dar există unii oameni care nu mă plac.

— Este greu de imaginat, murmură ea.

Văzând că *Şoimul* se alimentează, patru membri ai bandei se hotărâră să iasă din ascunzătoare şi să tragă în navă. Deşi salvele lor erau gestionate de scuturile *Şoimului*, detonaţiile rezonau înăuntru. Din câte putea spune Han, totul era pregătit. Nu mai era nimic altceva de făcut, decât să încerce. Strigă în direcţia salonului.

— Ţineţi-vă bine acolo! Plecăm – în grabă!

După ce se ocupase de elementele de bază ale îngrijirii rănii lui Chewbacca, Finn scormonea prin adâncul kitului medical pe care îl găsise în căutarea a ceva mai puternic decât un simplu calmant.

— Nu-i nicio problemă! strigă înapoi, pe deplin conştient de faptul că, pe baza evenimentele precedente din acea zi, era probabil să existe una. Aşa că, deşi nu se aştepta la nimic bun, continuă să caute ceva care să atenueze suferinţa lui Chewbacca chiar în timp ce scuturile navei absorbeau salvele suplimentare ale armelor Guavianilor.

— Haide, iubito, murmură Han, nu mă lăsa.

Trase de controlul principal al hipermotorului. Nu se întâmplă nimic.

— *Ce?*

Întinzându-se din partea ei de consolă, Rey activă calmă o comandă pe care el nu o atinsese şi vorbi natural.

— Compresorul.

Se uită urât la ea, dar numai o clipă. În timp ce trăgea încet înapoi de controlul motorului pentru a doua oară, îi zâmbi pe jumătate.

Un *tunet* enorm şi copleşitor umplu hangarul de marfă în timp ce motoarele *Şoimului* prindeau viaţă. În decizia lor de a năvăli asupra navei, membrii supravieţuitori ai bandei aleseseră un unghi nefericit care îi puse direct în spatele motoarelor. Când acestea au pornit, Guavanii dispărură. La fel şi coridorul din spatele lor şi pereţii care îi înconjurau şi chiar mai mult. În total, o cantitate respectabilă de metal, plasticene şi aliaj ceramic, cuprinzând o bucată modestă din marele cargobot, dispăru în suflul energetic al plecării rapide a *Şoimului*. În ceea ce priveşte rathtarul, acesta se destrămă când *Şoimul* sări prin el, lăsând urme mânjite.

În altă parte a navei, aflându-se în siguranţă în spatele uşilor care se închiseseră, trântindu-se, imediat după pierderea integrităţii carenei cauzată de plecarea neortodoxă a *Şoimului*, Bala-Tik – ponosit şi înfuriat – lăsă deoparte deplângerea oamenilor şi a echipamentului pierdut pentru a activa un contact în spaţiu prin intermediul sistemului de comunicaţii încă funcţional al cargobotului. Prinsă în plecarea explozivă a *Şoimului*, propria sa navă nu se afla în situaţia de a-l urmări. Nici cea care aparţinea celor din Kanjiklub. Dar… alţii ar putea să o facă. Dacă el nu putuse să recupereze ceea ce îi datora Solo, rămânea posibilitatea unei recompense pentru informaţii.

Stabilind contactul, vorbi în receptor.

— Numele meu este Bala-Tik. Sunt comerciant Guavian. Istoricul meu personal este disponibil pentru o evaluare generală de către oricine vrea să îl cerceteze. Reputaţia mea este verificabilă. Fac cunoscut faptul că individul Han Solo este, probabil, în posesia droidului care este obiectul unei căutări pornită de către Primul Ordin. Şi că el şi Solo, împreună cu un număr necunoscut de aliaţi, sunt în prezent la bordul navei cunoscută sub numele de *Şoimul Mileniului,* cu destinaţie necunoscută. Prin asta revendic orice recompensă care a fost stabilită pentru informaţiile care duc la recuperarea droidului menţionat de către Primul Ordin.

Închise contactul. Era transmis acum: ceea ce ştia şi revendicarea lui. Nu mai putea face nimic. Şi până când va putea să-şi facă propria navă să funcţioneze sau să plătească pentru ca cineva să vină pe acest cargobot imens să-l ia, era blocat aici.

Cu – îşi aminti el neliniştit când sunetele unei lovituri îndepărtate şi a metalului rupt ajunseră la el – un număr necunoscut de rathtari supravieţuitori.

X

Informaţiile ajunseră la baza *Rezistenţei* de pe D'Qar codificate şi criptate. Transmisiunile obişnuite erau pur şi simplu transferate direct către părţile interesate. Cele destinate distribuţiei generale nici măcar nu erau codificate. Dar atunci când venea ceva de o importanţă specifică care era destinat unui număr redus de persoane, se încărca într-o singură locaţie. Uneori chestiile cele mai simple, precum separarea fizică ofereau cea mai bună securitate.

Locotenentul Brance văzu indicatorul prinzând viaţă pe staţia de lucru. Abia fu nevoie de o secundă pentru ca acesta să se schimbe de la roşu la galben şi apoi la verde în timp ce transmisia era recepţionată, decriptată şi redusă la o copie compactă inteligibilă. Tragând-o afară, scană mesajul. Ochii i se lărgiră.

Părăsind staţia de lucru, o porni pe jos, coborând un tunel, în alt coridor, ignorându-i pe toţi ceilalţi în timp ce căuta destinatarul mesajului. La momentul acesta al zilei era încrezător că ştie unde să o găsească. Pasajele prin care alerga erau înghesuite cu tot felul de echipamente. Uneori instalate cu atenţie, alteori adunate împreună în grabă, erau oricum toate funcţionale. În ciuda aglomerării, Brance ştia că nu era nicidecum îndeajuns. Nu era niciodată suficient. Creşterea plantelor indigene care îi împinsese în tuneluri era doar o reflectare a camuflajului pădurii de deasupra bazei. Oricât de fără minte şi negânditoare putea fi viaţa plantelor native, erau în felul lor un participant activ la *Rezistenţă*.

Îl găsi pe general unde se aşteptase să fie, conversând în linişte cu căpitanul Snap Wexley şi un droid însoţitor. Leia Organa purta o vestă întunecată peste o simplă salopetă albastru-cenuşie, care nu avea nicio indicaţie asupra rangului. Mânecile pliate se opreau la mijlocul antebraţului. Culoarea cizmelor ei se potrivea cu cea a vestei şi o centură dintr-un material întunecat erau trecută strâns printr-o cataramă argintie. În afară de o singură împletitură mai lungă, părul gri al generalului Organa era prins într-un inel care îi contura capul. În

ciuda lipsei uniformei, nimeni nu ar fi confundat femeia minusculă cu altceva decât ceea ce era: o prinţesă şi un general.

Toţi trei îşi ridicară privirile la sosirea lui şi el îi înmână mesajul. Ştia că, dacă generalul ar fi dorit să păstreze informaţiile restricţionate, ar fi spus asta din clipa în care îi predase mesajul şi l-ar fi expediat deja pe Wexley.

După ce îi oferi un moment pentru a scana conţinutul, Brance spuse:

— Doamnă General, aşa cum puteţi vedea din detaliile acestei transmisii recente, comunitatea de pe Jakku a fost nimicită. Trupele de şoc ale Primului Ordin au făcut-o. Brance aruncă o privire Wexley. Lor San Tekka a fost ucis.

Ea nu răspunse, dar continuă să studieze mesajul. Erau acolo informaţii suplimentare: timpul atacului, durata, numărul atacatorilor, descrieri ale armelor pe care le-au folosit – toate fiind mărunte faţă de gravele consecinţe. Echipa tactică va studia detaliile şi va nota orice lucru util.

Ceea ce conta cu adevărat era ceea ce *nu era* acolo.

— Dacă ajung primii la Luke, nu mai avem nicio şansă, murmură ea. Un nou gândul o forţă să întrebe. Altceva? Ceva ce nu văd aici? Ce s-a întâmplat cu Poe Dameron?

— Au găsit X-interceptorul distrus. Unghiul şi adâncimea loviturilor de blaster sugerează că a fost distrus cât era încă pe pământ. Categoric Primul Ordin. Localnicii nu au acces la acest tip de armament.

Expresia lui se strânse.

— Nu există nicio indicaţie că a supravieţuit. Se pare că l-am pierdut.

Expresia lui Leia se înăspri. Dacă continuau să piardă luptători ca Dameron, *Rezistenţa* nu va avea nicio speranţă împotriva Primului Ordin. Se obligă să continue să citească cealaltă jumătate a raportului detaliat.

— Nu se menţionează nimic despre BB-8.

Brance dădu din cap încă o dată spre mesaj.

— Nu, doamnă General. Nu a fost recuperat. Oamenii noştri de pe Jakku care au pregătit raportul spun că probabil a pierit împreună cu X-interceptorul.

Ea ridică privirea.

— Nu subestima niciodată un droid, locotenente. Se uită spre dreapta ei. În timp ce unii dintre ei sunt extrem de specializaţi – să spunem, în capacităţi lingvistice – alţii pot conversa în limbile mecanice simple, dar posedă abilităţi ascunse. BB-8 este un astfel de exemplu. În absenţa rămăşiţilor identificabile, putem păstra speranţa.

Îl fixă cu o privirea care îi îngălbenea pe cei mai puţin rezistenţi.

— Sau eşti gata să renunţi de pe-acum?

— Nu, doamnă, spuse el cu zel.

Generalul Organa se întoarse spre droidul de protocol. În contrast puternic cu unul dintre braţe care era roşu mat, trunchiul auriu reflectorizant al maşinii bipede strălucea de la o curăţare recentă.

— C-3PO, ai auzit informaţiile de pe Jakku. Localizează-l pe BB-8 imediat... Ştii ce să faci.

Dând uşor din cap şi gesticulând cu braţul roşu, droidul de protocol răspunse fără ezitare.

— Da, doamnă General! Desigur! Sistemul de urmărire. Vai de mine, este un dezastru!

* * *

Într-o altă cameră, Korr Sella, trimisul personal al Leiei, aştepta sosirea Generalului. Tânăra îşi purta părul înapoi într-un coc sever şi uniforma verde întunecată contrasta în special cu ţinuta mai discretă a Generalului, aşa cum făcea ecusonul care o identifica drept comandant. Ca de obicei, Leia nu pierdu timpul cu bârfele.

— Trebuie să mergi imediat la Senat. Spune-le că insist să acţioneze împotriva Primului Ordin. Cu cât se ciondănesc mai mult şi întârzie, cu atât mai puternic devine Ordinul. Se aplecă spre cealaltă femeie. Dacă nu reuşesc să ia măsuri în curând, Ordinul va deveni atât de puternic încât Senatul va fi incapabil să mai facă ceva. Nu va mai conta ce cred ei.

Sella indică faptul că înţelegea.

— Cu tot respectul, credeţi că senatorii vor asculta?

— Nu ştiu. Leia îşi muşcă buza inferioară. A trecut atâta timp. Era o perioadă când măcar erau *dispuşi* să asculte. Şi, desigur, alcătuirea Senatului s-a schimbat. Unii dintre cei care

au fost mereu dispuşi să-mi acorde atenţie s-au retras. Unii dintre cei care i-au înlocuit au propriile lor afaceri. Zâmbi tristă. Nu toţi senatorii cred că sunt nebună. Sau poate o fac. Nu-mi pasă ce cred ei despre mine, atât timp cât iau măsuri.

Emisarul dădu din cap.

— Voi face tot ce pot pentru a mă asigura că *Rezistenţa* este auzită aşa cum merită. Dar de ce nu vă duceţi dumneavoastră, doamnă General? Un astfel de apel este întotdeauna mai eficient atunci când este livrat de persoana în cauză.

Zâmbetul lui Leia se subţie.

— S-ar putea să ajung la Senat, da. Aş putea chiar să fiu capabilă să-mi rostesc discursul. Dar n-aş ieşi niciodată, niciodată, vie din sistemul Hosnian. Aş avea un *accident* teribil sau aş deveni victima unui radical *deranjat*. Sau aş mânca ceva care să nu-mi cadă bine. Sau voi întâlni pe cineva care nu este de acord cu mine. Se calmă. Am încredere totală în tine, Sella. Ştiu că ne vei livra mesajul la capacitatea maximă a abilităţilor tale considerabile.

Emisarul zâmbi recunoscătoare pentru încrederea pe care o exprima Generalul.

* * *

Într-o sală de conferinţe puţin folosită, C-3PO se aplecă înspre umbre pentru a murmura neliniştit.

— Nu am avut niciodată nevoie de ajutorul tău mai mult decât acum, R2.

Droidul ghemuit căruia i se adresa stătea liniştit în modul de întreţinere minimă, fără să clipească o singură lumină.

— Cum am putut să comit o neglijenţă atât de devastatoare? continuă droidul de protocol. Când l-am trimis pe BB-8, a fost responsabilitatea mea să efectuez verificarea finală. Ceea ce am făcut, într-o manieră excelentă şi oficială. Cu excepţia – cu excepţia...

Dacă un droid ar fi putut să bocească, C-3PO ar fi făcut acest lucru pe loc.

— Am uitat să-i activez modulul de urmărire pe distanţe lungi! Trebuie că am presupus că va fi întotdeauna în prezenţa acelui pilot şi, prin urmare, nu va mai fi nevoie. Merit să-mi fie

ştearsă memoria. Oh, R2, ce să fac? Aş vrea să te trezeşti în sfârşit, am nevoie de tine, acum.

Se auzi doar un semnal sonor ocazional de la droidul mai mic, indicând starea sa latentă actuală.

— Care *ar* fi sfatul tău? Fără îndoială că ai avea o părere despre trimiterea unei alerte generale tuturor droizilor noştri asociaţi, în speranţa că unul dintre *ei* l-ar putea întâlni pe BB-8 sau semnalul său de identificare.

Cele două mâini, una aurie şi una roşie, se ridicară uşor când realiză ce spusese.

— Ei bine, este genial! Chiar acum voi face asta. R2, eşti un geniu!

Întorcându-se, se grăbi să pună în aplicare ideea, lăsând în urmă un droid foarte tăcut.

* * *

Flota de Distrugătoare Spaţiale se ţinea la distanţă de planeta albă. Izolată şi spectaculoasă, cu o temperatură medie a suprafeţei care varia de la *doar rece* la *ger permanent*, planeta fusese modificată: s-au săpat tunele în munţi, gheţarii au fost tocaţi şi văile au fost modificate până când nu se mai aseamănă cu forma sa originală erodată natural. Cei care au refăcut-o, au redenumit-o.

Baza Starkiller[10]. Scobită într-un munte acoperit de zăpadă era o staţie centrală de control. În inima ei era o cameră de şedinţe mare care avea sute de posturi de lucru şi locuri pentru însoţitori. În prezent, era ocupată doar de trei persoane. Una era Kylo Ren. A doua era Generalul Hux care, în interior, purta masca sa particulară. Aşezat pe platforma ridicată care era punctul de focalizare al camerei era o hologramă cu nuanţe albastre a Liderului Suprem Snoke. Înalt şi slab, era humanoid, dar nu om. Gluga robei întunecate pe care o purta era lăsată în jos, lăsând vizibilă o faţă roz, palidă, atât de îmbătrânită, încât părea translucidă. Prost reconstruit, nasul spart se adăuga la asimetria feţei deteriorate. La fel şi poziţia ochiului stâng, care era situat mai jos decât cel drept. Situaţi sub sprâncenele cenuşii şterse, erau de un albastru cobalt uimitor. Vindecate demult, vechile tăieturi şi răni îi schimonoseau bărbia şi fruntea,

---

[10] Starkiller – ucigaşul de stele

cicatricea de pe frunte fiind deosebit de notabilă. Aşezată în umbră, forma înaltă şi zveltă se desfăşura deasupra celorlalţi doi bărbaţi. În afară de faţă, doar degetele lungi şi fusiforme se vedeau de sub roba întunecată.

— Droidul va fi în curând în mâinile *Rezistenţei*, vorbi Snoke, cu vocea adâncă, liniştitoare şi semănând foarte mult cu vocea cuiva care deţinea controlul complet. Oferind inamicului mijloacele de a-l localiza pe Skywalker şi de a aduce cauzei lor cel mai puternic aliat. Dacă Skywalker revine, Jedi se vor ridica din nou.

Ren stătea impasibil, nici nu comenta şi nici nu-şi trăda vizibil gândurile.

Hux îşi coborî capul ca o scuză şi făcu un pas către podium.

— Lider Suprem, îmi asum întreaga responsabilitate pentru...

Snoke i-o tăie.

— Scuzele tale nu sunt o strategie, Generale. Suntem *aici, acum*. Contează doar ceea ce se va întâmpla în continuare.

Conştient că tocmai fusese cruţat de o soarta necunoscută, dar cu siguranţă neplăcută, ofiţerul roşcat vorbi imediat.

— Am o propunere. Arma. O avem. Este gata. Cred că a venit momentul să o folosim.

— Împotriva cui?

— A Republicii. Sau a ceea ce suporterii săi capricioşi aleg să o numească Republică. Centrul lor de guvernare, întregul sistem. În haosul care va urma, *Rezistenţa* nu va avea de ales decât să investigheze atacul de o scară atât de devastatoare. Îşi vor arunca toate resursele pentru a încerca să-i descopere sursa. Deci nu au de ales decât să investigheze pe deplin şi făcând asta…

— Îşi vor dezvălui poziţia.

Snoke era în mod clar mulţumit.

— Şi dacă nu o fac… i-am distrus.

— Da, spuse Snoke mulţumit. Extrem. Îndrăzneţ. Sunt de acord că a venit timpul pentru astfel de măsuri. Mergi. Supraveghează pregătirile necesare.

— Da, Lider Suprem.

Aplecându-se băţos, Hux se întoarse şi ieşi din cameră. Făcea paşi lungi, mergând repede, clar mulţumit de sine.

Snoke şi Ren urmăriră în tăcere plecarea generalului. Când Snoke vorbi din nou, în vocea lui era o intimitate, o familiaritate care era în contrast puternic cu tonul de poruncă pe care-l folosise cu Hux.

— Nu am avut niciodată un elev atât de promiţător – înaintea ta.

Ren îşi îndreptă spatele.

— Învăţăturile dumneavoastră sunt cele care mă fac puternic, Lider Suprem.

Snoke obiectă.

— Este mult mai mult decât atât. Este locul de unde eşti. Materialul din care eşti făcut. Partea întunecată – şi lumina. Cel mai fin sculptor nu poate crea o capodoperă din materiale de proastă calitate. El trebuie să aibă ceva pur, ceva puternic, ceva indestructibil cu care să lucreze. Eu am – pe tine. Făcu o pauză, amintindu-şi. Kylo Ren, am urmărit ridicarea Imperiului Galactic şi apoi decăderea lui. Discuţiile naive despre triumful adevărului şi al dreptăţii, al individualismului şi al liberului arbitru. Ca şi cum astfel de lucruri ar fi fost solide şi reale în loc de simple judecăţi subiective. Istoricii au greşit total. Nu a fost nici strategia proastă, nici aroganţa cea care a doborât Imperiul. Ştii prea bine ce anume a făcut-o.

Ren dădu din cap o dată.

— Sentimentele.

— Da. Un lucru atât de simplu. O eroare prostească de judecată. O eroare momentană într-o viaţă altfel exemplară. Dacă Lordul Vader nu ar fi cedat emoţiilor în momentul crucial – dacă tatăl ar fi ucis fiul – Imperiul ar fi triumfat. Şi nu ar exista nicio ameninţare azi despre întoarcerea lui Skywalker.

— Sunt imun la lumină, îl asigură Ren încrezător. Prin harul pregătirii dumneavoastră, nu voi fi sedus.

— Credinţa ta de sine este lăudabilă, Kylo Ren, dar nu o lăsa să te orbească. Nimeni nu cunoaşte limitele propriei puteri până când nu a fost testat la limită, aşa cum tu nu ai fost. Acea zi mai poate veni totuşi. S-a întâmplat o trezire în Forţă. Ai simţit-o?

Ren dădu din cap.

— Da.

— Elementele se aliniază, Kylo Ren. Tu singur eşti prins în vânturile furtunii. Legătura ta nu este doar cu Vader, ci cu Skywalker însuşi. Leia...

— Nu este niciun motiv de îngrijorare. În ciuda atenţionării Liderului Suprem, asigurarea lui Ren rămăsese nemărginită. Împreună vom distruge *Rezistenţa* – şi pe ultimul Jedi.

— Poate, admise Snoke. Ni s-a adus la cunoştinţă că droidul căutat este la bordul *Şoimului Mileniului*, din nou în mâinile tatălui tău, Han Solo. Nici măcar tu, Maestrul Cavalerilor lui Ren, nu te-ai confruntat vreodată cu un astfel de test.

Ren îşi gândi cu atenţie răspunsul.

— Nu contează. Nu înseamnă nimic pentru mine. Credinţa mea este cu dumneavoastră. Nimeni nu va sta în calea noastră.

Snoke dădu din cap.

— Vom vedea. Vom vedea.

Discuţia se terminase. Întorcându-se, acum preocupat în totalitate, Ren îl urmă pe Generalul Hux spre ieşirea din camera largă. Când fu plecat, un zâmbet grotesc răsuci înfăţişarea lui Snoke. Apoi dispăru – împreună cu restul hologramei Liderului Suprem.

* * *

Nu ştiu ce să fac.

Coborând pe fundul de nisip care se înfăşura între dunele falnice pilotul ameţit se luptă să-şi amintească cine era, se strădui să-şi amintească de ce, în prezent, umbla ameţit prin ceea ce părea a fi un deşert gol. Îi durea capul şi nu doar de la efortul de a încerca să-şi amintească.

Ridicând o mână, tresări atunci când degetele sale pipăiră umflătura de pe fruntea lui care ajunsese de mărimea unui ou de ponnelx[11]. Se lovise la cap. tare. I se părea că probabil însemna ceva. Dar ce? O coincidenţă... nu, nu era asta. Comoţie? Da! El suferise o emoţie. Cum s-a întâmplat asta?

Aşa cum se întâmpla adesea cu zdruncinăturile cutiei craniene, evenimentele recente îi inundară gândurile în grabă.

[11] Ponnelx – pasăre mică cu aripi ca de pinguin, cu burta albă şi spatele în colori închise.

Fusese capturat. Fusese interogat. Furase o navă cu... cu... Se uită în jur şi început să strige numele pe care şi-l amintea.

— Finn! *Finn!*

Apoi îşi aminti că soldatul renegat care îl ajutase să evadeze se ejectase din vânătorul TIE furat, în timp ce acesta cădea fără control către suprafaţa lui… Jakku. Asta era. Era pe Jakku. Cât despre absentul Finn, acesta nu răspundea la strigătele îngrijorate ale pilotului. În funcţie de unghiul şi viteza de ejectare, noul său prieten ar fi putut coborî oriunde, Poe ştia asta. Numele *lui*. Acesta era numele lui. Poe Dameron, iar el era pilot în *Rezistenţă*. Dar dacă era pilot în *Rezistenţă*, unde îi era geaca de zbor?

Probabil încă în vânătorul TIE pe care tocmai reuşise să îl pună jos întreg. Acum îşi amintea de prăbuşire. Îşi aminti de recuperarea cunoştinţei tocmai la timp pentru a ateriza mai mult sau mai puţin intact, de încercarea de a ieşi din cabina de pilotaj înainte de a exploda ceva, geaca sa prinsă şi ţinându-l pe loc, luptându-se să iasă din ea şi apoi cum coborâse eliberat pe nisip – toate şi le amintea prin ceaţa comoţiei sale. Era viu pe suprafaţa lui Jakku. Viu şi singur. Nu exista nicio cale de a spune dacă Finn a fost la fel de norocos. Mai important decât asta, unde era BB-8? Simţea că droidul putea avea grijă de el. Poe ştia că dacă putea să scape de pe planetă şi să reia legătura cu *Rezistenţa*, putea găsi un mod de a recupera droidul. Singurul lucru de care avea nevoie era o navă. Furase deja una. Ar mai putea fura încă una? În primul rând, îşi aminti el, va trebui să localizeze una. Şi înainte de asta, ar trebui să găsească apă.

Dimineaţa nu adusese nici una nici cealaltă, doar un soare neobosit pe un cer senin. Continua să meargă mai departe deoarece, având în vedere situaţia sa actuală, orice direcţie era la fel de bună. Platoul de sare se întindea între dunele înalte. Nu era un drum, mai exact, dar era o cale, iar pe suprafaţa dură piciorul se mişca mult mai uşor decât pe nisipul moale, schimbător, care se ridica deasupra lui din toate părţile.

Ţine-te jos, îşi spuse el, şi s-ar putea să întâlneşti o depresiune. Acolo unde există o depresiune, poate că există umezeală şi unde există umezeală putea să încerce să sape după apă. Nu găsi nici depresiune, nici umezeală. În schimb, îl găsi cineva. Sunetul speederului care se apropia era inconfundabil. Încruntându-se din cauza luminii aspre, se

întoarse. Între dune apăruse o pată întunecată, extinzându-se rapid pe măsură ce venea spre el. Plat în faţă şi bombat la pupa, speederul era o construcţie neatractivă, dar pentru Poe în acel moment avea linii la fel de dulci ca cele ale celei mai rapide nave de luptă din flota *Rezistenţei*. Stând în mijlocul platoului de sare, începu să sară în sus fluturându-şi braţele. La început, crezu că speederul va continua să vină şi să treacă direct peste el. Apoi începu să încetinească rapid, înclinând spre dreapta. În loc să treacă pe lângă el, se opri. Emiţând un scâncet descendent, se lăsă încet spre pământ. Un individ care trecea cu puţin peste jumătate din înălţimea lui Poe coborî prompt din cabina deschisă. Era un Blarina[12]. Avea ochelari cu oglindă pe faţa largă, deasupra botului scurt, lat şi îi apăru un rânjet dinţat atunci când operatorul solzos al speederului îl examină îndeaproape pe omul rătăcit.

— Este un pic cald ca să mergi pe jos de unul singur în această ţară, prietene.

Poe îşi mormăi aprobarea.

— Nu am avut de ales, te asigur.

— Şi de unde ai venit? Rânjetul Blarinei deveni mai larg, dând la iveală mult mai mulţi dinţi decât o gură umană. Sau te bucuri doar de soarele blând al lui Jakku?

— M-am pierdut. Poe ştia că asta, cel puţin, nu era o minciună. M-am lovit la cap şi m-am pierdut.

Blarina scoase un şuierat moale.

— Pierdut, într-adevăr. Unde e speederul tău, prietene?

Poe gândi repede.

— În acelaşi loc unde sunt eu. Pierdut.

— Sunt Naka Iit. Un fel de recuperator. Încă o dată îl privi cu atenţie pe Poe de sus în jos. S-ar putea să te *recuperez* pe tine.

Poe se încordă. Nu avea nicio armă, iar în caz de confruntare, el cu greu putea conta pe rezistenţa fizică, chiar şi cu un Blarina care avea jumătate din dimensiunea lui. Specia de care aparţinea operatorul speederului nu era deosebit de puternică, dar era foarte, foarte rapidă. Acesta, reflectă el, este

---

[12] Blarina era o specie inteligentă scundă, originară de pe Rina Major, care era în mod deosebit pasionată de cuvinte şi era recunoscută ca fiind foarte buni mincinoşi. Multor specii le era dificil să-i deosebească pe Blarina între ei, lucru pe care îl foloseau în avantajul lor când aveau de-a face cu alte fiinţe.

rapid şi cu cuvintele. Ei bine, cu cuvinte încă mai putea totuşi să se apere.

— Se spune că Blarina este un popor excepţional de ospitalier.

Zâmbetul lui Naka Iit lăsă loc unei încruntări de uimire.

— Ai auzit asta? Asta trebuie să se refere la un alt Blarina. Cu siguranţă nu-i pentru mine.

Poe îşi întinse mâinile.

— Ţi-ai pierde timpul cu mine. nu am nimic care merită să fie recuperat.

Ridicând ochelarii, Naka se uită dur la pilot cu ochii căprui aurii tăiaţi de pupile despărţite.

— Atunci, ce anume faci aici, în acest pustiu, cu *nimic*?

Poe se simţi balansându-se. Era cald, era însetat, era epuizat, îl durea capul şi, cu excepţia acestui Blarina iritant, era singur în mijlocul pustiului pe o lume aflată în pustiu. Era, de asemenea, posibil un pic nebun de la căldură. Altfel, probabil că nu ar fi spus ce urma să spună.

— Tocmai am scăpat de Primul Ordin, furând unul dintre vânătorii TIE avansaţi, folosindu-l pentru a trage într-unul dintre Distrugătoarele lor Spaţiale şi am aterizat forţat pe aici pe undeva.

Naka se uită lung la om. Apoi ochii săi largi se mijiră, obrajii lui solzoşi apărură în soare, iar el izbucni în râs. O mână cu cinci degete şterse lacrimile care se prelingeau spre colţurile ochilor lui.

— Îmi voi uda costumul dacă nu eşti cel mai mare mincinos pe care l-am întâlnit în douăzeci de ani de recuperat pe această cutie de nisip!

Întinse un braţ îmbrăcat uşor.

— Vino cu mine, prietene. Blarina *spun* că mult bine se întâmplă celui care îi ajută pe nebuni. Mincinos sau nebun, orice ai putea fi, mă amuză să îţi acord ajutor. Coborând ochelarii, îşi întoarse privirea spre cer. Spiritele te-au plasat aici pentru a-mi atenua plictiseala. Vino.

— Dacă nu te deranjează, mormăi Poe zăpăcit de soare, în timp ce se împleticea la bordul speederului ponosit al lui Naka, aş fi mai mult decât fericit dacă ai putea să-mi dai doar o gură de apă.

Înghesuit în scaunul pasagerului conceput pentru a găzdui un alt Blarina, cu genunchii împinşi la piept, Poe acceptă recunoscător cănd Naka îi oferi un bidon subţire de băut, din metal, completat cu tub pentru băut.

— Trebuie să plec de pe planetă, vorbi el printre înghiţiturile delicioase. Cât se poate de repede.

— Bineînţeles că da, răspunse Naka liniştitor. Jakku nu este pentru nebuni. Se uită la stânga lui. Nu suntem departe de Avanpostul Niima, dar nu o să te duc acolo. Comerţul local este condus, mai mult sau mai puţin, de un sac corpolent de nămol care se numeşte Plutt. M-am certat cu el în trecut şi nu doresc să mă confrunt din nou cu el.

Simţindu-se mai bine acum că băuse ceva, Poe simţi că puţinul pe care îl putea face era să recunoască predilecţiile salvatorului său.

— Eşti un mare iubitor de cuvinte.

— La fel ca toţi Blarina. Naka păru să crească uşor în scaun. Odată am terminat al cincilea într-o competiţie de monologuri din lumea mea de origine. Este una dintre cele mai notabile trăsături ale noastre.

— Mai sunt altele? întrebă Poe.

Rânjetul lui Naka se întoarse, dinţii lui ascuţiţi strălucind în lumina soarelui orbitor.

— De asemenea, suntem foarte buni mincinoşi. Se uită încă o dată la pasagerul lui. Te duc până în Blowback. Există un comerciant Blarina acolo, pe nume Ohn Gos, care este afectat de prostul obicei de a asculta compătimitor. Am să te prezint lui. După aceea, eşti pe cont propriu.

Atingerea uşoară a unei gheare pe un control făcu speederul să accelereze puţin. După aceea, Naka Iit deveni tăcut. Poe rămase cu gândurile lui – până când o pată de nisip explodă dintr-o dună din stânga lor. Înclinându-se, Naka se uită în spate lor, rosti un şuierat puternic şi lovi acceleratorul speederului.

Aruncat înapoi în scaun, Poe se strădui să-şi recapete echilibrul.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Fără să se întoarcă, Naka gesticulă uşor cu capul, acum sumbru.

— Uită-te singur.

Înclinându-se spre dreapta şi în afară, Poe se uită în spatele lor. Acolo era un alt speeder, mult mai mare care se apropia. O a doua lovitură făcu un crater într-o faţă de dună din partea lui.

— Clanul Strus. Tonul lui Naka era sumbru. O colecţie de ursuzi beţi care nu pot face recuperări, reparaţii, comerţ sau orice altceva. Speederul se zgudui în urma unei alte lovituri apropiate. Aşa că fură de la cei care pot.

— Nu sunt trăgători foarte buni, sublinie Poe.

De această dată Naka se uită la el.

— Nebun idiot. Dacă ne aruncă în aer, nu dobândesc altceva decât gunoi. Ei trag pentru a dezactiva, nu pentru a distruge.

— Se apropie, spuse Poe. Chestia asta nu poate să meargă mai repede?

— Sunt recuperator, nu concurent la curse! Nava mea este construită pentru transport, nu pentru viteză!

Poe se gândi un moment.

— Atunci lasă-mă să conduc.

Se aplecă.

— Ce! Eşti nebun? Naka lovi mâinile întinse. Da – eşti. De ce te-aş lăsa să preiei controlul asupra singurului meu bun real?

— Pentru că, îi spuse Poe în timp ce o altă explozie lovi câmpia de sare aproape direct sub ei, sunt cel mai bun pilot pe care l-ai întâlnit vreodată.

S-au luptat aşa ceva timp înainte ca Naka să cedeze în cele din urmă. Până la urmă, cu un speeder al clanului Strus ce se apropia de ei, nu prea aveau şanse de evadare oricum. Imediat ce omul şi Blarina au schimbat poziţiile, Poe întoarse naveta stângace, dar puternică, brusc la stânga – şi începu să încetinească.

— Renunţi deja? Cuvintele lui Naka erau sarcastice. Asta aş fi putut face şi eu.

— Le arăt că vrem să ne predăm.

Poe studia comenzile speederului. Păreau foarte simple.

— De ce nu? Nu asta facem? oftă recuperatorul. Va trebui să-i cer un împrumut lui Ohn. Urăsc să o iau de la capăt.

Ridicându-se, începu să gesticuleze către naveta care-i urmărea. *Nu mai trageţi, ne predăm.* Privind prin intermediul retrovizoarei speederul mare ce se apropia, Poe continuă să

decelereze până când urmăritorul lor fu suficient de aproape pentru a deosebi feţele şi apendicile asortate ale hoţilor, acum triumfători. Când vehiculul lor mare fu atât de aproape cât era el dispus să-l lase să vină, înclină nasul speederului lui Naka brusc în sus şi îi dădu putere maximă. Se lansă prompt spre cer. Suflul brusc al exploziv lovi ceea ce părea a fi o jumătate de dună aflată dedesubtul lor, aruncând-o în sus şi spre înapoi, suflând un duş nisipos asupra speederului mai mare care încetinise aproape gata să se oprească în spatele lor. Acei Strus care nu purtau ochelari de protecţie primiră în ochi nisipul fierbinte. Cea mai mare parte a furtunii de nisip se scufunda instantaneu în fiecare deschidere. În timp ce sistemul principal de propulsie al speederului Strus era sigilat împotriva unor astfel de intruziuni, nu orice instrument, sau orice componentă era. În timp ce naveta lui Naka urca peste creasta dunii, un zgomot ascuţit de măcinare în spatele lor indică faptul că speederul Strus ingerase destul nisip pentru a-l face, cel puţin temporar, nefuncţional. Sunetul, ce semăna cu un speeder ameninţător, se stinse rapid.

Alături de el, Naka emise voios un soi de cotcodăcit. Oricât de străină era exclamaţia pentru Poe, încântarea recuperatorului nu putea fi negată.

— O, bucurie, ce delectare plăcută! Întinse o mână să-l bată pe Poe pe umăr. Salvat de un nebun! Blarina îi arătă direcţia. Destinaţia noastră se află într-acolo. Mă simt brusc liniştit să te las să conduci. Tu chiar eşti din *Rezistenţă*?

— Da.

În comparaţie cu vânătorul TIE furat, speederul erau uşor de operat.

— Atunci eşti într-adevăr nebun.

Poe aruncă o privire spre el.

— Noi, cei din *Rezistenţă*, preferăm termenul *curajos*.

— Văd o diferenţă prea mică. Sprijinindu-se pe scaunul pasagerului, Naka Iit lovea un incisiv cu vârful ghearelor unui deget. Îţi sunt dator, nebunul meu prieten. Pe lângă faptul că te-am cules din deşert, îţi datorez mai multă fericire. Voi interveni pe lângă Ohn Gos. Într-un fel sau altul, te vom expedia de pe Jakku!

— Sunt recunoscător, îi spuse pur şi simplu Poe, uşurat.

— Recunoscător! Ce contează recunoştinţa unui nebun? răspunse Naka.

Dar zâmbea în timp ce şuiera.

* * *

În ciuda evadării lor, nu totul era liniştit la bordul *Şoimului Mileniului*. După ce a dobândit-o, Unkar Plutt plătise doar pentru o întreţinere minimă, cu intenţia de a o pregăti complet pentru zbor doar dacă şi când găsea un cumpărător, deci componentele care funcţionaseră imediat în urma ridicării de pe suprafaţa Jakku începeau acum să arate lipsa de atenţie, iar altele deveneau nărăvaşe. Totuşi, alarmele funcţionau destul de eficient. Finn făcu tot posibilul să le ignore în timp ce continua să lucreze la rana lui Chewbacca. Acest lucru era îngreunat de obiceiul Wookieeului de a-l apuca pe Finn de gât sau umăr şi de a-l scutura violent de fiecare dată când simţea un spasm proaspăt de durere prin umărul păros. De fiecare dată, Finn reuşea să liniştească pacientul şi continua îngrijirile. Dar gâtul îi devenea inflamat.

În cabină, părea că de fiecare dată când Han şi Rey reuşeau să rezolve o problemă, o alta se materializa pentru a-i lua locul. În prezent, dificultatea era o chestiune de măsurare. Sau mai degrabă, de grade. Rey indică o citire a cărei numere erau prea mari pentru a fi confortabile şi se ridicau constant.

— Zona de retenţie a motorului se supraîncălzeşte.

— Da, mormăi Han. Ştii de ce?

O a doua privire aruncată spre consola copilotului fu suficientă pentru a furniza răspunsul.

— Instabilitate de câmp.

— Da.

Rey îşi dădu seama că nu avea de gând să intre în detalii pentru ea. Dacă era un fel de testare a competenţei ei... Nu, decise ea. Ceea ce se întâmpla în cadrul sistemul hipermotor era prea periculos pentru un test. Se încruntă la comenzi.

— Trebuie să recalculăm şi să reajustăm parametrii relevanţi.

— Să recalculăm?

Îşi privi propriile instrumente.

— Da. Aşteaptă – reajustez... O serie de lumini de avertizare deveniră brusc roşii. Suprasarcină de putere!

— Pot rezolva asta!

Degetele lui Rey zburau peste comenzile ei.

— Instabilitatea de câmp se apropie de pragul critic! Dacă îl depăşeşte, nu vom fi capabili să-l stabilizăm!

Ea lucra frenetic.

— Poate există un sistem de modulare a auto-fluxului? Care încă nu a fost activat? Dacă nu a fost activat cu toate celelalte, încercaţi să-i transferaţi din puterea auxiliară.

— Puterea auxiliară, strigă Han. Mă ocup de asta!

O clipă mai târziu un urlet asurzitor veni din vecinătatea salonului. Ridicându-se de pe scaunul pilotului, Han se îndreptă în direcţia sunetului.

— Revin imediat. Ai comanda.

Complet inconştientă de complimentul extraordinar pe care tocmai îl primise, ea dădu din cap absentă în timp ce continua să manipuleze comenzile.

În salon, Finn termina bandajarea umărului rănit al lui Chewbacca. Pentru cineva atât de mare, reflectă el în timp ce se apleca şi se ferea de reacţiile mugite ale Wookieeului, Chewie se dovedea a fi un pacient neobişnuit dificil. În timp ce o mână uriaşă şi flocoasă, îl apuca din nou pe Finn, BB-8 se grăbi să se ferească. Cu vocea înăbuşită de măna îmblanită, Finn încerca să-l facă pe Wookiee să aprecieze situaţia.

— Chewie, trebuie să-mi dai drumul, înţelegi? Nu-ţi pot asigura un bandaj corect dacă nu pot să văd ce fac. Sau să mă mişc. Sau să respir.

Wookieeul încuviinţă din cap.

— Bine atunci, ajută-mă. Dă-mi drumul.

Chewbacca scutură prompt din cap cu *nu*. Exasperat – şi acum mai mult decât inflamat – Finn strigă spre cabina de pilotaj.

— Am nevoie de ajutor cu mingea asta flocoasă uriaşă!

În timp ce Chewbacca urla din nou de durere, Han, cu faţa sumbră, lăsă ceea ce făcea şi li se alătură.

— Dacă îl răneşti pe Chewie, mârâi el, ai de-a face cu mine!

— Dacă *îl* rănesc eu? Finn continuă să se lupte cu corpul Wookieeului, cu braţele lui păroase, şi cu bandajul. Aproape că *m-a* omorât el de şase ori!

Întinzându-se, mâna masivă îl apucă de guler. Finn răspunse cu un zâmbet grăbit.

— Ceea ce e în regulă. Într-adevăr.

Han ezită o clipă, îşi privi copilotul rănit şi apoi se îndreptă înapoi spre cabina de pilotaj. Lăsându-se înapoi pe scaun, mormăi nefericit după ce scană citirile una după alta.

— Dacă explodează hipermotorul, vor fi bucăţi din noi în trei sisteme diferite.

Brusc, toate alarmele se opriră. Mulţumită, Rey se aşeză din nou pe scaunul ei. Confuz, Han se uită la ea.

— Ce ai făcut?

— S-a ocolit fluxul automat şi am recalibrat manual. Dădu din cap spre consolă. Câmpul s-a stabilizat. Temperatura zonei de retenţie revine la normal. Scoase o respiraţie lungă şi aruncă o privire spre el. Mai este altceva?

El scoase un râs scurt, apreciativ.

— Da.

Se ridică încă o dată din scaunul său şi o luă din nou spre coridorul de acces.

— Continuă să monitorizezi sistemeele navei şi strigă-mă dacă pare că ar putea să explodeze ceva în următoarele câteva minute.

Venind înapoi în salon, îngenunche alături de Chewbacca, care suspina. Wookieeul încă gemea, dar nu la fel de puternic acum că analgezicul pe care Finn i-l administrase începuse să-şi facă efectul. Han verifică cu atenţie rana bandajată în timp ce-şi liniştea copilotul.

— Nu, murmură el, nu spune asta. Te-ai descurcat bine. Te-au prins cu o lovitură norocoasă. Zâmbi. Nu poţi privi peste tot în acelaşi timp, într-o luptă pe fugă. La cei din Kanjiklub, la Guaviani, la rathtari – *rathtar*i! Să încerci să te ocupi de toate în timp ce mă acopereai şi veneai spre navă – sunt surprins că am reuşit. Se ridică. O să fii bine.

Se întoarse spre Finn, care, cu BB-8 stând alături şi privind, încerca să activeze setul de holoşah. Privindu-l, Han ezită. Era dificil pentru el, dar trebuia să o spună. Şi chiar credea ce spunea.

— Ai făcut o treabă bună cu Chewie. Eu... Mulţumesc.

— Cu plăcere. Aruncând o privire spre patul alcov, Finn i se adresă pacientului. Mulţumesc că nu mi-ai rupt gâtul.

Wookieeul răspunse cu un huruit gutural, modulat. Finn alese să-l interpreteze ca pe un fel de scuză. Alunecând un deget peste o comandă colorată, porni şahul. Piesele se fixară înainte de a-l privi pe Finn. Apoi, în lipsa oricăror instrucţiuni, începură să se lupte între ele. Contrariat prin lipsa sa de control, Finn încercă să-l oprească, dar asta, aparent, presupunea găsirea şi lovirea unei alte comenzi. Han îşi reţinu un zâmbet.

Este ciudat tipul ăsta, gândi Han. *Poate face faţă unei răni de luptă dar nu unui set de şah obişnuit*. Ridică din umeri. Capacităţile omului sau lipsa lor, nu erau treaba lui. În schimb, întrebă:

— Deci. Fugari, nu?

Finn dădu din cap şi indică spre BB-8.

— Este vorba despre harta pe care o depozitează. Primul Ordinul o vrea şi îi vor ucide pe toţi cei care încearcă să-i oprească.

Rey veni să li se alăture, în timp ce Finn reuşea, în cele din urmă, să dezactiveze şahul.

— Sistemele navei sunt stabile. M-am asigurat înainte să las totul pe pilot automat. Îi indică pe Finn şi pe droid. Sunt din *Rezistenţ*ă. Iar eu am fost cu ei. Deci, cred că acum în mintea Ordinului, *sunt* alături de *Rezistenţă*.

Luptători din Rezistenţă? Han îl privi pe Finn cu respect înnoit – şi nu puţin scepticism. Bărbatul mai tânăr se descurcase destul de bine în încăierarea de la bordul cargobotului, dar asta dovedea doar că era un supravieţuitor: nu un luptător. O evaluare suplimentară putea aştepta până mai târziu, îşi spuse Han. Acum…

Se uită la BB-8.

— Să vedem ce ai.

Supus, droidul se roti într-o poziţie potrivită. Un obiectiv se lumină şi brusc, salonul fu umplut complet de o hartă stelară complexă, enormă şi detaliată. Înaintea lor erau afişate nebuloase, stele singure, pete translucide de materie întunecată concentrată şi sisteme solare întregi. Chiar şi Chewbacca se ridică pentru a vedea mai bine. Finn era impresionat, iar Rey se minuna – dar Han se încruntă. Mergând înainte şi prin

reprezentarea tridimensională, el urmări poziţiile sistemelor şi a stelelor de localizare. Cu un deget trasă contururile un grup nebular deosebit de luminos şi binecunoscut. Ca orice altceva de pe hartă, era înfăţişat strălucitor. Era, de asemenea, doar o jumătate de hartă. Se întoarse către ceilalţi.

— Este exactă, dar nu este completă. Este doar un bucată. Pot spune din locaţia pauzelor şi din ce este doar parţial arătat. Mormăi încet. De când a dispărut Luke, oamenii îl tot caută.

Rey vorbi în timp ce sorbea detaliile hărţii minunate, dar incomplete.

— Până la urmă, de ce a plecat?

Han îşi strânse buzele, gândind înapoi în timp, amintindu-şi.

— Pregătea o nouă generaţie de Jedi. Nu mai rămăsese nimeni altcineva care s-o facă, aşa că luă povara asupra sa. Totul mergea bine, până când un băiat, ucenic, s-a întors împotriva lui şi a distrus totul. Tot ce muncise Luke până atunci, a dispărut. Luke s-a simţit responsabil. A părăsit totul.

Tonul lui Finn era respectuos.

— Ştii ce s-a întâmplat cu el? Ştie cineva?

Han se întoarse spre el.

— Au fost tot felul de zvonuri şi poveşti. Când oamenii nu au acces la fapte, inventează ceea ce le place să creadă sau ce cred ei că le-ar plăcea altora să audă. Oamenii care l-au cunoscut cel mai bine cred că a plecat într-o cercetare personală, căutând primul templu Jedi.

Rey, care stătuse liniştită o vreme, absorbind totul într-o linişte plină de veneraţie. Nu se mai putu abţine.

— Jedii au fost adevăraţi?

Han zâmbi pe jumătate, pentru el la fel de mult ca pentru ea.

— M-am întrebat asta eu însumi. Sună totul ca o aiureală. O putere magică care ţine împreună binele şi răul, lumina şi întunericul. Făcu o pauză, cu vocea pierită. Ciudat este, că este totul real. Jedii, Forţa – sunt adevărate. Toate sunt adevărate.

Reveni la realitate.

— Aşa cum este adevărat ceea ce spunea Finn aici: Primul Ordin ne va ucide pe toţi pentru harta respectivă.

Se auzi o alarmă, dar era diferită de agitaţia care o precedase. Chewbacca începu să se ridice, dar Han întinse o mână pentru a-l opri.

— Nu. Relaxează-te. Aruncă o privire spre Finn. Nu risca treaba bună făcută de prietenul nostru aici de faţă, forţând ceea ce a făcut el.

Se îndreptă spre cabină.

— Asta-i destinaţia noastră.

XI

Poate că mai erau alte lumi mai frumoase în galaxie decât Takodana, dar, dacă erau, îi erau necunoscute lui Han. Înverzită şi cu temperatură moderată, împestriţată cu benzi de nori albi şi cu o salbă de mări mici şi lacuri ce reflectau lumina, apăru înaintea lor în timp ce *Şoimul Mileniului* ieşea din hiperspaţiu. Cu el pe scaunul pilotului, cu Rey copilot, şi Finn şi BB-8 stând în spate, cabina era aglomerată. În Finn, se amestecau aşteptarea cu incertitudinea în timp ce privea lumea necunoscută din faţa lor.

— Ce facem aici?

— Ai vrut să te ajut, asta fac, spuse Han. Vom merge să vedem o veche prietenă. În acelaşi timp, o observă pe Rey care privea fix pe fereastră. Părea în pragul lacrimilor. Hei – eşti bine?

— Nu ştiam că există atât de mult verde în toată galaxia, spuse ea cu veneraţie.

O mai privi o vreme, apoi trimise *Şoimul* într-o scufundare uşoară, îndreptându-se către o locaţie pe care şi-o amintea bine. Viteza îndepărtată norii în jurul lor, dezvăluind ceea ce semăna cu o pădure neîntreruptă, care era întotdeauna verde. Pe când încetinea nava la viteză suborbitală, alte caracteristici se iviră sub ochii pasagerilor: dealuri ondulate, râuri şi lacuri care străluceau ca nişte folii de argint.

Un castel de piatră falnic apăru la vedere în timp ce se pregăteau de aterizare. Privindu-l, Finn nu-şi putu da seama de mâinile cui – sau alte apendice manipulante – fusese ridicat. Studiul arhitecturii nu era un subiect pe care să se concentreze trupele de şoc începătoare. Într-o parte, castelul era dominat de un lung lac cu apă dulce. Mult mai interesant pentru el, cealaltă parte o prezenta o zonă de aterizare aglomerată cu cargoboturi mici, asemănătoare cu *Şoimul Mileniului*. Ca şi *Şoimul*, majoritatea navelor parcate arătau uzate şi intens folosite, dar bine întreţinute. Debarcând, Rey şi BB-8 se minunau de pădure, lac şi castel. Şchiopătând uşor, dar altfel dispreţuindu-şi rănile, Chewbacca ignoră panorama rustică în favoarea inspectării părţii inferioare a *Şoimului*. Încă la bord, Han deschise o unitate

de depozitare şi începu să caute prin conţinut. Scoase din harababură blastere folosite, unul după altul, aşezându-le cu atenţie într-o parte. Încă se ocupa cu asta, când Finn veni în spatele lui.

— Solo, nu sunt sigur în ce ne băgăm aici. Câteva detalii ar fi binevenite.

Pe jumătate întorcându-se, Han se uită înapoi la el, spunând încet.

— Ai îndrăznit să-mi spui *Solo*?

— Îmi pare rău – Han. Domnule Solo. Uite, nu cer degeaba informaţii. Sunt o persoană destul de importantă în *Rezistenţă*. Ceea ce mă face o ţintă reală. Trebuie doar să ştiu că nu vor exista conspiratori aici, da? Fără simpatizanţi ai Primului Ordin? Pentru că mă caută şi nu am nevoie de surprize.

— Surprize, exclamă Han gânditor. Da, ai dreptate. Nu contează unde te duci, indiferent cu cine te vei întâlni, galaxia e plină de surprize. Expresia îi deveni serioasă. Ascultă, *importantule*. Ai altă problemă. O problemă mai mare. Mult mai gravă decât să fii îngrijorat despre simpatizanţii Primului Ordin. Problema este că femeile îşi dau întotdeauna seama de adevăr.

Îi înmână un blaster. Finn luă arma şi o întoarse în mâini, examinând-o profesional. Era o piesă de ertilerie destul de consistentă.

— Întotdeauna, încheie Han.

Ridicându-se, trecu pe lângă tânăr, îndreptându-se spre ieşire. Finn îl privi plecând, plin de vină. Dar nu putea face nimic în privinţa asta. Oricum, nu acum. Afară, Han întrerupse admirarea priveliştii. Rey abia putea să-şi stăpânească încântarea pentru ceea ce vedea în împrejurimi.

— Nu-mi vine să cred că acest loc este real. Nici măcar nu miroase a real.

El dădu din cap înţelegător, făcând un gest către pădurea din jur.

— Să ai toată verdeaţa care pompează tot acest oxigen. Este o schimbare mare atunci când toate ai supt atmosfera reciclată a unei nave. Îi oferi un blaster. S-ar putea să ai nevoie de ăsta.

Rey se uită în jos la armă, apoi se întoarse spre el.

— Am mai trecut printr-una sau două situaţii dure. Mă descurc singură.

— Ştiu că poţi, de aceea ţi-l dau. Împinse arma spre ea. Ia-l.

Ea privi blasterul, atrasă de el aşa cum era de orice bucată nouă şi necunoscută de tehnologie şi, în cele din urmă, îl acceptă, ridicându-l cu atenţie.

— E greu, aprecie ea.

El se gândi la asta. Să fi ghicit el greşit?

— Ştii să tragi cu ăsta?

— Apeşi pe trăgaci, răspunse ea. Ţinteşti şi apeşi pe trăgaci.

— Este un pic mai mult în cazul acestui model decât atât. Pui ceva mai mult efort, obţii rezultate ceva mai bune. Ai multe de învăţat. Ai vreun nume?

— Rey.

Ridică arma şi o îndreptă către o ţintă imaginară, atentă pentru a ţine botul armei îndreptat departe de Han sau de oricine altcineva.

— Rey, repetă el. Rey, m-am gândit să mai iau pe cineva în echipaj.

Ea îi zâmbi.

— Conform celor spuse mai devreme, asta nu a fost atât de bine pentru cei care te-au ajutat la ultima ta slujbă.

El o puse la punct.

— Aveam nevoie de un echipaj mai mare, pentru o muncă mai mare cu o navă mai mare. Arătă spre locul unde Chewbacca îşi continua inspecţia. Nu este la fel în cazul *Şoimului*. Poate o să mai aduc un membru în echipaj. Un al doilea coleg. Cineva care să ajute. Cineva care poate ţine pasul cu mine şi cu Chewie şi care este suficient de deştept să ştie când să nu stea în drum. Cineva care apreciază *Şoimul* şi calităţile sale ascunse.

Ea îi aruncă o privire.

— Îmi dai o slujbă?

El îi întâlni privirea fără să clipească.

— Nu plăteşte imediat şi nu voi fi drăguţ cu tine şi...

Încântă, pe cât era de surprinsă, ea îl întrerupse.

— Tu îmi oferi o *slujbă*.

— Mă gândesc doar la asta, o corectă Han.

— Păi... dacă ai face-o, aş fi măgulită. Rey făcu o pauză. Dar trebuie să fiu undeva.

— Pe Jakku, spuse Han cu bună ştiinţă.
Rey dădu din cap.
— Am fost deja plecată prea mult timp.
Han îi puse o mână pe umăr.
— Anunţă-mă dacă te răzgândeşti. Întorcându-se, strigă spre navă. Chewie! Verific-o cât poţi mai bine. Cu puţin noroc, nu vom mai sta mult timp aici. Privirea lui se întoarse către fata care stătea în faţa lui. Zâmbeşti prea mult, Rey.
Rey dădu din cap îndatoritoare.
— Voi lucra la asta, spuse ea cu un zâmbet larg.

* * *

Odată ce Han fu satisfăcut că, la nevoie, *Şoimul* putea pleca în grabă, porniră spre castelul din apropiere. În timp ce Chewbacca rămase în urmă pentru a se ocupa de o serie de remedieri minore şi să-şi îngrijească rana, restul au putut să se bucure de pădure şi să vadă ocazional, printre copacii pădurii, câteva exemplare de animale sălbatice indigene. Acestea se dovediră, invariabil, a fi mici şi neameninţătoare. Apropiindu-se de structura trapezoidală impresionantă şi ciudată, din piatră, Finn fu incapabil să-i estimeze vârsta.
— Mai spune-mi o dată, de ce suntem aici? întrebă el, în timp ce urcau o scară de piatră largă, curbă.
— Pentru a-ţi duce droidul pe o navă curată. Crezi că a fost noroc că eu şi Chewie am găsit *Şoimul*? Dacă îl putem găsi pe scanerele noastre, Primul Ordin nu este prea departe.
Han indică pereţii uriaşi care se ridicau acum înaintea lor. Steaguri colorate reprezentând numeroase culturi şi triburi atârnau de creneluri, unele fiind mai decolorate şi destrămate decât altele.
— Galaxia este plină de baruri, dar nicăieri nu este ca aici. Este condus de o mie de ani de un vechi contrabandist pe nume Maz Kanata. Vrei să-l duci pe BB-8 la *Rezistenţă*? Maz este cea mai bună cale.
Luând din mâinile lui Rey blând, dar ferm, blasterul pe care i-l dăduse, Han i-l ascunse, în mod evident, în partea din spate a centurii.
— Nu este un stabiliment în care să intri ţinând o armă în mâini. Primele impresii sunt importante. Cel mai important lucru

este să menţineţi un profil scăzut, să rămâneţi sub radar. Pe Maz o placi cu timpul. Aşa că lăsaţi-mă pe mine să vorbesc. Şi în niciun caz să nu vă holbaţi.

Rey şi Finn răspunseră aproape simultan.

— La ce?

— La orice, îi avertiză Han.

Intrarea era deschisă. Coridorul ducea într-o imensă sală deschisă din piatră aproape finisată, unde o amestecătură de oameni, humanoizi şi non-umani distincţi erau angajaţi în ceea ce i se păru lui Finn a fi o rundă perpetuă de mâncat, băut, jocuri de noroc, urzeli, negocieri, argumentări şi, ocazional, de încercări de a-şi spinteca reciproc ficaţii. Sau alte organe echivalente. Deschizând drumul, Han alterna împingerile, cererile sau amăgirea ocupanţilor sălii pentru a se da din calea lor, până când, în cele din urmă, se opri. Fiinţa care stătea în faţa lui şi care în prezent bloca calea era scundă. Foarte scundă, într-adevăr, după aspectul a ceea ce se vedea din pielea şi carnea ei, şi de asemenea foarte bătrână. Brusc, acest humanoid în mod clar neimpresionant se întoarse, ca şi cum simţise ceva fără să vădă. Ceea ce se putea vedea pe capul fără păr de sub şapca simplă gri era o culoare decolorată, îmbătrânită, maroniu-gălbuie. Lentile imense care erau în acelaşi timp ochelari de protecţie şi ochelarii de vedere, erau pliate în faţă peste ambii ochi. Nasul era mic, aproape minion, iar gura era subţire şi tensionată. Ea – căci Han le spusese că era o ea – era îmbrăcată simplu şi practic: pantaloni largi de culoare maro închisă prinşi în cizme lucrate manual. O vestă dintr-un material gri cărbune era îmbrăcată peste o cămaşă de culoare albastru-verde care arăta ca un pulover, ale cărei mâneci erau ridicate chiar sub coate, expunând pielea aproape colorată în auriu. O cataramă dintr-un material argintiu fixa la centura din piele o varietate de chestii tehnologice. Spre deosebire de îmbrăcămintea simplă, colecţia de brăţări şi inele pe care le purta era aproape ostentativă. Văzându-l pe Han, ea scoase un ţipăt care-i contrazise mărimea şi reverberă de pereţi.

— SOLO HAAAAAAAN?

Toată activitatea din sală încetă imediat în timp ce toată lumea, indiferent de specie sau acuitate fonică, se întoarse să privească în direcţia noilor veniţi.

— Maz..., spuse Han obosit.

Finn clătină din cap.

— Pe sub radar, mormăi el. Perfect.

— Încă mai eşti în afaceri? o întrebă Han.

— De-abia! se răsti ea la omul mult mai înalt. Mulţumită unui anumit calic care încă nu a plătit după aproape douăzeci de ani. Poţi să îţi imaginezi ceva atât de oribil?

— S-ar putea să pot, recunoscu Han.

Oricine ar fi fost – *orice* ar fi fost – Finn decise deja că aici era cineva care putea fi egală cu Han Solo, cel puţin în ceea ce priveşte sarcasmul ocazional.

Maz aruncă o privire spre Han, cu ochii măriţi de ochelarii de protecţie.

— Unde e prietenul meu?

— Chewie repară *Şoimul*, îi spuse Han.

Maz dădu din cap.

— E un Wookiee tare dulce. Îmi pare atât de rău, le spuse brusc lui Finn şi Rey.

— Pentru ce? întrebă Rey nervoasă.

— Pentru oricare ar fi problema în care v-a târât, spuse Maz. Veniţi! Staţi! Adia mai pot aştepta să aud ce vrei de la mine de data asta, îi spuse lui Han.

Noii sosiţi merseră, urmând-o pe Maz afară din sala principal. Fiind exemplare nesemnificative de fiinţe gânditoare, abia dacă au atras doar ocazional priviri trecătoare.

Printre cei care îi urmăreau plecând se număra o masă enormă fără păr de Dowutin musculos, cu îmbrăcămintea murdară, numit Grummgar şi o bucăţică elegantă îmbrăcată în piele care avea numele Bazine Netal. Spre deosebire de companionul ei uriaş, Bazine era pe deplin umană. Îmbrăcată fin chiar dacă sever într-o rochie cu mâneci lungi cu modele ca o iluzie optică de negru şi gri, completată cu o scufie din piele neagră, continuată pe gât, acoperindu-i umărul, şi având o curea la care ţinea o lamă lungă şi letală, se lăuda de asemenea şi cu buzele şi cu degetele arătătoare pictate în negru. Spre deosebire de cei ai căror ochi abia zăboveau pe noii vizitatori, acest cuplu nepotrivit îi urmări pe Han şi pe tovarăşii săi până când dispărură din vedere. De îndată ce dispăruseră, urmând-o Maz Kanata, Netal se strecură departe de mulţime.

Comunicatorul pe care îl porni era capabil să trimită mesaje criptate prin amplificatorul central al comunicaţiilor

planetare. Cu atât de multă putere la dispoziţie, nu fu nevoie de mult timp pentru a stabili o conexiune de distanţă lungă.

— Da. Sunt Bazine Netal. *I-am găsit*.

* * *

Era un loc foarte privat. Nu era nevoie să-l defineşti ca atare. Nu era nevoie de semnale sau avertizări sonore sau dispozitive de protecţie. Toţi de pe navă ştiau ce era, cui îi aparţinea şi ce se afla înăuntru. Nimeni nu s-ar gândi să pătrundă în sanctuar. Altfel puteai fi condamnat, eventual pedepsit şi era destul de probabil să se întâmple ceva mai rău. Iluminatul din interior era discret. Nu ar fi fost prea multe de văzut chiar şi în prezenţa unei iluminări mai puternice. O pereche de console dominate de lumini roşii flancau uşa. O singură consolă de holoproiecţie era aşezată în centru, cu un singur scaun. În rest, camera era puţin mobilată. Individul care revendicase spaţiul nu avea nevoie de amenajările obişnuite preferate de fiinţele gânditoare. Era mulţumit cu el însuşi şi cu cine era. Alcovul unde Kylo Ren era îngenunchiat şi vorbea era mai întunecată decât restul camerei alăturate. Îl păstrase în mod deliberat aşa, părând a fi adecvat funcţiei sale. Acum vorbea pe un ton diferit faţă de cel pe care îl folosea de obicei când conversa cu ceilalţi. Aici nu erau ordine de emis, nici subalterni patetici de comandat. Cel cu care comunica în prezent, ar fi înţeles tot ceea ce Ren alegea să spună, indiferent de tonul pe care alegea să-l folosească. Aici şi acum, nu era nevoie nici de intimidare, nici de teamă.

Kylo Ren vorbea şi cel căruia îi adresa cuvintele asculta în linişte.

— Iartă-mă. O simt din nou. Atracţia spre lumină. Liderul Suprem o simte şi el. Arată-mi din nou puterea întunericului şi nu voi lăsa nimic să stea în calea noastră.

Singur în cameră, Kylo Ren – taciturn ca aspect, cu constituţie suplă, expresie torturată şi ochi tulburaţi – îl privea pe destinatarul tăcut al mărturisirii.

— Arată-mi, Bunicule şi voi termina ceea ce ai început.

Tremurând uşor, se ridică din locul unde stătuse în genunchi şi se îndreptă în altă parte a camerei sale private. Nu a existat niciun răspuns din partea celui cu care vorbise: nici

controversă, nici acord. Era numai tăcere dinspre forma care era obiectul ardoarei lui Ren: o mască fantomatică şi deformată care aparţinuse cândva altuia. Unei personalităţi de poveste şi legendă şi frică.

Neplăcută şi deformată cum era, nimeni care îşi aruncase ochii spre înfăţişarea care îi aparţinuse lui Darth Vader nu avea să o uite vreodată.

* * *

Deşi pofta lui Finn fusese accentuată de dieta obişnuită cu synthsust[13] a trupelor, nu era nimic comparativ cu cea a lui Rey. Deşi nu dorea asta, nu putea să nu se minuneze de cantitatea de mâncare pe care o consuma fata. De parcă nu ar fi mâncat niciodată în viaţa ei mâncare adevărată. De asemenea, originea nu părea să conteze. Apuca şi consuma orice era la îndemână fără să se obosească să-i verifice originea. Han, de asemenea, mânca energic, dar era considerabil mai decent. Finn se trezi invidiind forma sferică a lui BB-8, aflat în apropiere, pentru care erau asemenea exerciţii organice murdare, erau doar o scuză pentru a medita la superioritatea vieţii mecanice.

— O hartă care duce la primul templu Jedi! se minună Maz în timp ce trebăluia în bucătărie. Spre însuşi Skywalker! Nu am renunţat niciodată sper pentru el.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, pentru că am o favoare de cerut, spuse Han.

Maz îl privi cu bună ştiinţă.

— Ai nevoie de un împrumut. Am auzit despre rathtari. Regele Prana nu este fericit. Se opri şi se uită la Rey. Cum e mancarea?

— Atât de delicioasă, spuse Rey printre îmbucături, entuziasmată.

— Am nevoie de tine să duci acest droid la *Rezistenţă*, spuse Han.

— Eu? spuse Maz vicleană.

— …şi împrumutul sună destul de bine.

[13] Synthsust - după cum sugerează şi numele său era un aliment sintetic, fiind soluţia aleasă de Primul Ordin pentru a-şi hrăni trupele.

— Văd că ai probleme, spuse Maz. Te voi ajuta să-ţi găseşti drumul – să eviţi echipa de vânători a lui Snoke – dar această călătorie spre *Rezistenţă* nu este a mea şi tu ştii asta.

— Leia nu vrea să mă vadă, spuse Han neliniştit.

— Cine o poate învinovăţi! exclamă Maz. Dar această luptă este mai importantă decât tine şi femeia aceea bună. Han, du-te acasă.

— Ce luptă? întrebă Rey.

— Singura luptă: împotriva părţii întunecate. De-a lungul veacurilor, am văzut răul luând multe forme. Sithul. Imperiul. Astăzi, este Primul Ordin. Umbra lor se răspândeşte în toată galaxia. Trebuie să îl înfruntăm. Să ne luptăm cu ei. Noi toţi.

Finn pufni.

— Asta e o nebunie. Uită-te în jur. Nu avem nicio şansă să nu fi fost deja recunoscuţi – pariez că Primul Ordin este chiar în drum spre noi.

Se opri când Maz îşi ajustă ochelarii, făcându-şi ochii să crească şi mai mari decât de obicei.

— Ce e? întrebă Finn indignat.

În loc să răspundă imediat, ochii lui Maz deveniră cumva şi mai mari în interiorul ochelarilor, imposibil de uriaşi. Apoi se urcă pe masă şi merse să stea direct în faţa lui Finn. El începu să simtă nervos într-un fel în care nu mai fusese de la intrarea în castel.

— Solo, ce face? întrebă el.

Han ridică din umeri.

— N-am nicio idee, spuse el, dar nu este de bine.

Maz vorbi în cele din urmă.

— Am trăit mai mult de o mie de ani, fiule. Suficient de mult pentru a vedea aceiaşi ochi în oameni diferiţi. Îşi reglă ochelarii din nou şi spre uşurarea lui Finn, ochii piratului reveniră la normal. Mă uit la ochii unui om care vrea să fugă, spuse ea solemn.

— Nu ştii nimic despre mine, spuse Finn frustrat. De unde sunt. Ce am văzut. Nu ştii Primul Ordin aşa cum îl ştiu eu. Ne vor măcelări. Trebuie să fugim cu toţii.

Maz îl ascultă, apoi arătă înapoi în zona holului principal.

— Cap mare, cămaşă roşie, pistol lucios. Cască roşie strălucitoare cu ornamente pentru urechi. Se duc pe Inelul Exterior. Vor accepta să munceşti pentru transport. Du-te.

Stângaci, Finn se ridică de pe scaun. Totul se întâmplase repede. Prea repede. Ultimul lucru pe care îl anticipase era îndeplinirea dorinţelor sale. Întizând mâna – încet – spre centura de serviciu, trase blasterul pe care i-l dăduse Han şi i-l oferi proprietarului său.

— Mi-a părut bine să te cunosc. Chiar mi-a părut.

Han nu îl privi.

— Păstrează-l.

Finn ezită, dar nu mai era nimic de spus. Cuvintele inutile ar fi irosit atmosfera. Întorcându-se, se îndepărtă. Urmărindu-l cum pleacă, Rey deveni confuză şi rănită de transformarea bruscă a evenimentelor. Trecuseră prin foarte multe împreună, ea şi acest tânăr ciudat dar plăcut şi plecarea lui bruscă, oarecum inexplicabilă, o lovise tare.

Deşi gândurile i se agitau, Finn reuşi să le ţină sub control în timp ce se apropia de masa pe care i-o indicase Maz. Nu erau oameni în acel grup, poate cu excepţia căpitanului cu cască roşie, dar ei îl priviră fără prejudecăţi. Chiar şi secundul Gabdorin cu un singur picior, greoi, războinic, îl aştepta politicos să spună ce avea de spus. Fiind împins spre acest deznodământ, Finn nu ezită când i se adresă căpitanului.

— Mi s-a spus că aveţi nevoie de ajutor. Voi lucra pentru un drum spre orice lume civilizată de pe Inelul Exterior.

Îi răspunse secundul, dar Finn nu înţelesese niciun cuvânt din limba pe care o vorbea Gabdorinul. Căpitanul rămase tăcut.

— Nu ştiu ce aţi spus, răspunse el, dar am făcut afacerea. Zâmbi, sperând că expresia nu părea neadecvată. Sau ostilă.

Schimbul fu întrerupt de sosirea lui Rey, însoţită de un BB-8 neliniştit, bipăind uşor. Era confuză şi furioasă în acelaşi timp.

— Ce faci?

Finn îi zâmbi din nou liderului echipajului extraterestru.

— Lăsaţi-mi o secundă. Sau timpul dumneavoastră echivalent.

O îndepărtă pe Rey de masă, lăsându-i pe extratereştri să murmure neinteligibil între ei.

— Ai auzit ce a spus Maz, îi şopti Rey. Tu faci parte din această luptă. Amândoi facem parte. Îi căută faţa. Trebuie să simţi ceva...

— Nu sunt cine sau ce crezi că sunt. Nu sunt special. În niciun fel.

Ea scutura din cap încet, fără să înţeleagă ceea ce auzea.

— Finn, despre ce vorbeşti? Te-am urmărit, te-am văzut în acţiune, am...

Vocea lui se înăspri în timp ce, în cele din urmă, îi spunea adevărul.

— Nu sunt un erou. Nu sunt din *Rezistenţă*. *Sunt un soldat din trupele de şoc.* Asta o făcu să tacă. La fel de bine ar fi putut să o lovească peste faţă cu un blaster. Ca toţi ceilalţi, am fost luat dintr-o familie pe care nu o voi cunoaşte niciodată, continuă el repede. Am fost crescut să fac un singur lucru. Antrenat să fac un singur lucru. Să-mi ucid inamicul. Simţi ceva care nu ar fi trebuit să fie acolo, ceva ce nu făcea parte din pregătirea lui, dar era bine înrădăcinat în el. Dar la prima mea bătălie, am făcut o alegere. N-aveam de gând să ucid pentru ei. Aşa că am fugit. Din întâmplare, chiar la tine. Şi tu m-ai întrebat dacă sunt *Rezistenţă* şi m-ai privit cum n-a făcut-o nimeni vreodată. Aşa că am spus primul lucru care mi-a venit în minte, care am crezut că o să-ţi placă să-l auzi. Mi-a fost ruşine de ceea ce eram. Dar am terminat cu Primul Ordin. Nu mă întorc niciodată.

Deodată îi fu greu să înghită, cu atât mai puţin să vorbească.

— Rey, vino cu mine.

Ea clătină din cap.

— Nu te duce.

— Ai grijă de tine, o imploră el. Te rog.

Se întoarse şi se îndreptă înapoi spre grupul de străini care îl aştepta.

Căpitanul cu coif roşu se uită la el. Finn dădu din cap o dată, sperând că gestul era la fel de universal pe cât i se spusese.

— Sunt gata oricând sunteţi gata.

Secundul îi răspunse în limbajul său poticnit şi Finn dădu din cap a doua oară.

— Nu contează.

Membrii echipajului se ridicară şi se îndreptară spre uşa principală. Când Finn începu să meargă cu ei, Rey pivotă supărată şi îi întoarse spatele, ignorând bipăitul tulburat al lui BB-8. Finn dorise să spună ceva înainte de a-şi da seama că orice ar fi putut spune ar fi fost mai mult decât de prisos. Mai bine să lase lucrurile aşa cum erau, îşi spus în sinea lui. O despărţire curată, fără scene, fără strigăte şi ţipete. Merse cu membrii echipajului extraterestru, făcând o pauză la ieşirea din hol pentru a arunca o privire înapoi, o singură dată. Ea încă se îndepărta, fără să privească în direcţia lui. E mai bine, gândi el în timp ce uşa se închidea în spatele lui.

Asta îşi spuse în sinea lui. Dar nu era ceea ce simţea.

Atât de îngrijorată şi de năucită fu Rey de mărturisirea complet neprevăzută a lui Finn încât nu observă silueta greoaie şi pe însoţitorii lui care îşi croiau drum prin mulţime spre ea. Fu complet orbă la apropierea lor până când o mână groasă se întinse pentru a o apuca. O secundă mai târziu BB-8 observă ce se întâmpla şi scoase o serie de bipuri alarmate.

— Bună ziua, Rey.

Ea recunoscu vocea înainte să-i vadă chipul.

Unkar Plutt.

Nu era nicio confuzie în ceea ce priveşte acea fizionomie dezgustătoare. După ce aruncă rapid o privire spre ajutoarele lui supradimensionate, îşi îndreptă atenţia spre el, uimită.

— Cum... Cum m-ai găsit?

El îi zămbi. Asta nu-i îmbunătăţi aspectul.

— Nava pe care ai furat-o. *Şoimul Mileniului*. Nu se poate urmări cu adevărat o navă în timp ce este în hiperspaţiu... Dar când iese din hiperspaţiu, şi mai ales după ce aterizează undeva, atunci sunt metode pentru a face asta. Scumpe, dar în cazul unei proprietăţi valoroase, de multe ori merită. Cu siguranţă merită în cazul *Şoimului*. Se întâmplă să fie echipat cu un dispozitiv imperial ascuns, de indicare a poziţiei. Tehnologie veche, dar încă destul de funcţională. Pe care o atestă prezenţa mea aici. Nu mi-a luat mult să pun în funcţiune releele necesare.

Nimeni din hol nu le acorda cea mai mică atenţie, observă ea îngrijorată. Într-un loc în care fiecare îşi vedea de propriile afaceri, ea îşi dorea cu ardoare să intervină cineva. Se răsuci sfidătoare în mâna lui Plutt.

— Îţi sugerez, cu bunavoinţă, să-mi dai drumul. Acum.

În ciuda încercărilor ei de a se îndepărta, el o trăgea constant mai aproape. Nu putea evita faptul că respiraţia lui era potrivire, adecvată ca aromă, pentru faţa lui.

— Iar eu îţi sugerez, mai puţin amabil, să vii liniştită cu mine. Altfel vom începe chiar aici, unde vei putea oferi un pic de divertisment pentru gunoaiele astea galactice.

Aducându-şi faţa atât de aproape de a ei, încât aproape se atingeau, îşi coborî vocea.

— O să te fac pe tine şi pe droidul ăla obositor să plătiţi pentru ceea ce aţi făcut.

De aproape, el îi putea vedea expresia – dar nu şi mâinile. Scoţând brusc noul ei blaster, îl puse chiar pe nasul lui. Subalternii lui începură să se apropie, dar au fost opriţi de stăpânul lor.

Rey mârâi încet.

— Mă gândesc serios să mai adaug o gaură feţei tale.

El chicoti neplăcut, apoi dintr-o singură mişcare în picaj îi apucă blasterul şi i-l smulse. Ea rămase năucă. Înainte ca el să reuşească să-l apuce, ea apăsase trăgaciul – era sigură că o făcuse. Dar din anumite motive, arma nu funcţionase.

El clătină din cap cu simpatie batjocoritoare în timp ce ţinea sus blasterul.

— Ar fi trebuit mai întâi să scoţi siguranţa. Un deget se îndreptă spre comutatorul în cauză aproape ascuns. Uite, îţi voi arăta cum. Doar loveşti puţin...

Blasterul ridicat dispăru din mâna lui Plutt, amuls de set de degete mult mai mari. Uluit, Plutt se uită înapoi – şi în sus – la faţa îmblănită a unui Wookiee înşelător de calm.

— *Urrrrrrr...*

Nu prea elocvent pentru Chewie, gândi Rey uşurată, dar îşi spusese clar punctul de vedere. Plutt nu fu impresionat. Văzând umărul bandajat, îl arătă cu aceeaşi mână care smulsese arma lui Rey.

— Nu trebuie să ne facem prea multe griji pentru o jumătate de Wookiee.

Începu să se retragă în poziţie de luptă.

— Nu împotriva *mea*.

Lansă o lovitură. Apucându-l de braţ, Chewbacca i-l răsuci urlând şi i-l smulse din umăr, aruncând braţul dezmembrat în partea cealaltă a camerei. Uitându-se în jos,

Plutt scoase un ţipăt de agonie în timp ce subalternii lui se retraseră în grabă.

Braţul ateriză pe o masă unde un grup de Culisetto cu patru braţe şi bot lung jucau jocuri de noroc. Cu o supărare contrariată, unul dintre ei ridică membrul amputat şi îl aruncă absent, lăsând jocul să continue. În apropiere, un mic droid biped GA-97, care monitoriza jocul se întoarse curios pentru a verifica sursa membrului amputat. Deşi iniţial se concentră asupra lui Rey, atenţia îi fu imediat îndreptată spre droidul rotund de lângă ea. Recunoaşterea vizuală aprinse o mică, dar foarte importantă secvenţă internă care se încheie când GA-97 trimise un semnal comprimat care fu redus, codificat, criptat şi trimis în spaţiul adânc.

Unde foarte curând fu ridicat, decodat şi decriptat, pentru a deveni impulsul unui strigăt electronic de bucurie.

* * *

Doar în cazuri foarte rare, C-3PO avusese nevoie de viteză de înaintare. Acesta era unul dintre ele, dar programarea sa ambulatorie îl restricţiona la un mers care era mai puţin satisfăcător. Dacă s-ar putea mişca la fel de repede cum putea să vorbească, medită el.

În ciuda infirmităţii sale motorii, el o găsi în cele din urmă pe Generalul Organa conversând intens cu un specialist tactic. Ignorând faptul că erau angajaţi în discuţii serioase, droidul începu să vorbească fără să-şi anunţe sosirea.

— Prinţesă, adică, doamnă General!

La sunetul vocii familiare a droidului de protocol, Leia se întoarse şi îi făcu un semn cu mâna tehnicianului.

— Urăsc să mă laud – după cum ştiţi am fost echipat cu un circuit de modestie la ultima mea reconstrucţie, deşi nu-mi imaginez de ce ar crede cineva că am nevoie de un astfel de accesoriu – dar *trebuie* să risc să-mi iau libertatea de a-mi cânta propriile laude!

— 3PO! Ea nu încercă să-şi ascundă exasperarea. Nimeni nu are timp pentru asta!

— Acest tip de timp a fost făcut tocmai pentru acest tip de informaţii, doamnă General, insistă cu mândrie droidul. Cred că l-am localizat cu succes pe BB-8! Conform informaţiilor pe

care tocmai le-am primit prin intermediul reţelei noastre împrăştiată, dar atentă, BB-8 se află în prezent în castelul lui Maz Kanata pe Takodana.

Leia scoase un oftat de emoţie.

— Maz – ştiam că o poţi face, 3PO! Bună treabă! Meriţi o baie de ulei în plus. Murmurând pentru sine, porni cu tehnicianul după ea. Asta schimbă totul.

Lăsat în urmă, purtătorul de veşti bune nu avu cu cine altcineva să discute exceptându-se pe sine. Ca de obicei, acest lucru nu-l inhibă.

— În sfârşit! O apreciere demult aşteptată.

Se opri o clipă, nu pentru a gândi, ci verificând în schimb ceva intern, înainte de a murmura din nou cu voce tare.

— Aoleu. Cred că circuitul de modestie funcţionează defectuos.

XII

— *Poţi* să-i duci droidul lui Leia?

Încă aşezat la masă, Han abia observase agitaţia din cealaltă parte a holului aglomerat. Când Rey şi Chewbacca care reveniseră între timp, nu au fost dispuşi să spună ce s-a întâmplat, el decise să nu-i întrebe. Pentru moment, era mult mai interesat să vorbească cu Maz – şi s-o facă să-i ia problema de pe cap.

— Ştiu cât de important este pentru ea, încheie el.

Răspunsul lui Maz fu mai puţin util.

— Dacă este atât de important să ea, atunci fă cum am spus mai înainte şi du-i-l singur. Indiferent dacă tu crezi că ea vrea sau nu să te vadă. Han, când ai venit la mine pentru prima dată, nu reuşiseşi încă să iei cea mai importantă decizie a ta, care implica cea mai semnificativă legătură a ta. Clătină din cap. Sunt surprinsă, sincer. Ai ştiut întotdeauna să priveşti înainte. Cred că acum este timpul să te uiţi înapoi. La ce – şi pe cine – ai lăsat în urmă.

Toată discuţia şi dezbaterea o oboseau pe Rey. Laolaltă cu mărturisirea lui Finn şi plecarea lui au făcut-o să se întrebe, nu pentru prima dată, ce căuta ea aici. Se simţea pierdută şi singură.

Nu era diferit, îşi spuse ea, de ceea simţise pe Jakku. *Singură... singură...* Îi răsuna în minte în timp ce stătea acolo. Sub greutatea singurătăţii ei, vocea lui Han părea să se estompeze, la fel cea a lui Maz Kanata, până când nu mai exista nimic în jurul ei decât o tăcere la fel de adâncă şi profundă ca lumile îndepărtate ale spaţiului.

Apoi veni ceva, tainic şi neidentificabil, pentru a-l umple.

Un sentiment de nerecunoscut, dar oarecum familiar. Atras de el, se ridică. Prinşi în conversaţie, Han şi Maz au ignorat-o în timp ce îşi croia drum departe de masă şi spre un coridor îndepărtat – dar BB-8 o urmă. Era o scară acolo, din piatră antică, care ducea în jos. Percepându-i neliniştea, BB-8 o întrebă ce nu era în regulă.

— Nu ştiu. Eu... trebuie să văd.

Porni pe scară. Chinuindu-se, droidul o urmă.

Scara se încheia într-un coridor subteran, pustiu şi slab luminat. De ce se afla aici, se întrebă ea. Când ea însăşi refuză să-şi răspundă, merse mai departe. Deşi pasajul nu era lung, ei i se păru că este. La sfârşitul lui era o singură uşă. Aproape că părea să vibreze. BB-8 ciripi nervos, dar ea îl ignoră, atrasă spre înainte. Era un sigiliu, o încuietoare, pe uşă. Ea întinse mâna, doar ca să şi-o retragă când uşa s-a deschis înainte să o poată atinge. Era mai întunecat încă în camera de dincolo. Printre arcadele de piatră şi firide se puteau vedea lăzi îngrămădite întâmplător şi rafturi umplute cu pachete îngreunate de vârstă şi praf. Un bust al unui om necunoscut, cu barbă, era aşezat pe podea lângă un scut antic conceput dintr-un metal argintiu necunoscut. O mare parte din colecţie era acoperită cu prelate şi pânze. Locul nu părea să aibă nicio noimă sau motiv, niciun fel de organizare. Obiecte cu valoare evidentă stăteau alături de coşuri cu ţesături simple şi maldăre de plante necunoscute. Deşi curioasă cu privire la funcţiile şi originile lor, ea le ignoră pe toate, mergând mai adânc în cameră spre o masă pe care era o singură cutie de lemn. Nu era nimic deosebit de impresionant în ceea ce priveşte cutia, nimic excesiv de valoros sau semnificativ. Cu toate acestea, dintre toate articolele din cameră ea era atrasă doar de cutia aceea. În spatele ei, BB-8 – nervos – nu scotea nici măcar un bip. Cutia nu era încuiată. O deschise.

O respiraţie mecanică grea, lentă, umplu încăperea. Întorcându-se, se trezi privind un coridor impresionant, arhitectura lui amintind de Vechiul Imperiu. cercetând mai atentă, mai departe, văzu în depărtare o secţiune din celebrul Oraş al Norilor[14]. Două siluete erau angajate în luptă, îndepărtate, îndepărtate.

Cineva, undeva, cândva, îi spuse numele.

— Da?

Rătăcită în iraţionalitatea momentului, ea întrebă plină de speranţă, dar nu primi niciun răspuns. Apăru un băiat la capătul coridorului. Ea porni spre el şi lumea se întoarse, făcând-o să se împiedice şi să cadă. Pe peretele care devenise podea. Nu adamantina ceramică pe care tocmai o văzuse, ci

---

[14] Oraşul Norilor – colonia ce extrăgea gaz Tibana, pe Bespin. Locul luptei dintre Darth Vader şi Luke Skaywalker.

iarbă uscată. În apropiere, o sabie de lumină lovi pământul. O lovitură ratată, o declaraţie de putere – nu ştia, nu putea spune. Apăru o mână care o ridică.

Ziua deveni noapte, cu cerul ameninţător şi plin de ploaie, frig şi îngheţ până la os. Stătea în picioare, şedea, se uita în sus – să vadă pe cineva, un războinic, primind întreaga forţă a sabiei de lumină. El ţipă şi căzu.

Apăru un câmp de luptă, de jur împrejurul ei. Ducând o mână la gură, se ridică şi se întoarse. Când se întoarse, se trezi faţă în faţă cu şapte siluete înalte, îmbrăcate cu pelerine întunecate şi ameninţătoare, toate înarmate. Udă şi tremurând, se năpusti înapoi, întorcându-se când aproape căzu pe jumătate. Lumina focului o ilumină, lumina focului de la un templu ce ardea în depărtare.

Cei şapte dispărură. Un sunet o făcu să se întoarcă, iar ea clipi surprinsă la vederea unui mic droid R2 albastru-argintiu. Apăru o nouă siluetă. Lăsându-se în genunchi, întinse spre droid un braţ artificial... metal şi materiale plastice şi alte materiale care nu-i erau cunoscute. Ea clipi şi amândoi dispărură.

În jurul ei se vedeau acum păduri sterpe, înzăpezite, sunete de creaturi necunoscute ale pădurilor şi o convingere că trebuie să-şi fi pierdut minţile. Încă o dată se ridică în picioare, respiraţia îngheţată precedând-o. Din faţa ei, nu departe, veneau sunete de bătălie: strigătele răniţilor şi ciocnirea armelor. Apoi în spatele ei, o altă voce.

Vocea *aceea*.

— Stai aici. Mă voi întoarce după tine.

Ea se întoarse, ochii strălucitori scanând cu disperare golurile întunecate dintre copaci zvelţi, încercând să pătrundă în întuneric.

— Unde eşti?

Începu să alerge spre voce.

— Mă întorc, scumpo. Îţi promit.

— Sunt aici! Chiar aici! Unde eşti?

Nu se auzi niciun răspuns. Ea porni din nou înainte, alergând, doar pentru a fi brusc oprită de o figură care apăru fără avertisment din spatele unui copac.

Ţipă o dată, apoi ţipă din nou şi căzu înapoi, înapoi, căzând pe podeaua dură în...

Se afla pe coridorul subteran, stând pe piatra veche, rece, cu pieptul bătându-i de parcă tocmai ar fi fugit de acasă până la Avanpostul Niima.

— Iată-te.

Vocea o făcu să tresară. Dar era numai Maz Kanata, care stătea singură în coridor, între ea şi scările îndepărtate.

— Ce a fost asta? se bâlbâi Rey în timp ce se străduia să respire.

Maz se uită de la ea la uşa deschisă şi apoi înapoi spre Rey.

— Te-a chemat.

Rey se ridică nesigură, mintea rămânându-i în continuare zguduită de succesiunea de coşmaruri care se evaporau rapid. BB-8 se rostogoli din cameră pentru a se opri lângă ea.

— Eu... Nu ar fi trebuit să intru acolo. Conştientă că ar fi putut încălca intimităţi necunoscute, se grăbi să se scuze. Îmi pare rău…

— Ascultă-mă. Maz o privea de aproape. Ştiu că asta înseamnă ceva. Ceva foarte special...

— Trebuie să mă întorc.

Rey clătină din cap, de parcă o simplă acţiune fizică ar putea cumva să şterge totul din memoria ei. Maz se apropie.

— Da, Han mi-a spus asta. Vocea ei era blândă acum, nu ca tonul dur, sardonic pe care îl adoptase până acum. Orice ai aştepta – pe oricine ai aştepta – pot vedea în ochii tăi, că ai ştiut-o tot timpul... Nu se mai întorc. Dar e cineva care s-ar putea întoarce. Cu ajutorul tau.

Lacrimile începură să se prelingă pe faţa lui Rey. Se săturase de toate acestea. Era prea mult.

— Nu, spuse ea simplu.

— Această sabie de lumină a fost a lui Luke. Şi a tatăl său înaintea lui. Te-a chemat pe *tine*. Ceea ce cauţi nu se află în spatele tău. Este înaintea ta. Eu nu sunt un Jedi, dar cunosc Forţa. Se mişcă prin, şi înconjoară, fiecare lucru viu. Închide ochii. Simte-o. Lumina. A fost mereu acolo. Te va ghida. Sabia. Ia-o.

Vocea lui Rey se întări în timp ce îşi şterse lacrimile.

— Nu mă mai ating niciodată de chestia asta. Nu vreau să am de-a face cu asta.

Fără un alt cuvânt, Rey plecă în fugă, îndreptându-se hotărâtă spre scările care se vedeau chiar în faţa ei. Accelerând, BB-8 păstră uşor ritmul cu ea. Maz o urmări plecând şi oftă. Se puteau învăţa cunoştinţe. Se puteau învăţa abilităţi. Se putea chiar, învăţa ceva despre Forţă, ştia asta. Dar răbdarea trebuia să fie învăţată singură.

* * *

Mulţimea adunată era impresionantă. Cei prezenţi nu aveau să uite niciodată asta. Ceea ce era, de fapt, chiar rostul unor astfel de lucruri. Cam o mie de soldaţi din trupele de şoc şi ofiţerii lor se aflau în faţa vânătorilor TIE şi a altor maşinării mai mici de război. În jurul lor se ridicau edificiile centrale ale Bazei Starkiller. Ridicându-se chiar mai sus deasupra clădirilor erau piscurile înzăpezite ale muntelui înconjurător care se opreau simultan şi protejau porţiunea centrală a bazei de lumea din jurul ei. Delectându-se cu acest moment, Generalul Hux stătea în fruntea adunării flancat de ofiţerii săi superiori, toţi aliniaţi pe o platformă ridicată care avea în spate un enorm steag vişiniu cu negru ce avea însemnele Primului Ordin. Îmbunătăţită prin amplificatoare artistic ascunse, vocea lui tună pe deasupra trupelor adunate pe terenul de paradă.

— Astăzi este sfârşitul! Sfârşitul unui guvern incapacitat de corupţie! Sfârşitul unui regim nelegitim care acceptă neorânduiala! Chiar în acest moment, într-un sistem aflat departe de aici, Noua Republică trăieşte şi gâfâie, împleticindu-se înainte, depravată şi ineficientă şi incapabilă în niciun fel să-i susţină pe cetăţenii pe care pretinde că îi serveşte. Între timp, o serie de sisteme sunt lăsate să se stingă şi să moară – fără ajutor, fără îngrijire, fără speranţă. Înecată în propria decadenţă, Noua Republică le ignoră, fără să ştie că acestea sunt momentele sale finale.

Mâna lui se lăsă brusc în jos.

— Această maşină puternică pe care voi aţi construit-o, căreia i-aţi dedicat vieţile şi munca voastră şi pe care ne aflăm acum, va pune în final capăt unui Senat lipsit de valoare şi membrilor săi nedecişi. Flotei lor preţuite. Când această zi se va încheia, toate sistemele din sutele rămase în Noua Republică se

vor înclina la ordinele Primului Ordin. Şi toate îşi vor aminti acestă zi ca fiind ultima zi din ultima Republică!

Întorcându-se, Hux dădu solemn semnalul în timp ce miile adunate se întoarseră pentru a privi peisajul montan, înzăpezit. Se întoarseră şi aşteptară. În adâncul muntelui, inginerii şi tehnicienii încheiau protocoalele finale de tragere a noii arme.

Făcură o ultimă conexiune. Deasupra, terenul mitingului era tăcut. Apoi, la mare distanţă, o explozie imposibilă de lumină izbucni spre cer. În ciuda distanţei faţă de zona de ardere efectivă, lumina era atât de strălucitoare încât în ciuda măştilor de protecţie o parte dintre trupe trebuiră să-şi acopere ochii. Explozia fu urmată de un vuiet îngrozitor în timp ce o coloană vastă de atmosferă fu dislocată. În ciuda distanţei, toată lumea fu împinsă înapoi şi mulţi căzură la pământ din cauza cutremurului care urmă. Mii de creaturi zburătoare se speriară şi îşi luară zborul.

Fiind adunată în câmpul de contenţie de o imensă reţea de cupluri colectoare aflate în cealaltă parte a planetei, un volum extrem de compact de un anumit tip de energie întunecată cunoscută sub numele de chintesenţă[15], era acumulată în centrul planetei. Ţinută în loc în interiorul miezului agitat de metal topit al câmpului magnetic puternic din planetei îngheţate, întărit de propriul câmp de retenţie al sistemului de arme, crescuse cum nu mai era nimic asemănător – nimic natural – în acest colţ al galaxiei. Penetrând până la o distanţă predeterminată faţă de câmpul de retenţie, un imens cilindru gol permitea evacuarea, asigurându-se în acelaşi timp că atunci când arma era dezlănţuită, cutremurele gigantice nu vor distruge suprafaţa fragilă a planetei.

---

[15] Chintesenţa - era o formă de energie întunecată. Proiectul Imperial Puterea Celestă Galactică încerca să stăpânească chintesenţa materiei întunecate. Crezându-se iniţial că este imposibil de folosit, câteva zeci de ani mai târziu Primul Ordin descoperi o modalitate de a acumula chintesenţa, având astfel o sursă de energie practic nelimitată. Primul Ordin a folosit chintesenţa pentru a crea o super-armă numită Baza Starkiller, care putea distruge sisteme stelare întregi. Când super-arma îşi arunca fasciculul, transforma chintesenţa din interior în *energie fantomă*, o altă formă de energie întunecată. Distrugerea sistemului Hosnian în anul 34 după bătălia de la Yavin va fi vizibilă de-a lungul întregii galaxii datorită rupturii sub-hiperspaţiale create.

Când inginerii armei au activat dispozitivul, fu indusă o breşă în câmpul de izolare. Cu o viteză incredibilă şi accelerând exponenţial, volumul concentrat de chintesenţă scăpă, transformându-se într-o stare cunoscută sub numele de *energie fantomă* şi urmând linia artificială de ieşire furnizată. Presupunându-se că a fost luată în considerare rotaţia şi înclinaţia planetei, eliberarea exploziei de energie fantomă concentrată va călători de-a lungul unei căi perfect liniare, străpungând o mică *Mare Ruptură*[16] chiar prin hiperspaţiu putând chiar să părăsească galaxia...

...sau până întâlnea ceva în calea sa care avea o masă suficient de mare pentru a o intercepta.

* * *

Copleşită şi epuizată atât fizic cât şi mental, Rey încetini în cele din urmă până se opri. Alergarea nu rezolva nimic. De altfel, nu avea unde să alerge şi nu putea fugi de ea însăşi. O ciripit electronic familiar o făcu să se întoarcă. BB-8 încetinea în timp ce se apropia, bipăind întrebător. Era prea obosită ca să recunoască îngrijorarea micuţului droid.

— Nu, răspunse ea, gesticulând. Trebuie să te întorci.

Urmară mai mult bipuri şi ea nu putu decât să clatine din cap obosită.

— Am crezut că sunt destul de puternică. Sau suficient de dură. Dar nu sunt.

* * *

Călătorind mai repede decât orice altceva care a fost produs vreodată prin mijloace artificiale, prin intermediul unei porţiuni de spaţiu-timp ruptă ale cărui proprietăţi nu erau pe deplin înţelese, o bilă concentrată de energie strălucitoare aprinse cerul nopţii deasupra Oraşului Republicii. Trimisul lui Leia, Korr Sella, se număra printre cei care priveau fără să

---

[16] Marea Ruptură (engleză *Big Rip*) este o ipoteză cosmologică, cu privire la soarta finală a Universului, în care materia, de la stele şi galaxii la atomi şi particule subatomice, este progresiv sfâşiată de expansiunea Universului la o anumită dată în viitor. Teoretic, la un moment finit din viitor, factorul de scară al universului devine infinit.

înţeleagă fenomenul inexplicabil. Spaţiul perturbat era energizat şi luminat de trecerea fenomenului. Parcă ar fi apărut brusc, de nicăieri, un soare minuscul, îndreptându-se direct spre lumea pe care se afla ea.

Lovi cu suficientă forţă pentru a penetra crusta şi mantaua. Uimiţi, oamenii de ştiinţă presupuseră că planeta a fost lovită de un asteroid. Realitatea era mai rea, mult mai rea. Atât de puternică era sfera de energie fantomă încât în timp ce se disipa în miezul planetei, îi blocă acestuia fluxul liber. Forţele gravitaţionale care în mod normal se mişcau liber şi inofensiv pe planetă, dintr-o dată au fost blocate să facă acest lucru. Aproape imediat, fluxul graviton rezultat eliberă suficientă căldură pentru a aprinde miezul...

Transformând planeta în ceea ce astrofizicienii numeau o novă de buzunar.

Extinzându-se în afară din explozie, o izbucnire extraordinară de căldură sfâşie prin celelalte planete ale sistemului Hosnian, curăţând suprafeţele de viaţă şi distrugând toate aşezările, instalaţiile şi avanposturile, precum şi sutele de nave aparţinând flotei Republicii. În devastarea sa, detonaţia lăsă în urmă o masă sferică aprinsă. Căminul Republicii devenise un nou sistem binar: unul complet lipsit de viaţă.

* * *

Alertele sunau în baza Rezistenţei ca niciodată. Fiecare lumină de avertizare era aprinsă, fiecare alarmă sonoră pornită. Domni confuzia până când sistemele de monitorizare şi detecţie dădură în cele din urmă o explicaţie. O explicaţie care era imposibilă. De la staţia sa de lucru, locotenentul Brance se uită spre locul unde stătea Leia lângă C-3PO, abia reuşind să formuleze în cuvinte ceea ce-i spuneau instrumentele.

— Doamnă General, comandamentul Republicii – întregul sistem Hosnian – este distrus... Complet.

Se uită neîncrezător la citirile sale. O tăcere uluită umplu camera de control. Unele catastrofe erau pur şi simplu prea copleşitoare pentru a atrage comentarii imediate. Toată lumea ştia că tragedia nu ar fi putut să apară din cauze naturale: se întâmplase prea repede. Asta însemna…

— Cum este posibil?

Optica lui C-3PO îi permise să treacă de la o citire la următoarea, fără a fi nevoie să se apropie fizic.

— Nu există înregistrări, nici date referitoare la o armă de o asemenea amploare.

Se uită în dreapta lui, deodată alarmat, în timp ce Leia se legăna pe loc.

— Doamnă General, sunteţi bine?

Sprijinindu-se de o consolă pentru sprijin, ea se îndreptă.

— O mare perturbare – în Forţă. Decese şi treceri în nefiinţă. Prea multă moarte, prea multe treceri.

Îndreptându-se de spate, cu o expresie sumbră, se duse să-l privească pe slabul dar puternicul amiral Statura. În ciuda experienţei sale în luptă, el era la fel de zguduit de revelaţie ca oricine altcineva din cameră. Ceea ce tocmai se întâmplase abia dacă putea fi înţeles.

— Amirale, spuse ea, trebuie să găsim punctul de origine al acestei arme. Cât mai curând posibil şi înainte de a putea fi folosită din nou.

Statura încuviinţă din cap.

— O să trimit imediat o navă de recunoaştere.

Ea îi acceptă răspunsul în timp ce căpitanul Wexley îi spunea.

— Doamnă General, suntem gata pentru orice doriţi să facem.

Ştia că trebuia făcută o conferinţă despre strategie cum nu mai fusese alta. Pentru a înfrunta o ameninţare care depăşea orice altceva care mai fusese înainte. Se gândi un moment la trimisul ei, Sella, care fusese pe planeta capitală a Republicii când fusese distrusă. Şi petrecu un alt moment gândindu-se la toţi cei care au pierit, indiferent de convingerile lor personale sau politice. Prima dată Alderaan, acum sistemul Hosnian. Ştia că nimeni nu ar fi trebuit să fie martor la moartea unei întregi planete.

Ea fusese martoră la două.

Nu trebuia permis să se întâmple din nou.

* * *

Mulţimea de vizitatori care ieşise din vechiul castel îşi întorsese ochii spre cer. Apăruse acolo o lumină, o nouă stea

suficient de strălucitoare pentru a fi vizibilă în timpul zilei. S-au făcut multe speculaţii cu privire la cauza sa. Cineva sugeră că o stea ar fi devenit nova, dar nu existau pitici albe în apropiere în secţiunea de cer în cauză. Apariţia stelară era inexplicabil, ceea ce la rândul ei a dus la frică şi incertitudine în rândul celor care priveau în sus.

Dintr-o traistă, Chewbacca extrase un dispozitiv şi i-l înmână lui Han. Activând dispozitivul compact, Han îl îndreptă spre lumina de pe cer. În mod automat, se conectă cu instrumentele de navigare stelară mult mai puternice de la bordul *Şoimului Mileniului*, oferind o citire în timp real a părţii de câmp stelar studiată. În lentilele dispozitivului, statisticile şi textele se combinau pentru a crea o imagine a ceea ce se întâmpla în acel colţ al cosmosului.

Înainte să-şi poată spune opinia, temerile lui fură confirmate de cineva din spatele lui.

— Este Republica. Primul Ordin – s-au dus şi au făcut-o. Preocupat, Finn privi pe lângă el. Unde e Rey?

Asta schimbă imediat atenţia lui Han.

— Am crezut că este cu tine.

Îi întrerupse o voce familiară, dar acum devenită neobişnuit de puternică. Când se întoarseră, o văzură pe Maz apropiindu-se.

— Voi trei veniţi cu mine. Trebuie să vă arăt ceva.

Coridorul subteran din castel era cel pe care Maz îl vizitase nu cu mult timp înainte. Era, de asemenea, un loc în care se aşteptase să nu se întoarcă pentru mult timp. Cu toate acestea, circumstanţele se schimbaseră. O uşă familiară se deschise pentru a-i primi pe ea şi pe cei din spatele ei. Întunecată, umplută cu comori şi având, în întunericul îndepărtat, o cutie pe o masă.

— Vei avea nevoie de asta.

Din cutie scoase o sabie de lumină. Finn o privi indecis, dar chiar şi în lumina slabă, Han o recunoscu imediat. Era sabia de lumină a lui Luke Skywalker.

— De unde ai asta? întrebă Han.

— Este o poveste lungă. Una bună – dar pentru mai târziu.

Surprinzându-i pe toţi, ea nu îi înmână arma lui Han sau Chewbacca, ci lui Finn.

— Prietena ta este în mare pericol. Ia-o şi găseşte-o pe Rey.

Finn se uită la armă. Se simţea confortabilă în mână. Era mai uşoară decât un blaster. Era el demn de un astfel de cadou? Doar timpul şi împrejurările o vor putea spune.

Ceva puternic şi zgomotos se izbi în castel, făcând ca praful şi stânca să cadă din tavan.

— Bestiile alea, spuse Maz. Sunt aici.

* * *

Pentru un droid atât de mic, BB-8 era remarcabil de persistent. Lăsându-se în genunchi lângă el, Rey continuă să se certe.

— Nu, nu poţi face asta. Trebuie să te întorci. Eşti important. Cu mult mai important decât sunt eu. Te vor ajuta să îţi îndeplineşti misiunea, mai mult decât am putut-o face eu vreodată. Îmi pare rău.

Ar fi continuat, dacă n-ar fi fost zgomotul de deasupra care îi înecă cuvintele, şi sunetele uluite ale lui BB-8. O flotă de nave ale Primului Ordin zbura pe deasupra lor, coborând spre castel. Spre castel – unde încă erau prietenii ei.

Alergând printre copaci înapoi spre castel, Rey încetini în vârful unei mici ridicături. Cu ochii măriţi, nu putea decât să spere că prietenii ei au reuşit să fugă din complex înainte de a începe cu adevărat atacul. Vânătorii TIE în picaj prefăceau metodic în praf zidurile de piatră şi turnurile, în timp ce altele bombardau contrabandiştii şi comercianţii care alergau frenetic să se adăpostească. Fuga lor panicată era zadarnică, deoarece erau repede interceptaţi de echipele de trupe de şoc care aterizaseră în apropiere. Întorcându-se să alerge în cealaltă direcţie, se opri singură la timp pentru a vedea o navă aterizând în apropiere. Fără cea mai mică ezitare, silueta cu pelerină a lui Kylo Ren apăru şi se merse să se alăture bătăliei. Rey, uimită, nu putea decât să-l urmărească cu ochii. Îl mai văzuse pe acest bărbat, într-un vis cu ochii deschişi. Într-un coşmar. Lângă ea, un copac izbucni în flăcări în timp ce zburau crengi. Unul dintre echipajele de soldaţi ce patrulau o văzuseră şi deschiseseră focul. Adăpostindu-se, îşi trase blasterul, ţinti şi apăsă trăgaciul. Momentul de panică ce se produse atunci când nu reuşi să

tragă, disparu când îşi aminti să ridice siguranţa. Odată activată, arma se dovedi la fel de exactă pe cât era de funcţională, doborând doi dintre soldaţi şi dându-le motive celorlalţi să întrerupă urmărirea. Strigându-l pe BB-8, care îi fu alături într-o clipă, porni din nou prin pădure şi departe de locul de luptă.

— Du-te mai departe, stai ascuns, îi spuse droidului. O să mă lupt cu ei, ca să nu te urmărească. Un bip plângăreţ o determină să replice curajoasă şi sfidătoare: Şi eu sper asta.

Ieşind din spatele stâncilor şi copacilor unde se adăpostiseră de focul devastator care îi lovise pe doi dintre ei, soldaţii îşi reluară căutarea, dar erau mai prudenţi decât înainte. Observându-l pe Ren trecând printre resturi, un soldat se grăbi să raporteze.

— Domnule, îl căutăm în continuare pe Solo, dar droidul căutat a fost văzut înspre vest, cu o fată.

Ren nu comentă nimic, dar în schimb privi tăios în direcţia indicată.

XIII

Pe măsură ce pădurile străine se îndeseau în jurul ei, Rey tresărea la fiecare sunet, arunca o privire ascuţită spre fiecare ramură agitată de vânt şi frunză căzută. Ţinând strâns blasterul, se stăpâni să tragă defensiv în direcţia fiecărei mişcări de teamă să nu-i avertizeze pe urmăritori asupra locului unde se afla. Simţind ceva chiar în faţa ei, încetini şi ridică blasterul. O siluetă ieşi din spatele unui copac. Era cea din coşmarul ei şi manevra o sabie de lumină, cum nu mai văzuse vreodată în poveştile pe care le citise. Fasciculul său era de un roşu intens şi ardea ca o flacără controlată, şi aproape de mâner ieşeau în afară o pereche de raze mai scurte, perpendiculare pe arborele principal. Ea trase, iar şi iar. El devia fiecare lovitură de blaster, cu lama sabiei de lumină. Aproape ca şi cum ar fi un joc, gândi ea cu teroare continuând să tragă. Se juca cu ea. Până când, evident, se sătură. Ridică o mână spre ea, cu palma în exterior. În timp ce inspira brusc, mâna îi îngheţă pe blaster. Încercă să se întoarcă, să alerge, dar picioarele ei refuzau să răspundă. Nu putea decât să stea acolo printre copaci, respirând lent, măsurat, în timp ce el se îndrepta spre ea. Oprindu-se la o lungime de braţ, el îi studie faţa din spatele măştii sale.

Când vorbi în cele din urmă, sună totodată impresionat şi surprins.

— Tu m-ai *omorî*. Fără să ştii nimic despre mine.

Dându-şi seama că gura şi buzele îi funcţionau, ea răspunse sfidător.

— De ce nu te-aş omorî? Ştiu despre Primul Ordin.

— Te-aş putea contrazice. Dar asta nu este important. Simpla ignoranţă este uşor de remediat.

În timp ce vorbea, el păşea încet în jurul corpului ei paralizat. Înfricoşată, încercă să-l urmărească cu privirea, dar capul ei nu se întorcea.

— Atât de înfricoşată, murmură el. Cu toate astea, eu ar trebui să fiu cel care să fie speriat. Tu ai tras prima. Vorbeşti despre Ordin ca şi cum ar fi barbar. Şi, cu toate acestea, eu am fost forţat să mă apăr de tine.

După ce o înconjura, se apropie şi mai mult, privindu-i faţa şi ochii. Apoi sabia de lumină roşie pe care o ţinea în mână se ridică: aproape de carnea ei, suficient de aproape pentru a arunca o strălucire roşie pe pielea ei.

— Ceva. Părea intrigat. Există ceva… *Cine eşti tu?*

* * *

Ajungând la aer liber, după ce îşi croiră drum printre movilele de resturi, Han şi ceilalţi se adăpostiră lângă zidurile de piatră prăbuşite în timp ce făceau bilanţul împrejurimilor lor. Maz se întoarse spre Finn.

— Du-te. Găseşte fata şi droidul.

El se uită înapoi la locul prin care ieşiseră.

— Mi-am pierdut blasterul. am nevoie de o armă.

Afişând o putere surprinzătoare pentru o persoană atât de mică, Maz îi apucă încheietura mâinii care ţinea sabia şi i-o ridică.

— Ai una!

El se uită în jos la ea, apoi la sabie. Chiar se aştepta ca el să folosească arma aia veche, ceremonială? Cunoştea blasterele şi carabinele cu puls, dar nu folosise niciodată în viaţa lui o sabie de lumină. Nici nu cunoştea pe cineva care să o fi făcut. Totuşi, dacă Maz Kanata avea o astfel de încredere în el… Activă dispozitivul, admirând fasciculul letal. Asta îi făcu o ţintă excelentă pentru soldaţii din trupele de şoc care deschiseră focul asupra lor. Adăpostindu-se, Han şi Chewbacca răspunseră. Nimeni nu observă trupele care veniseră în spatele lor – cu excepţia lui Finn. Atacând, el surprinse un soldat cu lama strălucitoare a sabiei de lumină, apoi un altul. Un al treilea veni spre el cu o armă pentru lupta de aproape şi cei doi începură luptă. În ciuda lipsei oricărui antrenament cu sabia de lumină, Finn era atletic şi curajos. În tandem cu astfel de trăsături, sabia îl făcu un luptător formidabil.

* * *

Închizând sabia de lumină şi punând-o la centură, Ren îşi contemplă captiva imobilă. Ridicând mâna încet, el îi atinse faţa. Presiunea pe care o aplica nu era fizică. Refuzând să-i

întâlnească privirea, ea se uită departe, încordându-se pentru agonia rezistenţei, abia îndrăznind să respire. Dacă şi-ar fi putut elibera o mână, un picior – dar nicio parte a corpului nu-i răspundea comenzilor. Surprins de ceea ce găsise Ren coborî mâna. Scăpată de intruziunea mentală, ea inspiră adânc. Sprâncenele lui se adunară şi reticenţa de a crede propriile descoperiri îi coloră comentariile.

— Este adevărat, atunci? Nu eşti deloc specială până la urmă? Eşti doar o... recuperatoare de pe Jakku?

De unde ştia asta? agoniză ea în timp ce se uita la el. Cu siguranţă ea nu se gândise la asta! Încercase să-şi ţină mintea goală, memoria blocată, şi totuşi el găsise o cale de intrare. El o atinse din nou. De data asta durerea încercării de a se baricada împotriva lui făcu să-i curgă lacrimi pe faţă. Era în mintea şi în gândurile ei şi nu putea face nimic – *nimic!* – pentru a-l ţine afară. Pentru a-i rezista. Dar continuă să încerce...

— Hmm..., murmură el blând. L-ai cunoscut pe trădătorul care a slujit sub comanda mea. O supărare minoră devenită mai mare decât merita. Îl găseşti mai mult decât tolerabil. Se retrase uşor, amuzat. Chiar ai început să ţii la el. Asemenea distrageri sunt o slăbiciune. Dintr-o dată, îşi puse faţa atât de aproape de a ei, încât aproape că se atingeau. Ai văzut-o! Harta! Este în mintea ta chiar acum...

Putea să înghită cu greu, în timp ce se străduia să se îndepărteze de el, orice să scoată, să-l blocheze. Voia să urle, dar el nu i-ar permite asta.

* * *

Soldatul cu care se lupta Finn era mare, puternic şi agil. Finn îşi dădu seama că lupta s-ar fi terminat demult dacă soldatul nu ar fi avut în vedere potenţialul letal al sabiei de lumină. Asta nu-l opri în cele din urmă să-l doboare pe Finn la pământ şi să-şi ridice propria armă pentru lovitura de graţie – doar pentru a cădea înapoi, împuşcat înainte să poată lovi. Întorcându-se uşurat, Finn îl văzu pe Han care alerga spre el, cu un blaster în mână, cu Chewbacca nu departe în urma lui. Omul mai în vârstă întinse mâna şi cu o strângere neaşteptat de puternică îl ajută pe Finn să se ridice.

— Eşti bine, *importantule*?

Finn trebui să rânjească la auzul apelativului.

— Sunt în regulă, da – mulţumesc.

Fură întrerupţi de apariţia bruscă în vârful unui morman apropiat de resturi a unei duzini de soldaţi din trupele de şoc, care acţionaseră împreună şi aveau armele îndreptate spre ei. Han începu să-şi îndrepte arma spre ei, apoi ezită. Şansele erau mici.

— Aruncaţi armele! ordonă liderul soldaţilor. *Acum!*

Înconjuraţi de blastere, nu au avut de ales decât să se conformeze. Un soldat se îndreptă spre sabia de lumină şi o luă. Han gândee aiurea în timp ce o doua trupă apăru în spatele lor.

— Cum vom ieşi din asta? Sunt prea mulţi, mormăi el către Chewbacca. Când nu veni niciun răspuns, adăugă: Ceva idei?

Wookieeul gemu o replică concisă, la care Han răspunse cu o jumătate de rânjet.

— Foarte amuzant.

— Mâinile pe cap. Haide odată. Liderul soldaţilor făcu un gest în direcţia unui transportor parcat. Încercaţi ceva şi vom trage la picioarele.

Nu încercară nimic. Există cazuri când trebuie să-ţi încerci şansele şi cazuri când trebuie să aşteptaţi ocazia potrivită. Han ştia asta. Ceea ce nu se aştepta era că ocazia avea să apară atât de curând. Nu fusese niciodată atât de fericit să vadă o escadrilă de X-interceptoare. Însoţite de alte nave de atac, formele cunoscute veneau jos şi repede, vuind peste lac şi pădure, în timp ce se dezlănţuiau asupra navelor Primului Ordin ale căror piloţi, simţindu-se în siguranţă, aproape că aterizaseră toate navele în vecinătatea castelului distrus. Perplex, Chewbacca îşi lătră surpriza la apariţia neaşteptată a navelor ce nu aparţineau Republicii.

— Este *Rezistenţa*! strigă Han, în timp ce speranţa crescu în el.

Marcat cu negru, un anumit X-interceptor se năpusti periculos de jos, atacând la nivelul vârfurilor copacilor. Explozie după explozie distrugea vânătorii TIE parcaţi, grupuri de trupe şi vehicule de sprijin. Oricine pilota era suficient de priceput pentru a trage în mod repetat fără a irosi o singură salvă de energie. În timp ce captivii se lăsară în jos pentru a se adăposti, o altă explozie împrăştie soldaţii ce încercau să riposteze

înarmaţi doar cu arme de mână. Când praful se degajase suficient pentru ca să poată vedea, cei trei se ridicară iar Han şi Chewbacca îşi recuperară armele. Întinzându-se după blasterul unui soldat, Finn ezită. Îi trebui un moment de căutare pentru a găsi sabia de lumină căzută. Întorcându-şi ochii spre cer, urmări X-interceptorul însemnat cu negru care spirala într-un arc imposibil de strâns, revenind pentru o altă trecere.

— Acesta este un pilot al naibii de bun! comentă el.

— Da, strigă Han în timp ce îi făcea semn tânărului. Ce-ar fi să apreciezi manevrele din spatele adăpostului, înainte să te admiri pe tine, împuşcat?

* * *

La sunetul exploziilor din apropiere, Ren îşi încetă sondarea, dar nu-şi luă mâna de pe faţa lui Rey în timp ce se întoarse spre castelul acum distrus. Ea rămase în picioare în faţa lui, neputând să se mişte, privind departe în gol. Un grup de soldaţi din trupele de şoc, respirând cu greu, veni spre el printre copaci.

— Domnule, gâfâi liderul, evident alarmat şi consternat, sunt nave de luptă ale *Rezistenţei*!

Ren se gândi la asta. Deşi tehnic nu era responsabil de deciziile luate pe câmpul de luptă, niciun ofiţer nu ar fi încercat să treacă peste vreo decizie pe care o lua el.

— Retrage trupele. Avem ce ne trebuie.

Şeful trupei salută, rămase un moment să privească fascinat cum, la gestul lui Ren, tânăra care stătea nemişcată în faţa lui se prăbuşi, apoi se grăbi să transmită ordinul, ca nu cumva interesul său pentru ceva ce nu era treaba lui să fie observat. Nu voia să i se alăture femeii, pe pământ, în starea ei de uitare.

X-interceptorul cu marcaje negre coborî mai jos pentru a distruge încă un TIE care se afla pe pământ. Trupele în retragere, care se grăbeau să se îmbarce în transportoarele lor, erau ţinte uşoare pentru supravieţuitorii castelului. Doi dintre soldaţi, fugind de apărătorii furioşi, fură ucişi de Finn, folosind un blaster recuperat. În timp ce căuta în jur pentru a găsi alţi soldaţi, ochii lui Finn căzură pe figura solitară care străbătea marginea pădurii. Aproape că începuse să privească în altă

parte, înainte să identifice povara pe care ofiţerul cu pelerină o ducea într-o navă cu un design atipic.

Moralul lui Finn căzu.

— *REY!!!*

Ignorând focul soldaţilor în retragere, fără a acorda atenţie exploziilor care scobeau murdăria din jurul lui, Finn alergă spre navă – doar ca să privească neputincios cum se ridica şi se îndrepta spre nori. În mod iraţional, încercă să urmeze punctul întunecat în timp ce se ridica tot mai sus pe cer, alergând dedesubtul lui până când se reduse la un punct şi apoi dispăru în cele din urmă.

— Nu, nu, nu, nu... Rey, *Rey*!

Ridicându-se, alte nave ale Primului Ordin se grupară în urma navei, creând o escortă strânsă care să o protejeze de orice urmărire.

Folosind oculare mult mai sensibile decât ochii unui om, BB-8 urmări grupul de luptă până când trecu chiar dincolo de vederea lui, pierdut la marginea spaţiului. Droidul se opri o clipă, gândindu-se.

Fără răsuflare, cu lacrimile sclipindu-i pe obraji, Finn încetini când ajunse alături de Han.

— A luat-o! reuşit Finn să gâfâie. El a luat-o! Ai văzut? S-a dus, Rey a fost luată!

Întinzând mâna, Han îl dădu pe Finn deoparte, fără să întâlnească privirea tânărului.

— Pleacă din calea mea!

Dezechilibrat, Finn încetini, apoi se opri, încremenit, cu ochii fixaţi pe spatele lui Han. Era prea şocat ca să ştie ce să răspundă. Cum stătea holbându-se, o observă pe Maz în apropiere, vorbind cu BB-8.

— Da, este adevărat, o au pe Rey acum, spuse Maz. Dar nu putem renunţa la speranţă. Se uită în jos la droidul care bipăia neîncetat. Du-te, îi spuse ea droidului. Împărtăşeşte ce ai cu oamenii tăi. Au nevoie de tine.

Finn se apropie de ea şi împreună cu Maz urmăriră droidul cum se rostogolea.

— Se pare că am de făcut ceva curăţenie, hmm? spuse Maz. Apoi, mica contrabandistă se uită la el şi zâmbi satisfăcută. Oh, uau... Văd altceva acum.

— Ce vezi? întrebă Finn.

— Văd ochii unui războinic.

* * *

Han aşteptă până când transportorul Rezistenţei ateriză complet înainte de a se apropia de trapa principală. Cu atenţia fixată pe portal, se uită în urmă doar ca să dea din cap spre forma rotundă a lui BB-8, care se rostogolise lângă el. Prezenţa droidului confirmă aşteptările lui Han. Ar fi fost surprins dacă oricare dintre ei ar fi ghicit greşit cu privire la cine va ieşi mai întâi din transportor. Cu toate acestea, era dispus să fie surprins. Nu a fost.

Soţul şi soţia stăteau faţă în faţă pentru prima dată după ani ce zile. În mijlocul fumului şi al jarului în derivă, nu spuneau niciun cuvânt. Apărând din spatele siluetei din portal, C-3PO ieşi în câmpul ars pentru a-l privi pe droidul nemişcat de lângă Han.

— BB-8! Vino aici. Sunt aici pentru a te ajuta cu traducerea a...

A fost nevoie de un moment pentru ca înfăţişarea bărbatului care stătea alături de droidul sferic să se înregistreze în conştiinţa preocupată a lui C-3PO. O faţă schimbată de timp şi modificată de experienţă, care necesita un pic de adaos la procesarea vizuală înainte ca droidul de protocol să poată face legătura cu imaginile în memoria lui.

— Oh! Han Solo! Eu sunt, C-3PO! Probabil că nu mă recunoaşteţi din cauza braţului roşu. Întorcându-se spre femeia care stătea în pragul transportorului, el continuă entuziasmat. Uitaţi cine este! Han Solo! Nu-i aşa că este... Scuzaţi-mă, Prinţ..., doamnă General. Scuze. Vino, BB-8. Trebuie să stabilim o procedură cum să raportezi.

Cei doi droizi plecară. Chewbacca găsi o scuză pentru a studia configuraţia unui boschet de copaci din apropiere care supravieţuiseră cumva luptei recente.

Rupând liniştea penibilă, Han vorbi în sfârşit cu Leia.

— Ţi-ai schimbat părul.

Privirea ei căzu de pe faţa lui.

— Ai aceeaşi geacă.

— Nu. Este o geacă nouă.

Incapabil să mai suporte mult, Chewie cedă emoţiei. Înaintând, o înfăşură pe Leia într-o îmbrăţişare caldă, care avu

ca rezultat momentan dispariţia ei într-o masă de blană. Dându-i drumul, gemu câteva cuvinte care conţineau sentimente cu mult mai profunde decât era aparent pentru un străin care nu cunoştea limba Wookiee şi urcă la bordul transportorului. Lăsaţi din nou singuri, soţul şi soţia se îmbrăţişară şi ei. Han murmură peste umărul ei:

— L-am văzut. A fost aici.

Auzind asta, ea închise ochii. Au lăsat tăcerea să-i cuprindă.

* * *

Terenul planetei D'Qar era înverzit, cu copaci înfloriţi care depăşeau ca mărime şi aspect majoritatea copacilor de pe alte lumi. Având grijă să nu deterioreze niciunul dintre copacii imenşi, unici, echipa din *Rezistenţă* ateriză printre ei. Movile cu iarbă camuflau hangarele şi alte structuri. Tehnicienii din *Rezistenţă* erau pretutindeni, reparând navele deteriorate, rulând cabluri, curăţând şi recondiţionând. Baza era un stup de activitate, aproape toată activitatea fiind invizibilă de sus. O echipă de restaurare lucra din greu la *Şoimul Mileniului*, ce arăta ca o raţă urâtă printre elegantele X-interceptoare şi nave de susţinere. Vederea unei siluete în cabina de pilotaj a unui X-interceptor care tocmai ateriza îl făcu pe Finn să alerge. Oricât de rapid se mişca, nu se putea compara cu BB-8. Rulând cu viteză maximă, droidul aproape că îl doborî când trecu de el în graba de a ajunge la luptătorul cu însemne negre. Cockpitul său era deja deschis, pilotul îşi scosese casca şi vorbea cu unul dintre tehnicieni în timp ce cobora din cabina de pilotaj. Era Poe Dameron.

Nu era de mirare, gândi Finn, că el şi ceilalţi se minunaseră de îndemânarea pilotului în timpul contraatacului de la castelul lui Maz. Acesta era clar, incontestabil, cel mai bun pilot din *Rezistenţă*. Prezenţa lui, însă, era greu de înţeles.

Finn doar se uita la el, fiindu-i greu să creadă ceea ce vedea. În genunchi şi discutând cu BB-8, pilotul dădu din cap la cele spuse de droid. Îi trebui un moment să ridice privirea şi să se uite la dreapta lui. Expresia de pe faţa lui când îl recunoscu pe Finn nu era mai puţin uimită decât cea a fostului soldat. Zâmbind, se ridică şi făcu un gest în timp ce Finn mergea spre

el. Pentru o clipă s-au uitat doar unul la altul, fiecare copleşit să-l găsească pe celălalt în viaţă. Finn nu putea decât să clatine uimit din cap.

— Poe, spuse el. Poe Dameron. Cel mai bun pilot din *Rezistenţă*. Pot să atest asta, pentru că am putut să-l văd în acţiune. La naiba, *am fost* în acţiune cu el!

— Finn! strigă celălalt bărbat cu un rânjet. Cei mai curajos soldat din... Ei bine, fost soldat.

Se îmbrăţişară, apoi se depărtară unul de celălalt.

— Eşti în viaţă!

Observaţia lui Finn era spusă din inimă.

— Aşa cum eşti şi tu, contracară Poe, spunând ceea ce era evident.

Finn îl studie intens.

— Arăţi ca şi cum ai fi dintr-o bucată. Pot cu greu să cred asta. Am crezut că eşti mort: împuşcat în acel vânător TIE furat de noi. Eu m-am ejectat. Când am găsit în cele din urmă epava, te-am căutat. Am luat geaca ta din navă înainte să fie înghiţită de nisip. Ce ţi s-a întâmplat?

— Nu eram mort, doar inconştient momentan, explică pilotul. Mi-a trebuit destul de mult să văd că ai ieşit. Am reuşit să redresez nava la timp pentru a ateriza – dur. Impactul m-a aruncat din navă. M-am trezit noaptea; tu nu erai, nici nava, nimic. Am plecat să mă uit – într-o direcţie greşită. A fost ajutat de un comerciant ambulant. Rânji. O să-ţi spun totul despre asta, cândva.

Un bip acuzator îl determină să se întoarcă şi să privească în jos.

— BB-8 spune că l-ai salvat.

Finn privi droidul.

— Nu am fost doar eu. Un zâmbet lent se răspândi pe faţa lui şi ochii îi străluceau. O să-ţi spun totul despre asta, cândva.

— Oricum, mi-ai îndeplinit misiunea. Poe făcu un gest către împrejurimi. BB-8 este aici, unde trebuia să vină. *Şi* mi-ai salvat geaca.

Finn începu să o scoată de pe el.

— Oh, scuze – ţine.

Poe rânji din nou.

— Nu. Nu. Glumeam. Păstreaz-o. Ţi se potriveşte. Ridică un braţ. Am una nouă. Mi se potriveşte. Tonul lui deveni sobru. Eşti un om bun, Finn. *Rezistenţa* are nevoie de ajutorul mai multor oameni asemănători ţie.

— Poe, am nevoie de ajutorul *tău*.

Pilotul ridică din umeri.

— Cere orice.

— Trebuie să o văd pe Generalul Organa, îi spuse Finn. Poţi aranja asta?

* * *

Îngropat adânc în vegetaţia autohtonă, centrul de comandă al bazei era plin de paznici pe mai multe niveluri. Cu toate acestea, Poe, fiind recunoscut, nu avu nicio dificultate în a pătrunde mai adânc în complex sau a-şi aduce prietenul cu el.

Când ajunseră în sala de conferinţe, o găsiră pe Leia conversând serioasă cu mai mulţi ofiţeri superiori din *Rezistenţă*. Din pregătirea sa, Finn îi recunoscu printre ei pe remarcabilii amirali Statura şi Ackbar. Toţi ridicară capul când intrară cei doi tineri. Fără să ezite, Poe se îndreptă direct spre Leia.

— Doamnă General Organa. Îmi pare rău că vă întrerup, dar – îl indică pe tovarăşul său – acesta este Finn şi trebuie să vorbească cu dumneavoastră.

Scuzându-se, ea se întoarse de la ofiţeri direct spre Finn.

— Şi eu trebuie să vorbesc cu el.

Îi luă mâna lui Finn.

Are, gândi Finn în timp ce o privea, *ochii întunecaţi care au văzut prea multe.*

— Este incredibil de curajos ceea ce ai făcut. Renunţarea la Primul Ordin, aproape că este ceva ce nu s-a mai auzit. Să faci asta, combinat cu riscul de a salva viaţa acestui om, te marchează ca...

În mod clar, fusese complet informată despre isprăvile lui Finn. Nu că asta mai conta, nu acum. Oricum, devenise imun la complimente pe care nu credea că le merită. Ceea ce era important era că fiecare moment care trecea devenise preţios pentru el. Altfel nu şi-ar fi putut imagina niciodată că ar întrerupe pe cineva precum Generalul Organa.

— Mulţumesc, doamnă, dar sunt aici pentru a vorbi despre o prietenă de-a mea care a fost luată prizonieră în timpul luptei de pe Takodana.

Ea dădu din cap înţelegătoare.

— Han mi-a povestit despre fată. Îmi pare rău.

Asta îl uimi pe Finn, dar înainte să poată comenta mai departe, Poe interveni. Nu prea erau multe lucruri pe care să nu le facă pentru a-l ajuta pe Finn, dar nevoile *Rezistenţei* trebuiau să depăşească preocupările personale ale tuturor.

— Finn este familiarizat cu arma care a distrus sistemul Hosnian. A lucrat în baza de pe planeta respectivă.

Emoţia lui Leia era palpabilă.

— Ai lucrat la armă în sine?

— Nu, obiectă Finn. Sunt un soldat, nu un inginer sau un fizician. Dar am avut o pregătire tehnică şi, în cursul acesteia, tuturor ni s-a spus scopul bazei. Nu vă pot spune cum funcţionează arma; ştiinţa mă depăşeşte. Dar *ştiu* unde este. Sau mai degrabă, de unde este controlată.

— Nu era niciun motiv să păstreze acest secret faţă de oamenii care o păzeau, arătă Poe cu o bucurie liniştită, deoarece soldaţii din trupele de şoc nu dezertează niciodată.

— Suntem disperaţi, îi spuse Leia lui Finn, să aflăm orice ne poţi spune. Până la anihilarea sistemului Hosnian, nici măcar nu ştiam că există o astfel de armă.

— Este situată pe planeta care serveşte ca bază principală a Primului Ordin, spuse Finn. Sunt sigur că acolo au dus-o pe prietena mea. Trebuie să ajung acolo, repede.

— Voi încerca să te ajut, răspunse ea. Ai cuvântul meu. Sunt sigură că înţelegi că din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu sistemul Hosnian, *Rezistenţa* are acum alte priorităţi. Dar dacă se întâmplă să coincidă... Leia se opri şi Finn avu impresia că urgenţa lui de a găsi pe cineva era ceva ce Leia înţelegea foarte bine. Atunci vom face tot posibilul să o găsim pe prietena ta, termină ea.

Indică grupul de ofiţeri din apropiere.

— În acest moment am nevoie să-i spui amiralului Ackbar tot ce ştii. Tot ce poţi să-ţi aminteşti despre baza Primului Ordin, până la cel mai mic şi aparent nesemnificativ detaliu.

Se opri din nou pentru o clipă, pierdută în gânduri.

— Fata, întrebă ea, vocea întărindu-i-se. Ce îmi poţi spune despre ea care ne-ar putea ajuta să o localizăm? Care este numele ei?

Finn se strădui să-şi stăpânească emoţiile.

— Rey.

O voce puternică, non-umană, bubui în spatele lui Finn. Întorcându-se, se trezi uitându-se la ochii largi ai amiralului Ackbar.

— Vino cu mine, tinere. Aş vrea să aud eu însumi orice şi tot ce ai de spus. Am foarte multe întrebări să-ţi pun.

* * *

Aşezat pe patul scaner din centrul medical, Chewbacca era tăcut în timp ce Doctorul Kalonia lucra la umărul rănit al Wookieeului. Cu păr întunecat şi ochi cu o expresie amabilă, medicul era cu mult mai bine pregătit decât fusese Finn, iar dispozitivul pe care îl folosea nu putea fi simţit chiar nici măcar în timp ce îl folosea. Pe măsură ce durerea persistentă se estompa, Chewie mârâi spre doctor în semn de apreciere.

— Cu foarte multă plăcere.

Wookieeul se uită în jos spre sine. Toate semnele rănii aproape că fuseseră şterse, şi văzând asta gemu uşor.

— Asta sună foarte înfricoşător, comentă Kalonia în timp ce lucra.

Urmă o altă serie de gemete blânde.

— Da, eşti foarte curajos.

XIV

Căutarea îi luă ceva timp lui BB-8, dar în cele din urmă găsi ceea ce căuta. Sau mai bine zis pe cine. Sau poate amândouă, din moment ce un droid inteligent putea fi calificat, din punct de vedere tehnic, atât pentru *cine* cât şi pentru *ce*. În magazia întunecată şi prăfuită se rostogoli până la unitatea R2 şi bipăi un salut, secvenţa de transmisie fiind prea rapidă şi prea exhaustivă pentru a fi urmărită de orice om. Nu contă. Nu primi niciun răspuns din partea unităţii R2 nemişcate.

BB-8 încercă din nou, folosind un alt limbaj droid. Când şi asta eşuă, înaintă şi îi dădu celuilalt mecanic un ghiont puternic. Ca orice altceva, nici asta nu reuşi să genereze un răspuns. Observând interacţiunea nereuşită, C-3PO ieşi din umbre.

— Mă tem că îţi pierzi timpul. Este foarte îndoielnic ca R2 să aibă restul hărţii în baza sa de date de rezervă.

Când BB-8 îl întrebă pe droidul de protocol, C-3PO răspunse fără ezitare.

— S-a închis într-un modul de putere minimă auto-impus. Nu a mai fost acelaşi de când a plecat Stăpâul Luke.

O voce nouă, cea a unui om de data aceasta, îi chemă.

— BB-8!

Ca răspuns, droidul sferic se rostogoli reticent către ofiţerul care îi întrerupse.

— Doamna General are nevoie de tine!

Bipăind un *rămas bun* politicos către C-3PO şi un gând final către tăcutul R2-D2, BB-8 îl urmă pe ofiţer afară din zona de depozitare. În spatele lor, C-3PO se aplecă peste vechiul său prieten.

— Oh, încearcă să te înveseleşti, R2. Această imobilitate forţată nu-ţi este de folos. Circuitele tale cognitive se vor atrofia de la lipsa de utilizare.

Îndemnurile sale amabile nu se dovediră mai eficiente decât întrebările autoritare ale lui BB-8. Unitatea R2 rămase aşa cum era: tăcută, nemişcată şi fără să răspundă.

* * *

În sala principală de conferinţe, C-3PO lucra lângă BB-8 în timp ce Han şi mai mulţi ofiţeri priveau. Respectând comenzile droidului de protocol, BB-8 deschise obedient un port închis şi sigilat dintr-o parte a sa.

— Ah, mulţumesc. Asta e.

Întinzând braţul, C-3PO scoase un dispozitiv minuscul. Întorcându-se, îl introduse în slotul potrivit al mesei holoproiector cu mai multe feţe care domina centrul camerei. Imediat, o hartă tridimensională umplu spaţiul de deasupra aparatului plat cu stele, nebuloase şi alte fenomene stelare. Leia studie intens ecranul. Dar, deşi ochii i se mişcau cunoscători prin cosmosul compact, nu reuşi să găsească ceea ce căuta. Nemulţumirea ei era clară.

În timp ce era, în felul său, la fel de dezamăgit, C-3PO nu era programat să o arate. În schimb, îşi exprimă doar un regret raţional.

— Doamnă General, deşi am finalizat deja o analiză preliminară, vă voi informa despre analiza finală numai după ce voi termina de comparat informaţiile disponibile pe această hartă cu cele din baza noastră completă de date. Iată. Am terminat. Din păcate, trebuie să concluzionez că această hartă conţine date insuficiente pe care să le potrivim oricărui sistem din înregistrările noastre.

Într-un colţ, Han vorbi.

— Ţi-am spus.

Leia îl ignoră.

— Ce proastă am fost să cred că îl putem găsi şi aduce înapoi pe Luke.

El se îndreptă spre ea.

— Leia...

Ea mârâi la el.

— Nu face asta.

Asta îl opri.

— Ce să nu fac?

Vocea ei era plată.

— Să te porţi frumos cu mine.

Întorcându-se, ea ieşi. Foarte confuz, el o urmă. Deşi a ajuns-o din urmă cu uşurinţă, ea nu se opri şi nici nu se uită în direcţia lui.

— Hei, sunt aici pentru a te ajuta, îi spuse el.

Ea continuă să meargă, cu privirea îndreptată înainte.

— Când a *ajutat* asta vreodată? Şi să nu spui *în Steaua Morţii*.

Frustrat, el păşi în faţa ei pentru a-i bloca calea. Când vorbi din nou, tonul lui se înmuie până când fu aproape rugător – pe cât de mult era capabil Han Solo să fie rugător.

— Ai să te opreşti să mă asculţi un minut? *Te rog?*

Schimbarea de ton îi modifică comportamentul mai mult decât orice altceva. Ea îl privi nerăbdătoare.

— Te ascult, Han.

— Nu am plănuit să vin aici, explică el. Ştiu că ori de câte ori te uiţi la mine, îţi aminteşti de el. Aşa că am stat deoparte.

Se uită la el, clătinând încet din cap.

— *Asta* este ceea ce crezi? Că nu vreau să mi se amintească de el, că vreau să-l uit? *Îl vreau înapoi*.

Ce putea el să mai spună? Ce răspuns posibil putea da la o negare voită a motivului?

— A plecat, Leia. A fost întotdeauna atras de latura întunecată. Nu am fi putut face nimic pentru a-l opri, oricât de mult am fi încercat. Ultimele sale cuvinte au fost cel mai greu de spus. Era prea mult Vader în el.

— De aceea am vrut să-l antreneze Luke, spuse Leia. Niciodată nu ar fi trebuit să-l trimit de acasă. Atunci l-am pierdut. V-am pierdut pe amândoi.

Han lăsă capul în jos.

— A trebuit să ne descurcăm amândoi în felul nostru. Ridică din umeri. M-am întors la singurul lucru la care am fost vreodată bun.

— Amândoi am făcut-o, recunoscu Leia.

El îi întâlni ferm privirea.

— Ne-am pierdut fiul pentru totdeauna.

Leia îşi muşcă buza inferioară, refuzând să accepte.

— Nu. A fost Snoke.

Han se retras uşor.

— Snoke?

Ea dădu din cap.

— Ştia că fiul nostru va fi puternic în Forţă. Că s-a născut cu potenţial egal pentru bine sau rău.

— Ştiai asta de la început? De ce nu mi-ai spus?

Ea oftă.

— Din mai multe motive. Speram să greşesc, să nu fie adevărat. Am sperat să-l pot influenţa, să-l îndepărtez de partea întunecată, fără să trebuiască să te implic. Apăru un mic zâmbet. Ai avut – ai – calităţi minunate, Han, dar răbdarea şi înţelegerea nu au fost niciodată printre ele. Mi-a fost teamă ca reacţiile tale să nu-l împingă mai mult spre latura întunecată. Am crezut că îl pot proteja de influenţa lui Snoke şi de tine. Tonul vocii îi scăzu. Este clar acum că am greşit. Nu vom şti niciodată dacă implicarea ta ar fi făcut vreo diferenţă.

El avu probleme să creadă ceea ce auzea.

— Deci Snoke îl urmărea pe fiul nostru.

— Întotdeauna a făcut-o, îi spuse ea. Din umbră, la început, chiar înainte ca *eu* să-mi dau seama ce se întâmplă, el manipula totul, atrăgându-l pe fiul nostru spre partea întunecată. Dar nimic nu este imposibil, Han. Nici acum, în momentul acesta târziu. Eu am acest sentiment că, dacă cineva îl poate salva, tu eşti acela.

Voia să râdă în bătaie de joc. Dacă ar fi făcut-o, ştia că era posibil ca ea să nu mai vorbească niciodată cu el.

— Eu? Nu. Dacă Luke nu a putut ajunge la el, cu toate abilităţile şi antrenamentul lui, cum o să o pot face eu?

Ea dădu din cap încet.

— Luke este un Jedi. Dar tu eşti tatăl lui. Există încă lumină în el. O ştiu.

* * *

Aparatul complex de reţinere o ţinea pe Rey în poziţie aproape verticală faţă de podeaua celulei. Se trezi încet. Dezorientată, la început ea crezu că era singură. Eroarea ei era de înţeles, deoarece cealaltă persoană din zona de deţinere nu se mişca, nu scotea niciun sunet şi uneori abia părea să respire. Deşi era surprinsă de prezenţa lui neliniştitoare, tăcută, ea privi împrejurul ei. Ceea ce vedea era la fel de diferit de împrejurimile anterioare precum se putea imagina. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era confruntarea din pădurea de pe Takodana, sunetele de luptă şi îndepărtarea droidului BB-8. Asta şi apoi sondarea minţii ei. Durerea. Eforturile ei de a-şi închide mintea şi uşurinţa dispreţuitoare cu care apărările ei mentale fuseseră înlăturate.

Chiar şi acum mai avea o durere persistentă în spatele ochilor. Pădurea dispăruse. La fel şi castelul lui Maz. Lipsită de un punct de referinţă, nu avu de ales decât să întrebe.

— Unde sunt?

— Locaţia fizică contează atât de mult?

În vocea lui Kylo Ren era o blândeţe neaşteptată. Nu tocmai simpatie, dar era ceva mai puţin decât ostilitatea cu care o înfruntase în pădure.

— Eşti oaspetele meu.

Cu o uşurinţă care era mai înspăimântătoare decât orice apropiere fizică, el flutură mâna întâmplător în direcţia ei. Se auziră câteva clicuri şi restricţiile căzură de pe braţele ei. Încercând să ia demonstraţia în râs, ea îşi frecă încheieturile. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să creadă că o poate intimida mai mult decât o făcuse deja. Privind în jurul camerei, îşi confirmă că erau singuri.

— Unde sunt ceilalţi? Cei care luptau alături de mine?

El pufni dispreţuitor.

— Te referi la trădătorii, ucigaşii şi hoţii pe care tu îi numeşti prieteni? Gândeşte cu atenţie ce spun acum: aş putea să spun cu uşurinţă că au fost ucişi cu toţii, ucişi pe drept în luptă. Dar aş prefera să fiu sincer cu tine de la început. Vei fi uşurată să auzi că în ceea ce priveşte starea actuală şi bunăstarea lor, habar nu am.

Ea se holbă la el. Deşi pe moment era calm, ea nu putu scăpa de sentimentul că un cuvânt greşit, un răspuns nesatisfăcător, l-ar putea stârni. *Fii foarte atentă cu această persoană*, îşi spuse ea.

El o privea de parcă tocmai ar fi vorbit cu voce tare. Având în vedere şansele ce le-ar fi avut să-şi ascundă emoţiile de el, îşi dădu seama, că la fel de bine avea putea să-şi exprime gândurile cu voce tare.

— Încă vrei să mă omori, murmură el.

Firea ei adevărată i-o luă înainte şi ea răspunse fără tact, în ciuda pericolului.

— Aşa se întâmplă când eşti vânat de o creatură cu mască.

Ea avu timp să reflecteze la posibila lui reacţie şi se temu de ea. Dar el nu făcu ceea ce se aşteptase. În schimb, ridică mâinile, îşi deblocă masca şi şi-o îndepărtă. Ea se holbă la el în

tăcere. În sine, chipul îngust care o privea, nu era remarcabil. Era aproape sensibil. Dacă nu ar fi fost intensitatea privirii sale, Ren ar fi putut fi cineva pe care l-ar fi putut întâlni pe străzile prăfuite din Avanpostul Niima. Dar era... privirea aceea. Asta şi ceea ce mocnea în spatele ei.

— Este adevarat? întrebă el în cele din urmă. Eşti doar o recuperatoare?

Ea nu răspunse şi, poate simţindu-i jena, el schimbă subiectul.

— Spune-mi despre droid.

Ea înghiţi.

— Este o unitate BB cu un sistem motor de seleniu şi protecţie antitermală, sistem de propulsie internă cu giroscop autoreactiv, optică corectată cu...

— Sunt familiarizat cu specificaţiile tehnice generale ale droidului. Nu am nevoie să achiziţionez unul. Ceea ce vreau este localizat în memoria sa. Are o secţiune dintr-o diagramă de navigaţie transgalactică. Avem restul, recuperat din arhivele Imperiului. Avem nevoie de ultima piesă. Cumva, *tu* ai convins droidul să ţi-o arate. Tu. O simplă recuperatoare solitară. Cum ai reuşit asta?

Se uită departe. De unde ştia asta? Folosind acelaşi mijloc pe care îl folosise ca să afle orice altceva?

— Ştiu că ai văzut harta, repetă el. Este ceea ce am nevoie. Pe moment, este tot ce am nevoie. Când ea menţinu tăcerea, el aproape oftă. Pot lua orice vreau.

Muşchii i se strângeau.

— Atunci nu ai nevoie să-ţi spun nimic.

— Adevărat. Se ridică, resemnat. Aş fi preferat să evit acest lucru. Indiferent ce crezi, nu-mi face plăcere. Voi proceda pe cât de uşor posibil – dar *voi* lua ceea ce doresc.

Ştia că încercarea de a-i rezista fizic nu va fi doar inutilă dar ar duce probabil la neplăceri pe care prefera să nu şi le imagineze. Aşa că rămase nemişcată şi tăcută, cu braţele pe lângă corp, în timp ce mâna lui se ridică spre chipul ei. El o atinse din nou, aşa cum făcuse în pădure Takodana.

Şi ezită. Ce era asta? Era ceva acolo. Ceva neaşteptat. Când se încordă să reziste sondării mentale, el pătrunse mai mult, dând deoparte încercările ei penibile de a-l ţine afară. În timp ce îi investiga mintea, el vorbi încet.

— Ai fost atât de singură, murmură el în timp ce căuta ceea ce dorea. Îţi era teamă să pleci. Un zâmbet subţire îi traversă faţa. Noaptea, disperată să dormi, îţi imaginai un ocean. Îl pot vedea... pot vedea insula.

Lacrimile curgeau pe faţa ei în urma efortului pe care-l depunea ca să-i reziste. Din ce în ce mai disperată, încercă să-l lovească. Dar la fel ca pe Takodana, trupul ei refuza să răspundă.

— Şi Han Solo, continuă Ren neobosit. Îl simţi ca pe tatăl pe care nu l-ai avut niciodată. Acea viziune este un punct mort. Las-o să se ducă. Pot să-ţi spun clar că te-ar fi dezamăgit.

Toată furia şi teroarea îmbuteliată în interiorul ei izbucni în timp ce se întorcea să-l privească.

— Ieşi din capul meu.

Nu-l făcu decât să se aplece mai aproape, sporindu-i senzaţia de neajutorare completă.

— Rey... ai văzut harta. Este aici înăuntru. Şi o voi lua. Nu-ţi fie frică.

De unde venea forţa de a-l sfida, nu ştia, dar în orice caz, vocea ei deveni ceva mai puternică.

— Nu îţi dau nimic.

Răspunsul său îi reflectă nepăsarea.

— Vom vedea.

Focusându-şi privirea şi concentrarea, el se uită în ochii ei. Ea se uită în ochii lui fără să încerce să privească în altă parte. Ar fi trebuit să se uite în altă parte. Aşa ar fi fost raţional să facă. Aşa ar fi fost sănătos să facă. În schimb, ea îl privea doar, încercând să nu tresară, să nu clipească.

Aha, gândi el. *Este ceva acolo, ceva interesant*. Nu era imaginea hărţii. Asta va mai dura ceva timp. Dar, cu siguranţă, era ceva care merita investigat. Îşi schimbă percepţia spre acel lucru, căutând să identifice, să analizeze...

Bariera pe care o întâlni îl blocă complet. Şi era el, Kylo Ren, cel care clipea. Nu avea sens. Forţă din greu cu mintea lui – dar sondarea nu dădu roade.

O privire de uimire înlocui teama de pe chipul lui Rey în timp ce se descoperea ea însăşi în mintea *lui*. Uimită de realizare, se trezi atrasă inexorabil de... către...

— Tu, se auzi ea spunând clar, te temi. Că n-ai să fii niciodată la fel de puternic ca... Darth Vader!

Mâna lui se îndepărtă brusc de obrazul ei, ca şi cum pielea i-ar fi devenit brusc fierbinte-incandescentă. Confuz, zdruncinat, se îndepărtă poticnit de ea. Privirea ei îl urmă. Ochii ei erau la fel, dar altceva se schimbase... Ceva din spatele lor, în privirea şi în postura ei. Se întoarse să plece şi, în ultimul moment, gesticulă puternic în direcţia ei. Restricţiile care-i blocaseră încheieturile se blocară la loc, prinzând-o din nou de platforma înclinată. Apoi îşi puse din nou masca şi dispăru.

Pe coridor, Ren descoperi uimit că respira din greu. Asta în sine era neliniştitor. El nu ştia ce tocmai se întâmplase în celulă şi, faptul că nu ştia, îl făcea să fie nesigur cum să procedeze. Scăpă de alte nedumeriri când apăru un soldat care veni spre el.

Îndreptându-se, Ren se adună. Soldatul se opri. Disconfortul său evident de a fi nevoit să vorbească cu Ren sprijini persoana agitată a superiorului său.

— Domnule! Liderul Suprem a solicitat prezenţa dumneavoastră.

Ren dădu din cap şi porni în direcţia necesară, însoţit de soldat. Acesta din urmă nu acordă nicio atenţie atunci când persoana înaltă pe care o escorta se uită înapoi peste umăr.

În celula de detenţie, Rey se relaxă pe platformă. Faptul în sine că se putea relaxa era semnificativ. Tocmai se petrecuse ceva foarte împortant. Cum şi ce, nu ştia. Chiar şi în situaţia ei actuală se simţea încurajată, deşi de ce ar fi trebuit să fie, era încă neclar. Un lucru era clar. I se acorda timp să mediteze asupra acelui lucru.

* * *

În sala principală de conferinţe a bazei de pe D'Qar, sesiunea de strategie în curs de desfăşurare adunase liderii *Rezistenţei*. Leia, Poe, C-3PO, Han şi o varietate de ofiţeri superiori, inclusiv Statura şi Ackbar erau adunaţi în jurul unei hărţi tridimensionale a unei planete izolate, îngheţată, care până acum nu meritase o vizită promiţătoare din partea vreunei nave comerciale minore. Finn era şi el prezent, deoarece informaţiile sale despre lumea în cauză determinaseră acea adunare.

— Scanarea datelor din zborul de recunoaştere al căpitanului Snap Wexley confirmă tot ce ne-a spus Finn, anunţă Poe întregul grup.

Wexley vorbi.

— Au construit un nou tip de armă hiperspaţială în interiorul planetei în sine. Ceva care poate trage la distanţe interstelare în echivalentul timpului real. Expresia lui arăta neîncrederea lui. Am avut partea mea de pregătire tehnică, dar nici măcar nu îmi pot imagina cum este posibil.

De data asta răspunse Finn.

— Nici eu nu pot, dar cei dintre noi care am fost repartizaţi în bază am auzit zvonuri că nu funcţionează în ceea ce numim hiperspaţiu normal. Trage printr-o gaură în continuum pe care o face ea însăşi. Toată lumea îl numea *sub*-hiperspaţiu. Aşa se poate ajunge în câteva momente de-a lungul unei distanţe ca cea dintre bază şi sistemul Hosnian. Cantitatea de energie necesară pentru a face asta este... Vocea îi scăzu. Ei bine, am văzut câtă energie este implicată. Tot ce ştiu este că implică o mulţime de zerouri după primul număr.

Wexley dădu din cap încet.

— Nu suntem siguri cum să descriem o armă la această scară. Oamenii noştri au venit cu câteva idei cu privire la supraîncălzirea rapidă şi implozia ulterioară a nucleului planetar, dar mecanismul care să inducă asta le-a scăpat până acum.

Unul dintre cei mai în vârstă ofiţeri din cameră gesticulă brusc, cu o privire de groază pe chip.

— Este o altă Stea a Morţii!

Expresia lui Poe se înăspri.

— Aş vrea să fie aşa, domnule maior Ematt. Dar din analiza a tot ce ne-a spus Finn şi adunând informaţiile pe care am putut să le colectăm, ne confruntăm ca asta.

Flutură o mână peste un control din apropiere. Apăru o imagine a Stelei Morţii pe lângă cea a lumii îngheţate.

— Asta a fost Steaua Morţii, observă pilotul.

Activă un alt control şi imaginea se reduse, aproape de tot, până când rămase doar o mică sferă pe lângă planeta rece.

— Asta este ceea ce ne spune Finn că se numeşte Baza Starkiller.

Leia se uită la imaginile ofensatoare. Dacă nu ar fi fost implicate zeci de milioane de morţi, comparaţiile dintre ele ar fi

stârnit râsul. Încă o dată, amintirile despre distrugerea Alderaanului îi inundară mintea şi, încă o dată, trebui să le dea deoparte forţat.

— Cum pot alimenta o armă de o asemenea amploare? întrebă ea.

Poe şi Ackbar se uitară la Finn. Nesigur, el însuşi ezită. El era nici om de ştiinţă, nici inginer, nici măcar tehnician. Da, auzise mai multe conversaţii despre asta, dar având în vedere că ceea auzise până acum erau doar zvonuri, era reticent să le împărtăşească. Simţindu-i ezitarea, Leia se grăbi să-l îndemne.

— Finn, te rog, vorbeşte.

El se uită spre ea.

— Nu sunt sigur de autenticitatea a ceea ce am auzit sau mi s-a spus.

— Orice ar fi, este mult mai mult decât orice ştim, îl asigură ea. Spune-ne şi lăsă-i pe tehnicienii noştri să judece cuvintele tale.

Respirând adânc, el făcu un gest către imaginea bazei.

— După cum ştiţi deja, am fost repartizat acolo. În timpul îndeplinirii sarcinilor mele, eu lucrat în mai multe locaţii de pe planetă. Una este pe partea opusă faţă de locul în care arma se descarcă.

Neîncrezător, Statura îl întrerupse.

— Sistemul de arme este situat pe ambele părţi ale planetei?

Finn se uită la amiral.

— Nu numai că este amplasat pe ambele părţi, dar sistemul traversează de fapt nucleul planetei.

Murmure de neîncredere se ridicară de la cei adunaţi în jurul proiecţiei consolei.

— După câte înţeleg, continuă Finn, reţele enorme de colectori special proiectaţi folosesc puterea soarelui pentru a atrage şi trimite energia întunecată către o unitate de izolare din nucleul planetei, unde este ţinută şi se adună în interiorul acelei unităţi de izolare până când arma este gata să tragă.

— Imposibil, insistă Ackbar. Deşi ştim că este mai multă energie întunecată în univers decât orice altceva şi că există peste tot în jurul nostru, este atât de difuză încât abia se poate detecta. Să nu mai vorbim de concentrare.

Finn persistă, în ciuda disconfortului pe care îl simţea contrazicând pe cineva de rangul şi cu experienţa lui Ackbar.

— Poate fi şi este, răspunse el cu certitudine.

Cel puţin, Statura părea gata să creadă.

— Dacă partea de inginerie ar putea fi rezolvată, observă el, ar avea acces aproape literalmente la o sursă infinită de energie.

Finn dădu din cap.

— Generalul Hux ne-a spus că este cea mai puternică armă construită până acum. El spunea că se poate trage la distanţe de jumătate de galaxie.

Murmure noi de neîncredere întâmpinară această ultimă afirmaţie.

— Şi în timp real. Pentru că nu *traversează* galaxia, ci *trece prin* ea.

Scutură din cap, căci începea să-l doară de la efortul de a încerca să explice ce auzise, dar nu înţelesese.

Han Solo înţelesese prea bine. Înţelesese ce trebuia făcut.

— Bine, deci este imposibilă şi este mare. Cum o facem să explodeze?

Atenţia din cameră se îndreptă spre el. Expresia lui era de cunoscător.

— Nu contează cât de mare este; există întotdeauna o modalitate de a face asta.

După ce studiaseră ştiinţa, acum aştepta sugestii. Nimeni nu veni cu niciuna.

— Trebuie să aşteptăm până când personalul tehnic va face o analiză detaliată, spuse Wexley. Atunci, odată ce au făcut asta...

Leia îl întrerupse. Han rânji, dar nu în aşa fel încât ea să-l vadă. Era bună la întreruptul oamenilor, ştia asta.

— Nu avem timp să aşteptăm analizele şi ipotezele ştiinţifice. Han are dreptate. Trebuie să acţionăm şi să acţionăm *acum*.

El o privi surprins dar îşi ascunse şi acea reacţie, de asemenea.

— Acesta este momentul care contează, continuă ea. Sunt în joc toate lucrurile pentru care am luptat. Nu putem aştepta pe baza teoriilor. Avem nevoie de ceva, de orice, ca să

putem riposta! Se îndreptă. Trebuie să distrugem arma asta înainte să poată fi folosită din nou.

Nu fu surprinzător pentru ea că a fost Statura – cel mai mare ofiţer din camera cu un trecut ştiinţific propriu-zis – care a expus în sfârşit un noţiune.

— Nu pot dovedi acest lucru, dar pentru ca această cantitate de putere să fie păstrată până când este timpul să fie eliberată sau trasă, trebuie să existe un tip nou, avansat de câmp de izolare. Dădu din cap spre Finn. Prietenul nostru confirmă asta. Întrebarea este: ce fel de câmp?

— Am auzit că implică propriul câmp magnetic al planetei, spuse Finn. Şi ceva în plus.

— Da, da. Statura era adâncit în gânduri. Un câmp magnetic planetar, chiar unul puternic, nu ar fi suficient pentru a reţine cantitatea de energie pe care am văzut-o lansată. Tot după cum spui, Finn, mai este ceva implicat. Eu mă gândesc la un fel de câmp oscilant. Dacă oscilează destul de rapid, ar fi necesară mult mai puţină energie pentru a-l susţine decât dacă s-ar menţine într-o stare de echilibru.

— Nu ştiu lucruri de genul ăsta. Finn se aplecă în harta holografică şi mări o secţiune de suprafaţă planetară până când se putu vedea o structură hexagonală masivă. Dar aici este localizat sistemul de control al câmpului de reţinere şi oscilaţie.

Statura fu cel mai multumit.

— Excelent, domnule Finn!

Privirea amiralului trecu prin cercul de colegi.

— Dar să dezactivăm acest lucru, deşi pare o propunere relativ simplă, nu ar distruge în mod necesar arma – o face temporară inutilizabilă până când sistemul de control va putea fi reconstruit.

— Probabil că am reuşi doar o singură lovitură, spuse Poe. Ce spunea domnul Amiral Ackbar despre păstrarea secretului va funcţiona doar atâta timp cât locaţia sa rămâne necunoscută. Odată ce Primul Ordin îşi dă seama că ştim unde se află va arunca în apărarea ei toate navele, staţiile mobile, şi detectoarele pe distanţe lungi. S-ar putea să nu ne mai apropiem niciodată de ea.

Leia dădu din cap fiind de acord.

— Atunci primul nostru atac *trebuie să* aibă succes. Se uită spre Statura. Ce recomandaţi, domnule Amiral?

— Presupunând pentru moment că bănuiala mea grăbită este în mod rezonabil corectă, arma va fi cea mai vulnerabilă când va fi complet încărcată. Încă o dată îi privi pe ceilalţi. Dacă oscilatorul câmpului de izolare va fi cumva distrus în acel moment, va elibera energia acumulată nu într-o linie de tragere, ci în întregul nucleu planetar unde este ţinut. În cazul în care nu va avea ca rezultat distrugerea completă a bazei, cel puţin va strica definitiv arma.

Cu şuviţa lui de păr alb şi barba dându-i aspectul unui profet, maiorul Ematt vorbi.

— Poate chiar întreaga planetă pe care se află baza.

Pe măsură ce discuţia continuă, un ofiţer apăru şi îi înmână lui Leia o notă. Ea o studie cu atenţie, în timp ce dezbaterea continua în jurul ei.

— Nimic din toate acestea nu este posibil, postulă Ackbar abătut. Chiar dacă planeta în cauză poate fi în prezent în mod deliberat neapărată, imediat ce ne scoatem forţele din ascunzătoare şi pornim spre ea, Primul Ordin va realiza că ştim locaţia armei. Vor mobiliza tot ce se află în apropiere pentru a o proteja. Flota lor este prea mare pentru a trece de ea prin luptă. În plus, în ciuda a ceea ce teoretizează Poe, aş paria că trebuie să aibă deja cel puţin un scut planetar minim. În mod clar, au energie pentru a susţine o astfel de apărare.

Se uită la Finn, a cărui replică nu fu încurajatoare.

— Da, există un astfel de scut.

— Situaţia nu poate fi mai gravă, murmură C-3PO.

Ridicând o mână pentru a atrage atenţia, Leia ridică nota.

— Conform acestei note, nu avem timp să studiem situaţia, chiar dacă am decide să facem acest lucru. Echipa noastră a detectat o cantitate enormă de energie întunecată care se scurge în direcţia planetei pe care Finn a identificat-o pentru noi. Asta poate însemna un singur lucru. Ea făcu o pauză pentru a sublinia ce avea de spus. Încarcă din nou arma. Cred că putem ghici cu toţii care va fi următoarea lor ţintă.

C-3PO îşi coborî capul auriu.

— Am greşit. Poate fi mai rău.

Văzând expresiile abătute ale celor din jurul său, Poe întinse mâna şi indică structura de control a câmpului de retenţie.

— S-ar putea să-şi activeze scuturile, dar dacă putem găsi o cale prin ele, putem lovi oscilatorul – şi o vom face – cu tot ce avem.

Han rânji larg.

— Îmi place acest tip.

Ackbar rămase pesimist.

— Orice plan nu are rost atâta timp cât scuturile sunt activate. Un sistem de apărare planetar adecvat, cum este sigur că au ei, nu va permite *o cale* de trecere prin el.

Han nu fu atât de uşor descurajat.

— Bine, atunci mai întâi vom dezactiva scutul. Se întoarse spre Finn. Puştiule, ai lucrat acolo. Ce poţi face?

Ochii lui Finn se lărgiră încet în timp ce gândea.

— O pot face. Pot să le închid scuturile. Eu...

Dădu puternic din cap, la fel de mult pentru sine cât pentru alţii.

— Ştiu unde se află sistemele de control relevante.

Înţelegerea acestui lucru îi coborî o parte din entuziasmul său iniţial.

— Dar trebuie să fiu acolo, desigur. Pe planetă, să am acces la locaţie.

— Te duc eu acolo.

Privindu-l pe Han, Leia văzu ceva ce lipsise din viaţa ei mult, mult timp: pe Solo bravând.

— Han, *cum*?

El rânji larg spre ea. Şi asta îi lipsise, îşi dădu ea seama.

— Dacă ţi-aş spune, nu ţi-ar plăcea.

Poe prelua iniţiativă energic.

— Bine, atunci le dezactivăm scuturile, distrugem staţia de control a oscilatorului de retenţie şi distrugem marea lor armă. Chiar dacă pot trage la jumătate din distanţa galaxiei şi este prea mare pentru a o distruge, ne putem asigura că explodează singură. Se pare că avem un plan. Să mergem!

XV

În camera de adunare vastă, întunecată, a Bazei Starkiller erau doar două persoane: una înaltă şi nesigură, cealaltă conturată şi poruncitoare. Cu toată singurătatea lor, păreau cumva să umple camera. În vocea Liderului Suprem Snoke exista tot atât de multă curiozitate cât era dezamăgire.

— Această recuperatoare – această *fată* – ţi-a rezistat ţie?

— Asta-i tot ce este, da. O recuperatoare de pe acea planetă neimportantă Jakku. Complet neînstruită, dar puternică în Forţă. Mai puternică decât ştie.

Cu masca scoasă, Ren răspunse cu ceea ce părea să fie siguranţa lui obişnuită. Nimeni altcineva nu ar fi simţit vreo diferenţă. Snoke o făcu.

Vocea Liderului Suprem era calmă.

— Simţi compasiune pentru ea.

— Nu, niciodată. Compasiune? Pentru un duşman al Ordinului?

— Percep problema, intonă Snoke. Nu puterea ei te-a făcut să eşuezi. *Ci slăbiciunea ta*. Mustrarea îl duru, dar Ren nu o arătă. *Unde este droidul?*

Moale şi mieroasă, vocea Generalului Hux răsună în sala de adunare înainte ca Ren să poată răspunde.

— Ren a crezut că nu mai are valoare pentru noi.

Întorcându-se, tânărul livid urmări liniştit apropierea ofiţerului din ce în ce mai încrezător.

— A crezut că fata este tot ce avem nevoie. Că putea obţine de la ea tot ce era necesar. Drept urmare, deşi nu putem fi siguri, este probabil că droidul a ajuns din nou în mâinile inamicului.

Deşi vizibil furios, tonul lui Snoke rămase neschimbat.

— Aţi localizat baza principală a Rezistenţei?

Hux era clar mulţumit să fie purtătorul veştilor bune.

— Am fost capabili să stabilim traseul navei de recunoaştere înapoi în sistemul Ileenium. Ne coordonăm cu

propriile noastre nave de recunoaştere din zonă, în vederea stabilirii locaţiei exacte a bazei lor.

Snoke răspunse cu o satisfacţie rece.

— Nu avem nevoie de asta. Pregătiţi arma. Distrugeţi-le sistemul.

Calm şi liniştit cum era, Hux nu era imun la surprindere.

— *Sistemul*? Lider Suprem, conform celor mai recente galografii, cel puţin două, eventual trei lumi locuibile înconjoară Ileenium. Ca urmare a distrugerii lumilor Hosniene, n-ar fi mai simplu să le distrugem baza şi să răspândim vestea că este opera Ordinului? Vom avea amplasarea bazei în câteva ore şi...

Snoke îl întrerupse.

— Nu putem astepta. Nici măcar câteva ore. Ore care pot permite ca cel puţin o navă să plece cu informaţii care le vor permite să-l găsească pe Skywalker. Asta ar fi mai mult decât de ajuns. Cu cât le dăm mai mult timp, cu atât mai mult au şansa, oricât de mică, să-l găsească pe Skywalker şi să-l convingă să se întoarcă pentru a ne înfrunta puterea. De îndată ce arma este complet încărcată, vreau ca întregul sistem Ileenium să fie distrus.

Îndrăznind să nu fie de acord, Ren făcu un pas înainte.

— Nu – Lider Suprem, pot obţine harta de la fată şi acesta le va fi sfârşitul. Am nevoie doar de îndrumarea dumneavoastră.

— Şi tu mi-ai promis că atunci când vine vorba de distrugerea *Rezistenţei* nu vei da greş. Figura ameninţătoare a lui Snoke se apleca spre Ren. Cine ştie dacă nu au fost deja făcute şi trimise copii ale hărţii în afara sistemului, către alte avanposturi minore de *Rezistenţei*? Dar cei care sunt cei mai conştienţi de semnificaţia ei vor fi adunaţi probabil în baza lor principală. Distruge-o, distrugeţi-i şi este posibil să ne simţim puţin mai încrezători că drumul către Skywalker este eradicat. Chiar dacă au fost făcute şi trimise copii, anihilarea conducerii le va da o pauză oricăror supravieţuitori care ar putea îndrăzni să se gândească să ne reziste. Se lăsă înapoi. Chiar şi din acest motiv tot aş comanda distrugerea sistemului, chiar dacă nu ar fi nicio asigurare că asta ar pune capăt acestei hărţi blestemate. Se întoarse spre Hux. Generale, pregăteşte arma. Cu aceeaşi eficienţă pe care deja aţi demonstrat-o.

— Da, Lider Suprem!

Înflăcărat de laudă, Hux se întoarse şi ieşi repede din sală. Asta îl făcu pe Snoke să-şi fixeze ochii pe singurul ocupant rămas.

— Kylo Ren. Se pare că este nevoie de un nou memento. Aşa că îţi voi arăta latura întunecată. *Adu-mi fata*.

* * *

Puţin detaşaţi de activitatea grăbită care cuprinsese baza *Rezistenţei*, un grup ciudat parcurgea etapele efectuării unei verificări finale a cargobotului vechi, dar înşelător de rapid. Chewbacca şi Finn se mişcau rapid pentru a îndeplini ordinele lui Han.

— Chewie, verifică amplificatorul orizontal. Un răspuns mârâit provocă un altul la fel de la proprietarul *Şoimului Mileniului*. Nu-mi pasă ce spun citirile de bord: Nu există niciun înlocuitor pentru o inspecţie vizuală finală. Ştii asta. Finn, fii atent cu alea. Sunt explozivi.

Oprindu-se, Finn se uită la încărcătura pe care o purta.

— Asta sunt? Ezită. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu am vrut să te fac să fii nervos, răspunse Han.

— Când ai terminat să le încarci, mergi să discuţi cu unii dintre tehnicienii aceia de X-interceptoare şi vezi dacă poţi să furi un regulator termic de rezervă.

Vocea care li se alătură era una care întotdeauna fusese în stare să-l facă să se oprească, indiferent ce se întâmpla să facă. Se întoarse să o vadă pe Leia apropiindu-se.

— Oricât de mult ne-am certat, spuse ea, întotdeauna am urât să te văd că pleci.

El rânji.

— De aceea plecam. Să te fac să-ţi fie dor de mine.

Pentru prima dată de ceva vreme, el râse deschis. Era molipsitor, fericit şi, în aceste zile, asta se întâmplase prea rar.

— Oricum, mulţumesc pentru piesa aia.

Se întoarse chibzuind.

— Nu a fost totul rău, nu? Ştiu că ne-am certat mult. Zâmbi afectuos. Poate că se datorează faptului că amândoi avem personalităţi atât de timide, de retrase. Desigur, dacă ai fi făcut ceea ce-ţi spuneam...

— Şi dacă tu ai făcut ceea ce-ţi ceream, ripostă ea, tot zâmbind.

El chicoti blând.

— Vreau să spun, au fost şi părţi bune.

— Destul de bune, fu ea de acord, dând din cap.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Da. Ea lăsă privirea în jos, amintindu-şi, apoi îi întâlni privirea încă o dată. Încă mă scoţi din minţi.

— În sensul bun, sau în sensul că înebuneşti de-a binelea?

— Probabil că amândouă, recunoscu ea.

El îşi puse mâinile pe umerii ei şi treizeci de ani dispărură instantaneu.

— Leia, este ceva ce vreau să-ţi spun de mult timp.

Luptându-se să nu plângă, ea îi puse un deget pe buze.

— Spune-mi când te întorci.

El începu să obiecteze, dar se opri. Fuseseră prea multe certuri de-a lungul anilor, ştia asta. De data aceasta chiar s-ar putea să nu se mai întoarcă; ultimul lucru pe care îl dorea era să se despartă de ea în urma unei ciorovăieli aparente. În schimb, o luă în braţe, ceea ce era într-adevăr mult mai bine decât să se certe, sau chiar să vorbească. Au stat aşa ceva timp, ţinându-se strâns unul pe celălalt.

— Dacă îl vezi pe fiul nostru, şopti Leia, adu-l acasă.

El dădu din cap fără să vorbească. Măcar, în treizeci de ani, învăţase când să tacă.

* * *

Ce se întâmplase?

Încătuşată şi incapabilă să se mişte, Rey stătea întinsă pe platforma înclinată, captivă, gândindu-se la întâlnirea cu Kylo Ren. La început fusese aceeaşi durere şi teamă pe care le simţise în pădurea de pe Takodana. Se intensificase pe măsură ce el sondase tot mai adânc şi ea luptase să-i reziste. Apoi, ea *îi rezistase*. Mai mult decât atât, era ca şi cum rezistenţa ei întorsese cumva sondarea înapoi spre el. Pentru un moment, *ea* fusese în mintea *lui*. Putea să-şi amintească clar şocul, apoi îngrijorarea şi, în final, retragerea. El se îndepărtase de ea şi din mintea ei, cu o bruscheţe care trăda... nu spaimă, ci altceva.

Nelinişte, decise ea. Indiferent ce făcuse îi tulburase rău echilibrul. El se retrase: fără îndoială pentru a se gândi la ceea ce se întâmplase, dar şi ca să decidă cum să continue. Asta însemna, cel mai probabil, că se va întoarce.

Ar face orice pentru a evita asta. Şi asta începu să facă. Dacă putuse să-l scoată din mintea ei şi să intre în a lui, ce altceva putea să facă? Ce ar putea să facă ea în privinţa altcuiva? Cineva mai puţin priceput, neantrenat în căile Forţei? Cu gardianul solitar postat chiar la intrare în interiorul celulei, de exemplu?

— Tu!

Se întoarse spre ea, în mod evident indiferent şi destul de plictisit. Ea îl studie îndeaproape. Când el se pregăti să vorbească, ea i se adresă clar şi ferm – şi nu numai cu vocea ei.

— Vei elimina restricţiile. Şi vei părăsi celula, lăsând uşa deschisă şi te vei retrage în camera ta.

Paznicul o privi în tăcere. Nu arăta deloc intimidat. Cu încrederea oarecum şovăind în timp ce se mişca uşor în legături, repetă ceea ce spusese cu atâta autoritate câtă putea să adune.

— Vei elimina aceste restricţii. Şi vei părăsi celula, lăsând uşa deschisă şi te vei retrage în camera ta. Nu vei vorbi cu nimeni despre această întâmplare.

Ridicând puşca grea, alb-negru pe care o ţinea, el veni spre ea. Cu inima bătându-i, îl privi apropiindu-se. Avea să fie ucisă, eliberată, sau poate va râde de ea? Oprindu-se în faţa ei, el o privi în ochi. Când vorbi, el avu o modificare notabilă în voce. Aceasta era semnificativ mai puţin conflictuală şi... mai distantă.

— Voi elimina aceste restricţii. Şi voi părăsi celula, lăsând uşa deschisă şi mă voi retrage în camera mea. Nu voi vorbi cu nimeni despre această întâmplare.

Lucrând metodic, el îi desfăcu cătuşele. Se ridică şi se uită fix la ea o clipă, apoi se întoarse şi porni fără cuvinte spre uşă. Stând întinsă pe platforma înclinată, şocată, Rey ştiu cu greu ce să facă în continuare. Era liberă. Nu, se corectă ea, se eliberase din această celulă. Asta cu greu se numea libertate. Dar era un început.

Când paznicul ajunse la uşă, îi vorbi grăbită.

— Şi vei lăsa jos arma arma.

— Îmi voi lăsa jos arma, răspunse el cu aceeaşi voce netulburată.

Asta şi făcu, lăsând puşca jos pe podea, apoi întorcându-se la stânga pe coridorul exterior pentru a pleca în tăcere. Ea se uită ceva vreme la uşa deschisă. Hotărând că nu era o glumă şi că paznicul nu o aştepta chiar în afara celulei, ea se duse să ridice arma şi plecă.

* * *

În mod normal, era relaxant să călăteşti prin hiperspaţiu, medită Finn. Nu exista nicio luptă în hiperspaţiu şi foarte rar era vreo surpriză. Călătoria hiperspaţială lăsa timp de gândire, de conversaţii ocazionale cu tovarăşii, pentru verificarea şi pregătirea echipamentului. Nu de data asta. Nu în decursul acestui salt. Obosind să trăiască doar cu propriile gânduri, ieşi din salon şi se duse în cabina de pilotaj, unde îi găsi pe Han şi Chewbacca în scaunele lor, monitorizând călătoria.

— Nu v-am întrebat, îi spuse pilotului. Cum trecem de scut?

Han îi explică fără să ridice privirea de pe consolă.

— Orice fel de apărarea va fi orientată pentru a proteja de un atac în forţă. Nu ar trebui să fie pregătită pentru încercarea unei singure nave de a se strecura. Asta ar fi, evident, o sinucidere.

Finn dădu din cap în timp ce se gândea la asta.

— Bine, acum sunt foarte încurajat. Să zicem că evaluarea ta optimistă este greşită şi că ei sunt pregătiţi să detecteze şi să distrugă chiar şi o singură navă. Cum evităm asta?

— Niciun sistem de apărare planetar nu poate fi susţinut în mod constant. Asta ar consuma prea multă putere. În plus, nu este necesar. Toate scuturile planetare au o actualizare fracţională. În loc să fie în permanenţă *pornit*, el fluctuează la o rată predeterminată. Împiedică să treacă orice călătoreşte cu o viteză mai mică de cea superluminică. Teoretic, o navă ar putea intra când scutul este oprit. O jumătate de secundă mai târziu, scutul se blochează şi... nu e bine pentru nimeni de pe nava aceea.

— Bine, am înţeles asta, spuse Finn. Ceea ce mă readuce la prima mea întrebare. Cum *intrăm*? Fără să fim tăiaţi la jumătate de scutul oscilant?

— Uşor. Modul în care Han spusese cuvântul îl făcea să pară că este cel mai simplu lucru din lume. Nu vom merge mai încet de viteza superluminică.

Nesigur că auzise corect, Finn se uită la el.

— O să ne facem intrarea la *viteză superluminică*? Nimeni nu a făcut asta vreodată! Cel puţin, n-am auzit niciodată despre cineva care să o fi făcut vreodată.

Nu trebuia să vorbească fluent limbajul Wookiee pentru a înţelege comentariul lui Chewbacca. Han îi zâmbit plăcut.

— Ne apropiem de sistem. În locul tău, aş sta jos. Chewie, pregăteşte-te.

În timp ce Finn, cu ochii largi, căuta un scaun şi un ham şi dorea el însuşi o serie de tampoane foarte mari şi moi, Chewbacca îşi gemu aprobarea. Han studie citirile dinaintea lui. Wookieeul ridică o mână peste propria consolă.

— Şi... Han urmări fracţiunile în scădere cu atenţie. *Acum!*

Mâinile umane şi wookiee zburară peste consola principală, completând cât puteau de bine informaţiile de apropiere şi aterizare preprogramate în instrumentaţia *Şoimului*. Cum era de aşteptat, au fost necesare mai multe ajustări de ultim moment pentru ca nava să facă ceva care era împotriva naturii sale şi să execute manevre pentru care nu fusese niciodată proiectată.

Şi, astfel, ajunseră în interiorul scuturilor. În acel moment, călătoreau cu o viteză subluminică foarte mare, continuând să încetinească într-un ritm incredibil şi îndreptându-se pe deasupra pământului acoperit de zăpadă direct spre o pădure care nu era la fel de înaltă, dar era mult mai densă decât cea de pe D'Qar.

Chewbacca urlă îndeajuns de tare pentru ca Finn să-l audă clar peste alarmele care sunau sălbatic.

— *O ridic*! strigă Han luptându-se cu controalele recalcitrante.

În timp ce copacii erau adunaţi mai strâns decât cei care formau un baldachin deasupra bazei *Rezistenţei*, aveau un diametru mult mai mic. *Şoimul* ară printre ei în timp ce atât

pilotul şi copilotul luptau să ridice nava. O clipă mai târziu, se ridică de la sol spre cer – ceea ce era un rezultat la fel de nedorit.

— *Dacă o duci mai sus, ne vor vedea!* strigă Han.

Desigur, dacă vecinătatea bazei Primului Ordin a fost monitorizată de sateliţi de scanare la sol, era foarte probabil să fie văzuţi oricum. Nu puteau decât să spere că instrumentele de la bordul oricărei astfel de nave de recunoaştere erau orientate spre spaţiu şi nu în jos spre planetă.

Mergeau din nou aproape de sol în timp ce Han şi Chewbacca se luptau să păstreze controlul în timp ce încercau să echilibreze nava. Aproape că reuşiră. Înapoi printre copaci, Han oscilă motorul subluminic în timp ce Chewie se lupta să menţină nava funcţională. Continuau să încetinească. În cele din urmă, pădurea fu cea care îi frână, în timp ce sute de copaci se rupeau şi zburau în jurul lor, *Şoimul* continua să piardă înălţime. Din fericire, albul prin care arau era compus din zăpadă relativ proaspătă, nu din gheaţă. În cele din urmă se opri, pe jumătate îngropat.

La suprafaţă, totul era din nou rece şi liniştit.

* * *

Ren se străduia să se controleze. O mare parte din educaţia sa fusese dedicată învăţării cum să trăiască şi să avanseze în absenţa emoţiei. În momentul de faţă, avea nevoie de tot antrenamentul pentru a rămâne calm. Pe cât de rea fusese respingerea sondării de către fată, mai rea era cunoaşterea pe care o dobândise.

În momentul de faţă, nu se simţea puternic. Se simţea slăbit. Devenind conştient că un ofiţer aştepta cu răbdare ca el să-i simtă prezenţa, Ren îi făcu semn să se apropie.

— Încă nu am găsit fata, domnule. Alarma a fost difuzată prin toată baza şi toate trupele sunt în alertă.

— Da. Vocea lui Ren era aproape indiferentă, ca şi cum cea mai mare parte a gândurilor sale erau în altă parte. Se uită la ofiţer. Soldatul care era de gardă?

— Încă este interogat, domnule. Nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat. Acum se afla la postul său, fără probleme. În clipa următoare, se trezi în camera sa, schimbându-se de uniformă.

Evaluarea iniţială indică că spune adevărul. Ofiţerul ezită. Dacă doriţi să încercaţi metode mai puternice pot să…

— Nu, nu. Continuă să-l interoghezi. Doar interogatoriu. Poate o să-şi amintească ceva. Tonul lui se întunecă. Fata. E pe aici pe undeva. Nu are unde să se ducă. Când o găseşti, adu-o…

Vocea lui începu să se piardă, la fel ca atenţia lui. Ofiţerul aşteptă: să fie interogat în continuare, să i se dea instrucţiuni suplimentare, să fie brusc liber să plece. Dar Kylo Ren se uita pur şi simplu la distanţă, văzând ceva care nu era evident pentru ofiţer şi menţinând tăcerea.

* * *

Nu era nicio mişcare în pădure. Cei câţiva fulgi de zăpadă care cădeau nu scoteau niciun sunet. În mijlocul copacilor, la capătul unui dezastru foarte izolat şi foarte drept, se ridica o movilă nenaturală de zăpadă. De undeva din interior se auzi un geamăt adânc, reverberant şi nemulţumit.

— Oh, da? Vocea care răspunse era ascuţită şi în mod clar non-Wookiee la origine. Încearcă *tu*!

Sub zăpadă şi în movila care era *Şoimul Mileniului*, izbucniră scântei în coridorul din spatele cabinei. Exprimându-şi succint părerea cu privire la cel mai recent efort de pilotare al căpitanului navei, Chewbacca se ridică de pe scaun şi se duse în spate pentru a rezolva problemele, lăsându-l pe Finn singur în cabina de pilotaj cu Han.

— Ar fi trebuit să iasă mai bine. Han studia citirile care erau încă funcţionau. Clătină din cap, aplecându-se înainte să examineze un anume indicator. Nu trebuia să fie atât de dur. Aproape că a fost mai rău de atât.

Văzând că lui Han îi era dificil să accepte felul în care sosiseră, Finn încercă să-l liniştească.

— Hei, ai îndeplinit ceva improbabil făcând ceva imposibil. Nu este ca şi cum ar fi existat un precedent. Vreau să spun, eu nu sunt pilot, dar am fost pe lângă mulţi piloţi şi nici măcar nu am auzit pe cineva vorbind să încerce ceea ce tocmai ai făcut. Te-ai descurcat bine.

Gesticulă în jurul: la cabina încă intactă, la cerul vizibil prin acea parte a geamului care nu era acoperită de zăpadă şi la sine.

— Am aterizat, suntem în viaţă, suntem toţi întregi. Nu înţeleg. Ce altceva mai vrei?

Expresia lui Han nu se schimbă în timp ce se ridica şi se ducea în ajutorul lui Chewie.

— Cândva nu ar fi fost atât de dur.

Neştiind să răspundă la asta, Finn, în mod înţelept, nu spuse nimic.

* * *

În centrul de comandă de pe D'Qar, conversaţia încetă. Ofiţerii vorbeau în şoaptă, sau deloc, în timp ce toată lumea aştepta veşti. Când vor veni – nimeni nu spunea *dacă* – discuţiile vor reîncepe ca întotdeauna. Dar deocamdată, nimeni nu îndrăznea să spună ce gândea. Ceea ce îi făcea să se teamă.

Confirmarea va veni criptată printr-o serie de relee hiperspaţiale legate rapid. Ar fi fost inevitabil condensată, de asemenea redusă la o formulă matematică pentru a minimiza orice şansă de a fi interceptată trimiterea ei. Pe măsură ce trecea tot mai mult timp, speranţa iniţială începu să slăbească.

Apoi amiralul Statura rupse tensiunea, ridicându-şi privirea de pe consola lui şi zâmbindu-i lui Leia.

— *Şoimul* a aterizat, doamnă.

Mergând lângă el, ea se uită la afişaje. Ceea ce spuneau nu era mult, dar era suficient.

— Mi-aş dori să fie mai multe informaţii. Mi-aş dori să ştiu...

Se opri. Faptul că trecuse prin scutul planetar al Primului Ordin şi că aterizase în condiţii de siguranţă nu ar fi însemnat nimic dacă *Şoimul* ar fi fost descoperit. Ştia că nu mai poate exista altă comunicare până când nu îşi îndeplineau sarcina.

— Spune-mi că vor coborî scuturile.

Răspunsul lui Statura fu ferm.

— Vor coborî scuturile.

— Ăsta a fost un răspuns departe de a fi convingător, îi spuse ea.

El zâmbi din nou.

— Asta avem, doamnă. *Departe* şi chiar mai rău.

Ea dădu din cap şi se întoarse spre un controlor.

— Trimiteţi X-interceptoarele.

— Da, doamnă General!

Trecând de stresul contactului cu *Şoimul Mileniului*, controlorul reuşise să arate un oarecare entuziasm. Operatorul aşezat lângă ea transmise ordinul formal.

— Toate navele au liber la decolare.

— Echipa albastră, pleacă. Echipa roşie, pleacă, adăugă controlorul.

Stând pregătite şi aşteptând ordinul de decolare, primele douăsprezece nave ale *Rezistenţei* care trebuiau să plece, dispărură într-o clipă. Droizii calculaseră şi recalculaseră rutele de apropiere de baza Primului Ordin, reducând opţiunile la cele considerate ca având cea mai mare probabilitate de reuşită, în timp ce piloţii făcură tot posibilul să se stăpânească şi să îşi păstreze energia pentru atacul propriu-zis.

Conducător era un X-interceptor marcat cu un model negru distinctiv, Poe era concentrat la instrumente, în timp ce BB-8 se ocupa de problemele care trebuiau lăsate unui mecanic. În spatele lor, suprafaţa lui D'Qar se îndepărta repede.

— Toate echipele, aici este Liderul Negru, spuse Poe la microfonul omnidirecţional al cabinei, altitudinea este confirmată. Distanţa este confirmată. Coordonatele de sosire au fost confirmate.

Activă mai multe controale şi sistemul de propulsie hiperspaţială a X-interceptorului se pregăti pentru a distorsiona spaţiul şi timpul.

— Aşteptaţi să săriţi la viteza superluminică la semnalul meu!

Când fu încrezător că totul este pregătit, dădu semnalul. Ca flăcările ce se sting, navele dispărură una după alta din realitatea prezentă în linii de lumină.

* * *

Trebuia să vadă el însuşi. În timp ce coborâse pe coridorul în care pereţii de rocă vulcanică expusă alternau cu panouri şi console de metal şi alte materiale sintetice, emoţiile lui Ren fierbeau. Starea sa mentală actuală îi contrazicea toată pregătirea, dar nu se putea abţine. Reacţionase prost la ceea ce se întâmplase mai devreme şi asta se reflectase în judecata Liderului Suprem. Pentru a adăuga disconfort, acel sicofant

slinos de Hux părea să apară întotdeauna în momentul cel mai incomod posibil.

Îşi scrâşni dinţii, supărat pe el însuşi. Era un indicator al slăbiciunii sale actuale că gelozia faţă de un nătărău nesemnificativ ca Hux, îi putea intra în minte. Nu era altceva decât o risipă de energie fizică şi concentrare mentală. Hux – Hux nu era demn de atâta atenţie.

Fata, pe de altă parte... Intrând în celulă, el o găsi, aşa cum era de aşteptat, părăsită. În centru, platforma înclinată, colorată în roşu-portocaliu, era goală, cu multiplele restricţii curbe deschise şi ridicole sub iluminarea roşie discretă din tavan. Incapabil să se mai abţină, îşi scoase sabia, o porni şi se lansă într-o serie de balansări şi lovituri sălbatice, prefăcând metodic încăperea în ruine.

Auzindu-i urletele de furie, o pereche de soldaţi din trupele de şoc ce traversau capătul îndepărtat al holului de acces schimbară direcţia pentru a investiga. Ceea ce văzură în interiorul celulei, pe măsură ce bucăţi şi piese de deşeuri roşii-fierbinţi zburau din interior, îi făcu să se retragă înapoi pe unde veniseră – repede.

XVI

Mulţumită zăpezii şi acoperirii oferită de pădurea grea, droizii de patrulare nu îi văzură şi camuflarea oferită de atenuatorul de căldură pe care Chewbacca îl transporta în tolbă ajuta la mascarea semnăturilor termice. Din când în când, Finn apela la precauţii mai primitive, dar şi mai eficiente, utilizând o ramură ca să şteargă urmele pe măsură ce înaintau. Unde puteau, se foloseau de suprafeţele stâncoase, pentru a minimaliza cât mai bine dovezile trecerii lor. Atârnată de-a lungul spatelui Wookieeului era o geantă plină cu detonatoare avansate al căror potenţial exploziv le depăşea cu mult dimensiunea.

Mărind pasul, Finn veni alături de Han şi arătă.

— Există un tunel de inundaţie dincolo de creasta aceea. Putem intra pe acolo.

Han se uită la el.

— Eşti sigur că nu sunt ecranări de siguranţă? Putem trece de chestiile obişnuite, dar...

Finn clătină din cap.

— Nu există nicio ecranare. Un ecran ar contrazice scopul tunelului.

Han se încruntă la el.

— Ai spus că ai lucrat aici. Nu ne-ai spus niciodată în ce specialitate.

Finn se uită într-o parte în timp ce răspunse.

— Salubritate.

Han se uită la el.

— *Salubritate?* De unde ştii cum să elimini scuturile? Indică geanta lui Chewie. Avem destule lucruri care să facă treaba, dar trebuie să ştim unde să le folosim. Avem o singură şansă să facem ce trebuie. Dacă nu reuşim să coborâm scuturile, am putea să lăsăm baltă şi să solicităm cetăţenia Primului Ordin. Vocea îi coborî. De asemenea, toţi cei din sistemul D'Qar vor muri.

— Nu ştiu cum să cobor scuturile, Han, recunoscu Finn. Sunt aici să o salvez pe Rey.

Han se întoarse lent, frustrat.

— Mai este ceva ce ai trecut cu vederea? Mai este ceva ce ai uitat să ne spui?

În apropiere, Chewbacca îşi adăugă propriul comentariu gemut.

— Oamenii mizează pe noi! *Galaxia* contează pe noi!

— Solo, răspunse Finn, ne vom descurca! Am ajuns până aici, nu?

— Da? Cum ne vom descurca?

Finn zâmbi încurajator.

— Vom folosi Forţa!

Han îşi dădu ochii peste cap.

— Din nou Forţa. Întotdeauna Forţa. Privirea lui se întoarse către Finn care era plin de nădejde. Nu am timp să-ţi explic, copile, dar... nu aşa funcţionează Forţa. Se uită în sus şi împrejur. Unde-i droidul acela de patrulare?

Chewie mârâi la el.

— Oh, chiar aşa? *Ţi-e* frig?

* * *

Bordurile roşii flancau o reţea de ventilaţie care parcurgea toată lungimea podelei în timp ce Rey alerga pe hol, cu puşca blaster a fostului ei gardian ţinută strâns cu amândouă mâinile. Având nevoie să se odihnească, se ascunse într-o nişă care cel puţin îi furniză destulă acoperire faţă de oricine ar fi trecut prin pasaj. Deşi se liberase din celulă, nu avea nicio destinaţie în minte. O scurtă sondare a împrejurimilor îi oferi una. O alee lungă era flancată pe o parte de un zid din piatră şi oţel. Posibil o barieră exterioară, ce nu oferea nicio speranţă de ieşire. Dar de cealaltă parte a aleii...

La capătul îndepărtat era o uşă care ducea spre un hangar deschis. Deşi nu puteau vedea prea mult în interiorul hangarului, şirurile de vânători TIE parcaţi sugerau posibilitatea unei evadări. Tot ceea ce îi stătea în cale era aleea îngustă, fără balustrade care traversa vastul atrium deschis... Şi la capătul îndepărtat, un grup de soldaţi din trupele de şoc angajaţi într-o conversaţie stupidă. Nimeni nu se uita în direcţia ei.

Mergând înainte, rămânând aproape de perete, ajunse curând în capătul coridorului şi aproape de începutul aleii. O

privire precaută aruncată de-a lungul părţii laterale şi în jos îi arătă o groapă aparent fără fund; laturile ei erau panouri modelate care erau luminate uşor, cu sute de lumini care se extindeau în jos, tot mai mult, până când nici acele lumini nu mai erau suficiente pentru a lumina adâncimile umbrite. Era o problemă aparent insurmontabilă să treci fără să-i alertezi pe paznicii hangarului din partea îndepărtată. Aleea în sine era plată şi complet descoperită, astfel că nu oferea nicio acoperire celui care încearca să traverseze.

Nu putea să se întoarcă. Ar fi putut fi singura ei şansă de a pleca de pe planetă. Şi indiferent ce reuşise să facă anterior, se îndoia că Kylo Ren îi va mai permite să-l manipuleze, din nou, pe el sau pe altul cu mintea mai slabă.

Nu era nicio modalitate de a lua altă decizie. Ecoul apropierii de picioare cu cizme o făcu să privească înapoi spre holul pe unde venise. Un grup de soldaţi din trupele de şoc venea pe coridor, îndreptându-se spre ea. Nu exista nicio şansă ca ei să nu o observe stând în nişa mică. Ieşind din adăpost, ea fugi până la capătul apropiat al pasarelei. Dar în loc să continue şi să atragă cu siguranţă atenţia trupelor aflate în cealaltă parte, ea se strecură peste margine. Şi asta la timp. Trupa care se mişca rapid pe coridor ajunse la alee chiar în timp ce ea cobora. Agăţată doar în degete, abia ascunsă privirilor, ea gândi că ceea ce făcea nu era diferit de căţăratul pe pereţii interiori ai navelor spaţiale abandonate pe Jakku. Diferenţa era că acolo era mult mai cald, iar aici trecătorii erau dispuşi să tragă în tine. Dacă şi-ar da drumul sau dacă i-ar scăpa strânsoarea, desigur, şi-ar rezolva toate problemele. Permanent.

Câţi soldaţi au fost în echipă? se întrebă ea în timp ce ei continuau să treacă pe deasupra ei. Cât de mult le va lua să treacă? Atârnând acolo, aşteptând, ea avu timp să studieze împrejurimile apropiate. Ceea ce văzu îi sugeră o altă cale de ieşire, una care nu ar fi implicat o posibilă tentativă de sinucidere care să-i ceară să lupte cu paznicii hangarului. Găsindu-şi drum în lateral, folosindu-şi mâinile, în timp ce localiza metodic adâncituri pentru a-şi pune picioarele, se duse spre o trapă de serviciu pliată în peretele atriumului. La atingerea ei, acesta se deschise în tăcere şi fără să fie nevoie să introducă vreun cod. Deşi încă se căsca spre adâncimile necunoscute de sub ea, mecanismele interioare ale bazei la

care putuse să ajungă prin trapă, îi facilitară accesul la puncte de sprijin mai bune. Dacă ar fi avut noroc şi nu şi-ar fi pierdut simţul direcţiei, şi nici punctele de sprijin, simţi că ar putea fi capabilă să-şi găsească drum spre zona de serviciu corespunzătoare care se afla sub hangarul navetelor TIE, evitându-i paznicii de sus. Atunci ar fi găsit o cale de a accesa puntea hangarului în sine şi fără să atragă atenţia. Presupunând că putea face acest lucru, putea să încerce să fure un vânător TIE.

O simplă situaţie neplăcută, una după alta, îşi spuse ea. Mai întâi va trebui să ajungă dincolo. La un moment dat, întâlni un mic droid de serviciu venind spre ea. Îşi ţinu respiraţia, dar acesta o ignoră, având ca scop doar sarcinile sale programate.

Bine, gândi ea cu uşurare, în timp ce îşi relua trecerea, că nu toţi droizii aveau capacitatea cerebrală a unuia ca BB-8.

* * *

Soldatul din trupele de şoc care aştepta să se deschidă uşa se aştepta să vadă un compartiment de transport gol. În schimb, se trezi că se confruntă cu doi oameni şi un Wookiee, niciunul dintre ei nefiind dispus să-l angajeze într-o simplă conversaţie. Simţind acest lucru, soldatul reacţionă rapid şi se întinse după blaster. Cu reacţii încă rapide oferite de anii de experienţă, Han trase, culcându-l pe pământ. În timp ce Chewbacca ascundea corpul soldatului, Han şi Finn aruncară o privire precaută pe după colţul coridorului.

— Cu cât petrecem mai puţin timp aici, decise repede Han, cu atât vom avea mai mult noroc. De fapt, cu cât rămânem mai puţin timp oriunde pe planetă, cu atât o să avem mai mult noroc.

— Da, ştiu. Verificând coridorul din afara compartimentului transportor, Finn făcu un gest spre dreapta. Am o idee în privinţa asta.

O luă din loc, cu Han şi Chewbacca urmându-l. Cu Finn conducându-i, reuşiseră să pătrundă mult în interiorul bazei. Văzând o siluetă care venea spre ei, ochii lui Finn se lărgiră. Armura ofiţerului care venea era extrem de lucioasă şi pelerina neagră, cu franjuri roşii care atârna pe partea stângă era foarte, foarte distinctivă.

— Iată că vine atuul nostru, şopti Finn.

Han privi silueta care venea, apoi aruncă o privire spre Finn.

— O cunoşti?

Expresia lui Finn era fermă.

— Da, ne-am mai întâlnit.

Citindu-i tonul, Han dădu din cap înţelegător.

— Un vechi prieten, nu?

— Ceva de genul ăsta. Expresia lui Finn nu se schimbă. Oricât aş dori contrariul, avem nevoie de ea în viaţă. Începu să bâjbâie cu blasterul. Nu sunt foarte familiarizat cu acest model. Există vreo setare pentru neutralizare?

Han rânji.

— Avem altceva care este mereu setat pentru neutralizare.

Departe pe coridor, apăru o echipă de soldaţi şi cei trei intruşi se tensionară. Însă trupa nu se întoarse să-l urmeze pe ofiţerul care înainta, plecând în schimb pe un pasaj separat. Preocupat cu alte treburi, ofiţerul nu reuşi să vadă decât târziu muntele păros care se lansă spre ea. Cu braţele lui masive înfăşurate în jurul ei, Chewbacca îşi târî captiva pe coridorul adiacent, îngust, unde aşteptau tovarăşii săi. În timp ce se zbătea în îmbrăţişarea de fier, ea fu întoarsă pentru a înfrunta blasterul ţintit direct spre faţa ei.

Fără să zâmbească, Finn trebui să-şi strunească degetul care se sprijinea pe trăgaciul armei.

— Căpitan Phasma. Îţi aminteşti de mine? Îşi mişcă uşor arma. Acesta-i blasterul meu, vrei să-l inspectezi?

Phasma se menţinu demnă.

— Da, îmi aduc aminte de tine. FN-2187.

Finn clătină scurt din cap.

— Nu mai este cazul. Numele meu este Finn. Un nume real pentru o persoană reală. Şi acum eu sunt şeful.

Din spatele fostului soldat, Han vorbi.

— Suntem în vizită. Finn ne-a făcut un tur rapid şi a fost foarte distractiv, dar încă nu am văzut camera de control a scutului planetar. Se opri ca să zâmbească larg şi plăcut. Ne-ar plăcea foarte mult să vedem camera de control a scutului planetar.

— Acum, adăugă Finn ameninţător.

Phasma pufni în bătaie de joc.

— De ce v-aş arăta ceva?

În spatele ei, Chewbacca lăsă să-i scape un muget ameninţătoar şi îşi întări strânsoarea. Ea lăsă să-i scape un mic suspin.

— Pentru că dacă nu o vei face, îi spuse Han, o vom găsi în cele din urmă. Dar nu vei şti asta, pentru că vei fi moartă. Dădu din cap spre copilotul său. Lui Chewie aici de faţă nu-i plac oamenii care îi ameninţă prietenii.

Ea reuşi o uşoară scuturare din cap.

— Nici măcar un Wookiee nu poate zdrobi o armură a Primului Ordin.

Ca răspuns, Chewbacca strânse mai tare. Masca ei emise un gâfâit uşor, dar perceptibil.

— Ei bine, spuse Han neclintit, există o singură modalitate de a afla.

— Sau, adăugă Finn, împingând mai tare cu ţeava blasterului, pot pur şi simplu să te împuşc. Sunt bine instruit, ştii asta. Ştiu exact unde să trag pentru a te omorî. Mai ales de la această distanţă.

— Ce aveţi de gând să faceţi aici? contracară ea. Sunteţi cu *Rezistenţa*? Independenţi?

— Poate că îţi vom răspunde la întrebări, îi spuse Finn. Mai târziu. Făcând un pas înapoi, făcu un gest cu blasterul în timp ce Chewie o dezarma. Chiar acum, eşti ghidul nostru turistic. Să mergem.

Reuşiră să evite cei câţiva tehnicieni şi soldaţi pe care îi întâlniră ascunzându-se prin nişe mascate sau prin mici căi de trecere. Era un paznic staţionat în afara camerei în care trebuiau să intre. Ieşind din ascunzătoare, Finn îi făcu cu mâna şi zâmbi în timp ce se apropia de soldat.

— Hei, bună! Când pleci din planton, amice?

— Nu pentru încă... Soldatul de lângă uşă se uită la nou venit. De ce eşti fără uniformă? De fapt, ce cauţi tocmai în acest sector? Începu să-şi ridice puşca. Ridică-ţi mâinile ca să le...

O singură lovitură a mâinii drepte masive a Wookieeului îl dărâmă la podea pe soldat, inconştient. Han gesticulă cu blasterul în timp ce îi murmura lui Phasma, care stătea în faţa lui.

— Ce ai spus mai devreme despre armura Primului Ordin şi Wookiee?

Căpitanul nu răspunse.

Camera de control a scutului nu era mare. Cu toate aparatele funcţionând normal, nu era nevoie de serviciile tehnicienilor. Instrumentele se monitorizau singure. Dacă apărea vreo problemă pe care nu puteau să o autocorecteze, notificarea corespunzătoare apărea imediat în Comandamentul Central. Dacă dificultatea nu putea fi rezolvată de acolo, ar fi fost trimis un tehnician sau doi pentru a face faţă problemelor. Scutul planetar fiind destul de simplu, nu crea aproape niciodată probleme în sistem.

O astfel de problemă era pe cale să fie indusă artificial. Luând loc în faţa consolei principale, Phasma se opri. Ceea ce se întâmpla acum nu avea niciun sens. Totuşi, cu pieptul şi umerii trepidând de la atenţiile Wookieeului, nu dorea să ofere nici măcar echivalentul unei rezistenţe inutile. Proştii care în prezent aţinteau armele spre ea îşi vor întâmpina soarta inevitabilă destul de curând. Simţea ceva tare apăsat într-o partea a căştii.

— Fă-o, îi ordonă Finn.

Chewbacca adăugă câteva gemetele şi mormăieli pentru încurajare.

Cu reticenţă, ea activă controalele. Însoţită de o succesiune adecvată de sunete, o secvenţă de indicatoare prinse viaţă. Apăru o informare, suficient de luminoasă pentru ca toată lumea să o vadă clar.

INIŢIALIZAREA DEZACTIVĂRII SCUTURILOR

Aplecându-se spre Han, Finn murmură îngrijorat:

— Solo, dacă funcţionează asta şi dacă îmi amintesc corect ce ne-au spus despre sistemul de scuturi, nu vom avea mult timp ca să o găsim pe Rey.

— Nu-ţi face griji, copile, replică Han fără să mute ţeava armei nici cu un milimetru de pe Phasma. Nu vom pleca de aici fără ea.

Căpitanul trupelor de şoc se lăsă pe spate în scaun.

— Nu pot face asta de una singură. Sunt necesare două coduri de securitate pentru a accesa complet sistemul şi a-l opri.

— Am avut de-a face întreaga viaţă cu mincinoşi şi hoţi. Ştiu când cineva îmi spune adevărul – şi când nu.

Apăsând ţeava blasterului pe o parte a căştii lui Phasma, Han îşi coborî vocea.

— Cât de bine poţi auzi cu o ureche?

Se activară mai multe indicatoare. Când ea termină, apăru un al doilea mesaj.

CÂMPURI DEZACTIVATE

— Nu puteţi fi atât de proşti încât să credeţi că va fi uşor, spuse Phasma. Trupele mele vor asalta zona asta şi vă vor ucide pe toţi. Orice plănuiţi, nu va funcţiona.

— Nu sunt de acord, răspunse Finn fără ezitare. Mi s-a spus că scăparea de înrolare era imposibilă, dar iată-mă. Mi s-a spus că antrenamentul împiedica pe oricine nu se întoarcă împotriva Ordinului, dar iată-mă. Mi s-a spus că o să mor pe Jakku, dar iată-mă. Şi iată-te. Aruncă o privire spre Han. Ce facem cu ea?

Han medită o clipă.

— Există vreo ghenă de gunoi? Un compactor de gunoi? Ştiu destul de bine cum funcţionează.

Când Finn îi aruncă o privire întrebătoare, Han ridică din umeri.

— Să spunem că am experimentat pe pielea mea.

Finn dădu din cap.

— Da, există.

* * *

Alerta de avertizare care apăru pe consola din camera de control a Comandamentului Central era nouă pentru tehnicianul care o monitoriza. Deşi din câte ştia nu mai apăruse anterior, ştia foarte bine ce însemna. După o verificare rapidă pentru a se asigura că nu era niciun defect de sistem şi nici vreun test, se simţi încrezător să anunţe activarea alertei acelor ofiţeri care erau prezenţi.

— Scuturile principalele planetare au căzut. Nu este ceva localizat: este tot sistemul.

Ofiţerul care se întâmpla să converseze cu Hux se încruntă.

— Domnule General, aţi autorizat asta? Eu cu siguranţă nu am făcut-o şi nici vreunul dintre subordonaţii mei.

Hux se întoarse să privească alerta.

— Nu, cu siguranţă nu am făcut-o. Lătră la tehnician. Cauza? Posibil externă?

— Nu spune nimic aici, domnule, răspunse tehnicianul.

Hux se încruntă.

— Trimite o echipă de tehnicieni la camera de control a scuturilor. Ar putea fi ceva simplu, vreun releu care să nu funcţioneze sau...

— Sau ce, domnule? întrebă ofiţerul.

Generalul nu răspunse.

* * *

Într-un alt centru de comandă şi control, pe o altă planetă din alt sistem, avu loc o izbucnire spontană de agitaţiei, urmată de un răspuns grăbit.

— Doamnă General, strigă şeful tehnicienilor, scuturile lor sunt coborâte!

— Vai de mine! C-3PO se apleacă spre consola relevantă. Chiar aşa sunt!

— Aveai dreptate, îi spuse Leia lui Statura. Trimite-i!

— Daţi-i lui Poe autorizaţie deplină de atac, îl informă Ackbar pe un ofiţer mai mic în grad staţionat la o altă consolă. Cu toate navele disponibile, fără ezitare. El ştie că nu este probabil să mai aibă o a doua oportunitate.

— Lider Negru, spuse ofiţerul în microfonul care avea să transmită ordinele prin setul identic de relee, treceţi la viteză subluminică. Atacaţi, atacaţi. Tu decizi pe teren.

* * *

Era ordinul pe care îl aştepta Poe. Cât timp fusese nesigur că va veni, el trecuse oricum peste schemele de atac, în mintea sa, de zeci de ori. Sincronizarea era critică. După ce trasase vectorul spre planeta care era casa Bazei Starkiller a Ordinului ca pe un arc, atât pentru a înşela orice senzori cu rază

lungă de acţiune, precum şi pentru a întârzia sosirea şi ieşirea din viteza superluminică, acum îşi puteau revizui traseul şi se puteau îndrepta direct spre ţintă.

— Am înţeles, baza. Lovind comenzile necesare pentru a modifica cursul în zborul la viteză superluminică, Poe se adresă restului echipei. Echipa roşie, echipa albastră, urmaţi-mă.

Primind mesajul lui, vectorul revizuit intră în computerul de zbor al fiecărei nave din fiecare escadrilă şi X-interceptoarele se mişcară cu promptitudine ca o singură unitate.

— Am înţeles, Lider Negru, răspunse Wexley, în timp ce propria sa navă schimba direcţia.

* * *

În cadrul Comandamentului Central de pe Baza Starkiller, era îngrijorare. Hux refuza să păşească prin cameră, considerând că era o pierdere de energie.

— Echipa de tehnicieni, murmură el. Nu au ajuns încă la centrul de control al scutului?

— Doar ce a ajuns, domnule, răspunse ofiţerul care monitoriza situaţia. Tăcu, ascultând şi o expresie ciudată îi apăru pe faţă. Se uită înapoi la Hux. Domnule, tehnicianul principal raportează că uşa a fost sigilată.

Hux făcu o grimasă.

— Sigilată? Sigilată cum? De către cine?

— Nu ştie, domnule. Ofiţerul ascultă. Sigilată la temperatură mare pe toată marginea. Probabil cu un blaster. Ar trebui să aducă dispozitivul de tăiere?

Hux clătină din cap.

— Spune-le să arunce uşa în aer.

— Domnule?

Răspunsul ofiţerului indica faptul că nu este sigur dacă a auzit ordinul corect.

— *Aruncaţi în aer uşa aia blestemată!* strigă Hux. Spune-le să intre!

— Da, domnule!

Comanda fu transmisă. Mai târziu, veni un răspuns de la echipa tehnică de reparaţii. Ofiţerul înghiţi, ezitând.

— Ce este? răbufni Hux.

— Domnule, şeful echipei raportează că există... unele pagube la sistemul de control al scutului.

— Cât de mari sunt pagubele? ceru Hux din ce în ce mai iritat.

Urmă o pauză mai lungă de data asta, după care ofiţerul simţi o dorinţă bruscă şi intensă de a fi oriunde altundeva decât acolo unde se întâmpla să fie în prezent.

— Distrus, domnule General. Liderul echipei tehnice raportează că toată capacitatea operaţională a întregului centru a fost redusă cu cel puţin nouăzeci la sută în urma focurilor de blaster.

Hux nu-şi atinsese rangul şi poziţia actuală lăsând situaţii problematice în seama unei consultări de grup.

— Ocoliţi centrul de control al scutului. Acolo unde nu există deja redundanţă, portaţi toate comenzile aici.

— Da, domnule. Degetele ofiţerului zburau peste consolă. Va dura un moment, domnule.

Hux aproape că-şi răzui pielea din palmele mâinilor în timp ce aştepta.

— Scuturile?

— Încă nu, îi spuse ofiţerul, încă muncind.

— De ce nu?

— Trebuie să blocăm orice instrucţiuni rămase din centrul de comandă al scutului pentru ca să nu ne anuleze eforturile de aici... domnule.

— Grăbiţi-vă. În numele Ordinului, *grăbeşte-te*.

— Da, domnule. Ar trebui să o rezolv în curând, domnule.

Hux ştia că nu mai poate face nimic. Discursurile suplimentare nu ar face decât să-i deranjeze pe ofiţer şi pe ceilalţi tehnicieni din centrul de comandă. Abia le putea suporta tăcerea în timp ce lucrau.

Pentru că se temea că este înşelătoare.

* * *

Aşezaţi pe suprafaţa înzăpezită, doi vânători TIE şi un transportor de trupe flancau discul lovit, pe jumătate îngropat al *Şoimului Mileniului*. Era evident că aterizarea navei nu fusese deloc precisă. Sârguincioase, trupele terminau cu precauţie inspecţia în interiorul navei. Nu se ştia niciodată dacă un

cargobot ce părea să fie inofensiv nu putea fi făcut să sară în aer luând cu el orice vizitatori neinvitaţi. În cele din urmă, un subofiţer vorbi în unitatea sa de comunicare.

— Nava e liberă. Nu-i nimeni la bord. Nu s-au întâlnit capcane antipersonal.

Uluit de apariţia bruscă a unei siluete înalte, cu pelerină, soldatul se dădu deoparte şi luă poziţie de drepţi.

— Domnule!

Kylo Ren îl ignoră în timp ce trecea pe lângă el, cu ochii măsurând fiecare colţ al navei prăbuşite, căutând... nu era sigur ce. Ceva care să-i vorbească. Ceva cunoscut, poate.

În cabina pustie nu era nimic, dar întârzie să plece oricum, aşezându-se pe scaunul pilotului. Ceva…

Deliberarea lui fu întreruptă de un urlet răsunător în timp ce escadrile de X -interceptoare picară din cer, îndreptându-se spre clădirea în formă de hexagon a câmpului de retenţie şi sistemului de control al oscilaţiei. Ridicându-se de pe scaun, se repezi la timp pentru a vedea navele *Rezistenţei* abătându-se peste structura masivă – şi începând zborurile de bombardament.

* * *

În cadrul Comandamentului Central, ofiţerii se uitau cu groază cum unul după altul, atacurile zguduiau structura hexagonală. Atacatorii nu-şi dădeau seama ce riscau? Urmărind atacul aerian pe monitoarele centrului şi prin ferestre, Hux, cu faţa sumbră, ştia că ei probabil că îşi dădeau seama... Dar că asta nu însemna nimic pentru ei. Întorcându-se, se răsti la un ofiţer de rang mediu.

— Expediaţi toate escadrile. Doborâţi orice navă care atacă, indiferent de costuri. Când se va termina, nu vreau să mai văd niciun X-interceptor în aer.

— Da, domnule General, răspunse ofiţerul.

— Şi activaţi căutătorii.

Ofiţerul ezită.

— Într-o încăierare în atmosferă, domnule, căutătorii nu vor putea face distincţia între navele noastre şi cele ale inamicului.

Hux nici nu clipi.

— Nu este momentul să ne facem griji pentru pierderile colaterale. Vocea îi era fermă. *Dă comanda.*

— Da, domnule.

* * *

— Suntem aproape în raza de acţiune!

În timp ce îşi trimitea X-interceptorul într-o cădere abruptă, Poe ştia că acesta era singurul atac unde eşecul nu putea fi o opţiune. Întreaga *Rezistenţă* conta pe el şi pe cei care îl urmau. Într-un fel sau altul, această armă a Primului Ordin nu trebuia să fie deteriorată sau dezactivată temporar, ci trebuia distrusă complet. Sistemele automate de arme, de urmărire şi control erau toate foarte bune şi funcţionau bine, dar în cele din urmă, acest tip de luptă de *totul sau nimic* se rezuma la nave, la piloţii lor şi cât de buni erau împreună.

— Loviţi centrul ţintei de câte ori este posibil, cu cât de multe treceri puteţi obţine. *Hai să-l distrugem!*

Pe când dezlănţuia setul complet de armament al X-interceptorului, remarcă alte izbucniri similare de foc distrugător ce veneau de la nava lui Snap. Veteranul Alianţei Rebele, Nien Nunb, era şi el prezent şi bombarda cu toată forţa armamentului navei sale.

Când vor termina cu clădirea care adăpostea oscilatorul, îşi promis Poe în tăcere lui însuşi, nu va mai rămâne decât o pată în peisajul de iarnă.

* * *

Nu era necesară utilizarea telescoapelor din camera de control pentru a vedea ce se întâmpla într-o altă parte critică a bazei. Explozii enorme izbucneau din vârful îndepărtatului oscilator. Confirmări suplimentare asupra locaţiei şi puterii atacului veniră sub forma alarmelor şi a luminilor de avertizare neregulate.

Un potop de activitate învălui baza când întregul personal al instalaţiei fu mobilizat să răspundă la asalt. Piloţii îmbrăcaţi în negru alergau spre vânătorii TIE în timp ce la distanţă, X-interceptoarele *Rezistenţei* se învârtiră într-un arc

strâns pregătindu-se pentru o altă trecere. În mijlocul confuziei, un ofiţer striga în comunicator.

— Prezentaţi-vă la navele voastre. Prezentaţi-vă la navele voastre, acum, acum, acum! Toţi piloţii şi rezervele, ridicaţi-vă navele de la sol!

* * *

Pereţii din metal gri iluminaţi din interior se ridicau deasupra celor trei intruşi care îşi croiau drum pe coridor doar pentru a fi opriţi de uşile rezistente la explozii care fuseseră închise – o măsură de siguranţă nefericită ca urmare a bătăliei care avea loc deasupra centrului de control al retenţiei, dar una pe care Finn o anticipase. Pe măsură ce Chewie începea să scoată nişte explozibili mici, dar puternici, din geanta pe care o purta, Finn explică la ce se puteau aştepta în acel moment.

— Vom folosi încărcăturile pentru a arunca în aer uşile. Făcu un gest. Celulele de detenţie pentru prizonieri sunt pe acel coridor. Voi intra şi voi atrage focul, dar este adesea puternic păzit, în funcţie de cine este reţinut. O să am nevoie de acoperire.

Han îl privit atent.

— Eşti sigur că eşti pregătit pentru asta?

— Nu, îi răspunse Finn. Dar toată această aventură este decizia mea, aşa că este responsabilitatea mea să o rezolv. O să o găsesc pe Rey.

O spusese cu atâta încredere încât Han fu înclinat să creadă că fostul soldat ar putea să o scoată la capăt.

— Există o pasarelă care trebuie traversată. Trupele vor fi pe urmele noastre, aşa că ar trebui să-i punem explozibilii şi să o dărâmăm după ce traversăm. Nu va împiedica urmărirea, dar vor trebui să treacă pe o altă pasarelă şi asta ne va da ceva timp. Este un tunel de acces care ne va conduce la hangarul principal... cred. Expresia lui se înăspri. Sper doar că mai este în viaţă.

O mişcare îi atrasw atenţia lui Han. Încruntându-se, izbucni într-un zâmbet şi arătă.

— Ceva îmi spune că mai este.

Şi iat-o, urcând un perete interior al puţului direct spre ei. Finn căscă ochii de uimire, nefiind în stare să accepte ceea ce

vedea. Chewbacca îşi gemu uşurarea pentru că nu trebuia să detoneze explozibili într-o încăpere atât de mică.

Ei îi trebui ceva timp, destul de mult, pentru a ridica puşca pe care o purta, înainte să recunoască trio-ul şi să coboare arma. Uimirea de a-i vedea nu fu mai mică decât a lor atunci când o văzură. Alergând spre Finn, se aruncă în braţele lui. Nici că se puteau îmbrăţişa unul pe celălalt mai tare sau suficient de mult timp. În cele din urmă perechea îmbrăţişată se despărţi, doar pentru a se privi în ochi.

— Eşti în regulă? întrebă Finn uşurat. Ce s-a întâmplat? Vocea îi deveni ameninţătoare. Ţi-a făcut vreun rău?

— Lasă-mă pe mine, spuse ea. Ce *faci tu* aici?

El zâmbi uşor.

— Ne-am întors după tine.

Ea încercă să găsească ceva de spus, ceva demn de sentimentul şi riscul pe care şi-l asumaseră ei, dar eşuă lamentabil. Chewie, cu toate acestea, avu ceva de adăugat. Indiferent ce rostise Wookieeul făcu să-i apară lacrimile în ochi. Nemaiaflându-se niciodată într-o asemenea situaţie, Finn nu era sigur cum să răspundă. Cunoscându-i bine tăria interioară, se întrebă ce spusese Chewbacca de o făcuse să reacţioneze astfel.

— Ce a spus?

Ea pufni şi se şterse de lacrimi.

— Că a fost ideea ta.

Dacă mai înainte nu reuşise să găsească cuvintele potrivite cu care să-i răspundă, replica ei, combinată cu privire pe care i-o aruncă, îl reduse la o stare de afazie temporară.

Totul e foarte dulce şi fermecător, gândi Han observând fericita reuniune. Dacă ar fi putut uita că erau blocaţi pe o planetă ostilă, într-o baza a Primului Ordin, în mijlocul echipelor de soldaţi din trupele de şoc care erau hotărâţi să tragă imediat ce-i vedeau.

— O să facem o petrecere mai târziu, le spuse el în cele din urmă. Eu voi aduce tortul. Dar acum, hai să plecăm de aici.

XVII

Ridicându-se din baza lor, o mulţime de vânători TIE porniră să angajeze escadrila de X-interceptoare. Ceea ce fusese o secvenţă exactă reprezentată de atacuri în zbor, se dizolvă repede în lupte haotice, pe măsură ce, unul după altul, piloţii X-interceptoarelor erau forţaţi să se desprindă din formaţie pentru a-şi angaja propriii atacatori. Dacă înainte cerul de deasupra Bazei Starkiller fusese umplut doar cu sunetele motoarelor invadatorilor, albastrul în care acţionaseră lăsă acum loc unui ciclon de rafale de energie şi explozii.

Aproape ciocnindu-se cu un vânător TIE care se apropia, Poe se repezi la altul cu întreaga forţă a sistemelor de arme ale navei sale.

— Acoperiţi-vă unul pe celălalt! Sunt foarte mulţi, dar asta înseamnă doar mai multe ţinte. Nu-i lăsaţi pe aceşti huligani să vă sperie!

— Albastru Trei, strigă Snap, ai unul pe urmele tale! Ridică-te şi lasă-ni-l nouă!

— Am înţeles! răspunse pilotul lui Albastru Trei. Trăgând de comenzi, Jess Pava îşi ridică brusc nava, expunând zona din urma ei tirului lui Poe, care îl reduse imediat pe atacatorul ei la fragmente în flăcări.

— Îţi rămân datoare! strigă ea când îşi trimise nava să plonjeze înapoi în încăierare.

— Da, îmi datorezi un alt zbor de atac asupra clădirii! Încercaţi să rămâneţi aproape, toate echipele! Urmaţi-mă!

În ciuda faptului că erau hărţuiţi de vânătorii TIE ce virau, plonjau, şi păreau să fie peste tot în jurul lor, un grup de X-interceptoare reuşi să coboare suficient pentru a efectua un alt atac asupra structurii de izolare. O serie de lovituri au făcut ca flacările şi fumul să se rostogolească în toate direcţiile, dar în timp ce se ridicau şi se îndepărtau, Poe văzu că structura era încă intactă. Mai mult decât intactă, remarcă el. Se părea că nu a suferit niciun fel de daune.

— Nici măcar nu am zgâriat-o! strigă el, încrezător că microfinul din cabina de pilotaj va transmite observaţiile către restul escadrilei. Din ce este făcută chestia asta?

O luminiţă de pe consola lui începu să ceară atenţie. Mutându-şi atenţia asupra monitorului însoţitor, ochii i se lărgiră. Căutători. *Sute* de căutători, care se ridicau din bateriile de lansare ascunse sub sol şi zăpadă. Se ridicau spre el şi colegii săi piloţi, lăsându-le puţin loc de manevră sau de scăpare.

— Avem multe probleme! a fost tot ce a avut timp să strige înainte de a fi obligat să întreprindă acţiuni evazive.

Distrugând tot ce era în faţa lui şi evitând căutătorii care veneau în urma sa, reuşi să rămână într-o bucată – cu greu. Alţi membri ai escadrilei atacante nu au fost atât de norocoşi. Unul după altul, se treziră înconjuraţi de căutători multipli. Unul după altul, X-interceptoarele erau doborâte, împreună cu orice vânător TIE suficient de ghinionist încât să se regăsească în imediata vecinătate spaţială.

Capabili să urmărească bătălia prin transmisie hiperspaţială datorită celor doi droizi de recunoaştere care încă funcţionau deasupra suprafeţei planetei, cei aflaţi în centrul de comandă al bazei *Rezistenţei* de pe D'Qar nu puteau decât să schimbe priviri consternate.

— Nu eram pregătiţi pentru aşa ceva, murmură amiralul Statura. Piloţii noştri vor fi anihilaţi.

* * *

O uşă de acces exterior se deschise şi patru siluete fugiră în zăpadă. Atenţia fiindu-le imediat atrasă spre cer, au încetinit, apoi s-au oprit. Niciunul dintre ei nu era expert în lupte aeriene. Nici nu era nevoie să fie. Prezenţa atât de multor vânători TIE susţinuţi de un baraj aparent fără sfârşit de căutători, permitea oricui să prezică rezultatul bătăliei. Chiar şi cel mai mare optimist ar fi admis inevitabilul.

Han se întoarse spre Finn, cu o expresie solemnă pe chip. Dar tonul lui era acelaşi ca întotdeauna: gata pentru orice. Făcu un gest către Chewbacca.

— Prietenul meu are o geantă plină de explozibili pe care nu i-am folosit în interior. Ar fi o ruşine să-l facem să o care înapoi la *Şoim*.

Wookieeul adăugă un scurt semn de acord.

— Care este cel mai bun loc în care i-am putea folosi?

— Oscilatorul este singura ţintă sensibilă, îi răspunse Finn. Dar nu există nicio cale de a pătrunde înăuntru.

— Există o cale.

Toată lumea se întoarse spre Rey. Chewie fu cel care îndrăzni să pună întrebarea care trebuia pusă.

— Am văzut interiorul acestor tipuri de ziduri, le spuse ea în timp ce din cerul de deasupra continua să plouă cu distrugeri. Mecanica şi instrumentele sunt la fel ca cele ale Distrugătorului Spaţial în care am petrecut ani buni recuperând piese. Du-mă la o staţie convenţională de joncţiune. Pot să vă deschid drumul.

Han dădu din cap şi îi zâmbi.

— Bagă-ne înăuntru. Dacă poţi face asta, vom fi gata.

O căutare pripită îi conduse într-o zonă de parcare în care se aflau câteva vehicule. Din sortimentul variat, au ales un speeder de zăpadă izolat. Pregătirea lui Finn şi cunoştinţele lui Rey despre maşini, le permiseră să-l pornească. În timp ce Han şi Chewie se îndreptau spre cea mai apropiată structură, Finn şi Rey plecară cu speederul de zăpadă. Se întâmplă tocmai la timp, căci un soldat ce monitoriza zona îi văzu plecând. Când singura lui lovitură rată de departe vehiculul care accelera, el făcu un raport rapid.

— Speeder furat de la Secţia douăzeci şi opt.

Răspunsul fu mai mult decât neîncrezător.

— Furat?

— Da, domnule. Este o plecare neautorizată.

Urmă o pauză, apoi vocea continuă.

— Îl urmărim pe monitoare. Trimitem imediat o unitate de rezervă.

Zburând pe deasupra zăpezii în timp ce Rey se străduia să menţină controlul asupra maşinii necunoscute, ei împrăştiară micile creaturi locale din faţa lor în timp ce se îndreptau spre centrul de izolare. În faţa lor, structura hexagonală se ridica parcă din pământ. Izbucniri ocazionale de energie înfloreau pe acoperiş şi pe părţile laterale în timp ce X-interceptoarele îşi continuau atacul. Finn putu vedea că numărul de lovituri scăzuse semnificativ.

Şi cerul continua să se întunece în timp ce perdeaua din ce în ce mai opacă de energie întunecată era atrasă în

colectoarele care dominau cealaltă parte a planetei, blocând tot mai multă lumină solară pe măsură ce unitatea de izolare situată în nucleul planetei continua să se umple.

— Zăpada este *rece*! Rey strecură speederul printr-un grup de copaci extratereştri flexibili. Este exact opusul lui Jakku!

— Încearcă să trăieşti aici, îi spuse Finn. Există doar două sezoane: iarnă şi mijlocul foarte îngheţat al iernii!

Se auzi un bubuit brusc şi cursul speederului îşi pierdu liniaritatea. Fuseseră loviţi! Schimbând sistemele între ele ca un jucător de cărţi într-o noapte aglomerată, Rey reuşi să menţină viteza. O a doua lovitură abia îi rată.

O privire înapoi le dezvălui un al doilea speeder care îi urmărea şi se apropia. Finn îşi dadu seama din felul în care trăgea şoferul său, că dacă se apropia, i-ar putea distruge cu următoarea salvă. Trebuiau să facă ceva şi repede.

Rey era pricepută la şofat şi el era priceput la...

— Să ne schimbăm! strigă el.

Au făcut schimbarea dificilă doar pentru că erau nevoiţi, cu Rey conducând încă vehiculul lor, dar cu Finn aflat acum în poziţia de a replica cu exactitate. Exploziile multiple nu loviră nimic, în timp ce Rey slaloma în jurul şi printre copaci iar Finn se lupta să-şi doboare următorul. *Al naibii şofer ştie ce face*, gândi Finn cu admiraţie invidioasă. Omul putea chiar să-i fi fost coleg de escadrilă. Încercă să nu se gândească la asta în timp ce ţintea şi trăgea o altă salvă.

De data aceasta, lovitura sa numeri, aruncându-l pe urmăritor prin aer. Finn nu ştia dacă l-a omorât sau nu, dar speederul urmăritorului se lovi de copaci şi izbucni în flăcări.

— L-am nimerit!

În timp ce se întorcea încă o dată spre înainte, privirea lui Finn fu din nou atrasă spre cer. De data aceasta, nu la spaţiul de deasupra hexagonului, ci la distanţă, spre orizont. Curgeau fluxuri de lumină violetă intensă acolo, perdeaua de energie fiind atrasă de colectorii armei. El se aplecă spre Rey.

— Încarcă arma! Nu mai avem mult timp!

— Vom ajunge imediat! strigă ea la el, dar îşi dadu seama că mai aveau doar puţine şanse de a preveni distrugerea bazei *Rezistenţei* şi a întregul sistem D'Qar.

* * *

Privind din ascunzătoare, Han şi Chewie aşteptară până când un trio de soldaţi din trupele de şoc au putut fi văzuţi apropiindu-se de trapa largă de serviciu. Era mai mică decât oricare dintre portalurile principalele pe care le văzuseră până acum. Ceea ce însemna, spera Han, că probabil va fi mai slab păzită. Când uşa se deschise, Chewbacca îl elimină imediat pe soldatul din mijloc cu aruncătorul său de săgeţi.

Uimiţi, soldaţii supravieţuitori deschiseră focul, doar pentru a fi doborâţi de focurile fără greş ale lui Han. Începură să sune alarmele, răsunând chiar mai tare decât cacofonia luptei aeriene din apropiere. În pasajul deschis, un alt soldat se ascunse şi îşi activă în grabă comunicatorul.

— Inamic reperat şi angajat în luptă la Uşa Şase a Oscilatorului! Avem trei oameni doborâţi; trimiteţi întăriri!

* * *

Rey opri speederul de zăpadă lângă o mică structură neagră. Lui Finn i se părea neimportantă. Dar mai apoi, îşi reaminti, că dacă elimini trăgaciul dintr-o armă, deşi acesta în sine ar arăta total lipsit de importanţă, absenţa lui ar face arma inoperabilă.

După deschiderea unui panou de întreţinere, Rey examină scurt interiorul înainte de a începe să lucreze. Una după alta piesele erau deconectate de degetele ei iuţi.

— Am făcut asta toată viaţa. Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta, până acum. Era doar ceva ce făceam în fiecare zi, pentru a supravieţui. O rutină, ca respiraţia.

Ca şi cum dorea să-şi demonstreze seişi că era mai mult decât familiarizată cu componentele în cauză, închise ochii în timp ce continua să demonteze interiorul cutiei. Când îi deschise din nou, fu mulţumită să vadă că nu ratase nicio conexiune.

— Frumoasă piesă, comentat ea absentă. Aş fi luat cel puţin trei porţii pentru ea.

— Ce?

Absorbit de spectacolul luptei în curs de desfăşurare deasupra lui, al fluxurilor enorme de energie întunecată absorbite de colectorii îndepărtaţi, nevăzuţi şi de cerul care

continua să se întunece în jurul lor, Finn nu îi ascultase reminiscenţa.

— Nu contează. Ea continuă să muncească. Am subliniat doar cum poate fi importantă o piesă mică. Ca *aceasta*, de exemplu.

Cu mâna stângă ea trase tare şi un mic mănunchi de fibre viu colorate îi apăru între degete.

* * *

Acum aflat în interiorul complexului, Han, din ce în ce mai neliniştit, îşi permise să scoată un suspin de uşurare, în timp ce trapa de serviciu pe care o monitorizaseră se deschise în sfârşit pentru a dezvălui coridorul pustiu de dincolo. Soldatul singuratic care le raportase prezenţa nu se vedea nicăieri. Depăşit numeric, el se retrăsese precaut pentru a aştepta întăririle solicitate. Pe când cei doi intruşi se grăbiră şi intrară înăuntru, Chewbacca lăsă să-i scape un geamăt agitat.

— Da, fu de acord Han. Glumeşti.

O verificare rapidă a împrejurimilor le arătă că nimeni, organic sau droid, nu îi aştepta în ambuscadă. Deşi era recunoscător, Han ştia că împrejurimile lor nu vor mai rămâne mult timp paşnice. În grabă, el şi Chewie îşi împărţiră conţinutul exploziv al genţii.

— Să le plantăm la fiecare a doua coloană de sprijin pe care o putem găsi, sugeră Han.

Când Chewie răspunse cu o serie de gemete energice, Han se răzgândi.

— Ai dreptate. Este o idee mai bună. Indică cea mai apropiată structură masivă de suport a clădirii. Nu avem genul de muniţii necesar pentru a da jos mai mult de una. Sper doar că am adus suficient explozibil pentru a doborî măcar una. Făcu un gest. Vom pune tot ce avem pe coloana aceea. Tu iei partea de sus. Eu o voi lua în jos. Ne vom întâlni aici.

Neintenţionat, ochii lor se întâlniră – şi se priviră o vreme. Omul şi Wookieeul îşi dadură seama că putea fi pentru ultima oară. Nu mai era nimic de spus. Nu mai trebuia spus nimic. Nu existase niciodată, de-a lungul anilor, vreun exces de discuţii superficiale între cei doi atunci când era ceva de făcut. Fiecare ştia şi făcea ceea ce avea de făcut.

Asta nu îl împiedică pe Han să se oprească o clipă pentru a privi înapoi. Când o făcu, îl descoperi pe Chewbacca privind în direcţia lui.

Aceeaşi etică, specii diferite, cu acelaşi gând, medită Han.

Arătă rigid.

— Du-te! Înainte ca treaba să devină urâtă.

Chewie se conformă, de data aceasta fără să se uite înapoi. Han îl urmări un timp. Apoi şi el, de asemenea, se întoarse şi plecă.

Avea multe gânduri în minte, dar atunci când cineva amplasează explozibili, de obicei, este o idee bună să se concentreze asupra sarcinii pe care o are de îndeplinit. Orice altceva ar trebui să aştepte până când îndeplineşte acea sarcină.

Verifică instalarea pe care o făcuse, apoi coborî la un alt nivel.

* * *

Spre deosebire de eforturile îndreptate spre o singură direcţie ale lui Han de a plasa încărcăturile explozive, gândurile lui Kylo Ren se concentrau pe localizarea intruşilor încă necunoscuţi. Apropiindu-se de intrarea principală a hexagonului, el ignoră echipa de soldaţi de rezervă care aşteptau acolo, chiar şi când aceştia luară poziţie de drepţi ca răspuns la sosirea sa. Fără a aştepta comanda, un soldat cu iniţiativă lovi comenzile pentru activarea portalului principal. La un gest al lui Ren, el şi tovarăşii săi şi-au urmat liderul înăuntru.

Prezenţa echipei a fost mult diminuată de interiorul descurajant al complexul. În jurul lor, instrumentele şi componentele zumzăiau lin, asigurându-se că masa de energie întunecată în expansiune care era acumulată în centrul planetei continua să fie ţinută în siguranţă în stază până când venea timpul să fie eliberată.

Oprindu-se, Ren scană încet împrejurimile. Chiar dacă ştiau ce făcea, trupele încă se minunau de ceea ce vedeau. După un timp ceva mai lung de deliberare, îi trimise către nivelele superioare.

— Sunt aici. Găsiţi-i. Acolo sus.

Echipa intră imediat în acţiune, deplasându-se rapid în direcţia pe care le-o indicase. Odată ce au dispărut din vedere, Ren se întoarse încet... şi se îndreptă în jos.

Cu armele pregătite, echipa urcă, urmând procedura prescrisă pentru căutare şi acoperindu-se unul pe celălalt pe măsură ce înaintau. Unghiurile orbe primeau atenţie specială şi solicitau mai multă prudenţă.

Din umbră, Chewbacca îi privi trecând, admirând precizia cu care avansau chiar în timp ce el stătea pe loc. Odată ce au dispărut din vedere, ieşi din ascunzătoare pentru a planta o altă încărcătură explozivă.

Mai jos, Han terminase de plantat o încărcătură şi se pregătea să urce puţin mai sus pentru a plasa încă una când un sunet îl făcu să ezite. Structura era plină de sunete neidentificate, dar acest sunet era diferit. Nevrând să rişte, se strecură în spatele unui suport vertical larg. Ori sunetul nu se va mai repeta, ori... O privire pe după marginea ascunzătorii sale îi dezvălui sursa sunetului şi chipul lui deveni grav.

Persoana care se oprise pentru a privi peste balustradă şi în jos spre adâncimile cele mai îndepărtate ale structurii îi era cunoscută.

Aici, îşi spuse Ren cu certitudine din ce în ce mai mare. *El este aici*. Ridicând privirea, se concentră pe una dintre multele coloane de sprijin. Încet, înaintă spre ea, pregătit pentru orice s-ar fi putut întâmpla. Nu se întâmplă nimic. Nu era nimeni în spatele coloanei.

Din ascunzătoarea formată dintr-o cameră îngustă plasată într-un zid, Han urmări persoana cu pelerină trecând mai departe. Buzele i se mişcară în timp ce privea şi murmură un singur cuvânt. Sau poate că era un nume. În timp ce Han îl privea, Ren se duse spre o pasarelă care se întindea peste un spaţiu larg deschis. Oprindu-se acolo, se uită în jur, ezitant, nesigur, înainte de a pleca mai departe. Sunetul cizmelor lui – sunet care îl alertase pe Han ceva mai devreme – scădea pe măsură ce se îndepărta. Ieşind din ascunzătoare, Han se uită înapoi pe unde venise. Dacă ar fi plecat acum şi ar fi reuşit să-şi controleze gândurile şi emoţiile în timp ce se retrăgea, exista o şansă bună să poată ieşi din clădire. Dacă ar fi fost cu adevărat norocos, ar fi putut să iasă afară fără să atragă atenţia niciunui soldat din trupele de cercetare, sau a oricui altcuiva. Afară, dacă

toate ar fi mers conform planului întocmit în grabă, Finn şi Rey ar fi aşteptat cu transportorul. Ar fi avut şansa, apoi, să se întoarcă la *Şoim* înainte ca totul de pe această planetă să devină iad. Era o şansă mai târziu pentru o altă reuniune, pe o altă lume. O faţă plutea înaintea lui, cu trăsăturile îmbătrânite, dar încă moi, cu vocea care ieşea dintre buzele atât de familiare muşcând, totuşi fiind mereu afectuoasă. Formulând cuvinte care persistau în gândurile sale. Formulând, la ultima întrevedere, o cerere.

Ştia că era o cerere care nu avea să dispară. Nu va dispărea niciodată. Se hotărî. În loc să se retragă, avansă. În loc să fugă spre siguranţă, acceptă provocarea. Nu avea oricum nicio opţiune reală, îşi spus el însuşi în timp ce înainta spre marginea pasarelei.

Şi strigă.

— Ben!

Ecoul răsună pe deasupra deschiderii, reverberând prin vastul spaţiu ce se căsca în jos. În partea îndepărtată, o siluetă înaltă se întoarse şi se apropie câţiva paşi.

— Han Solo. Kylo Ren se uită lung la bărbatul mai în vârstă. Aştept această zi de mult timp.

— Scoate-ţi masca aia. Tonul lui Han era un amestec de comandă şi empatie. Nu ai nevoie de ea. Nu aici. Nu cu mine.

— Ce crezi că vei vedea dacă o voi scoate?

Han avansă uşor.

— Chipul fiului meu.

— Fiul tău a dispărut. Era slab şi prost, ca şi tatăl său. Răspunsul lui Ren era plin de milă. Şi mânie. Aşa că l-am distrus. Dar o cerere atât de mică şi nesemnificativă, este uşor de acordat.

Ridicând mâinile, îşi îndepărtă încet masca. Han văzu pentru prima dată chipul de om matur al fiului său – şi asta îl zdruncină.

Ambii bărbaţi erau atât de atenţi unul la celălalt, atât de preocupaţi de întâlnirea lor, că nici nu observară prezenţa noilor sosiţi pe o balustradă de deasupra lor. Strecurându-se înăuntru în căutarea lui Han şi Chewbacca, Finn şi Rey se treziră că privesc de sus la perechea ce se confrunta mai jos.

— Asta vrea Snoke să crezi, spunea Han. Nu pleda – doar afirma. Dar nu este adevărat. Fiul meu este încă în viaţă. Mă uit la el chiar acum.

Schimbul de cuvinte dintre ei atrase un alt spectator, căci la nivelul de deasupra, Chewie se apropie să privească şi să asculte.

Ochii lui Ren străluciră.

— Nu! Liderul Suprem este înţelept. El cunoaşte cine sunt şi cine pot deveni. El cunoaşte ceea ce *eşti tu cu* adevărat, Han Solo. Nu eşti un general, nu erou. Eşti doar un hoţ de duzină şi un contrabandist.

O urmă de rânjet străluci pe faţa lui Han.

— Ei bine, are dreptate din punctul ăsta de vedere.

Atraşi de asemenea de sunetele conversaţiei şi neînţelegerilor, apăru un al treilea grup de spectatori. Fiind absorbiţi de confruntare, trupa din soldaţi privea atentă, la fel ca Finn, Rey şi Chewbacca. Temându-se să acţioneze în vreun fel care putea deranja, aşteptau ordine de la Ren.

Păşind pe pasarelă, Han se îndreptă spre fiul său. Nu exista ezitare în pasul său, în glasul lui.

— Snoke te foloseşte pentru puterea ta, manipulându-ţi abilităţile. Când va obţine tot ce a dorit de la tine, te va zdrobi. Te va da deoparte. Ştii că este adevărat. Dacă ai pe jumătate abilităţile şi percepţia pe care ştiu că le ai, atunci ştii că îţi spun adevărul. Pentru că, spre deosebire de el, nu am nimic de câştigat din asta.

Ren ezită.

— E prea târziu, spuse el.

— Nu, nu este. Aflat acum la jumătatea drumului, Han continuă să meargă înainte, zâmbind. Niciodată ne este prea târziu pentru adevăr. Hai să plecăm de aici. Vino acasă. Fără cea mai mică urmă de răutate sau înşelăciune, împlântă pumnalul. Mamei tale îi este dor de tine.

O senzaţie stranie atinse obrajii tânărului. Ceva uitat de mult timp. Umezeală. Lacrimi.

— Sunt tulburat. Vreau... Vreau să scap de *durerea* asta.

Han făcu un alt pas, apoi se opri, aşteptând. Trebuia luată o decizie şi de data asta nu el trebuia să o ia.

— Ştiu ce trebuie să fac, dar nu ştiu dacă am puterea de a o face. Ren se apropie de Han pe pasarelă. Mă vei ajuta?

— Da, îi spuse Han. Oricum pot.

Oprindu-se la o lungime de braţ de tatăl său, Ren îşi desfăcu sabia de lumină, privi în jos spre ea pentru o clipă, apoi o întinse spre Han. Pentru o clipă ce părea să se extindă pentru totdeauna, nu se întâmplă nimic. Zâmbind, Han întinse mâna spre armă. Apoi, pe măsură ce lumina de afară fu complet blocată de fluxul descendent ce acumula energie întunecată, Ren îşi aprinse sabia de lumină – şi fasciculul roşu aprins se extinse străpungând pieptul lui Han din faţă în spate.

— Mulţumesc, murmură Ren şi, cu adevărat, întunericul de deasupra se asemăna cu întunericul din vocea lui.

Din locul lor de deasupra, Finn şi Rey icniră simultan.

— Solo. Solo.

Finn puse un braţ în jurul fetei lângă el.

— Rey.

— Nu, şopti ea. Nu, nu, nu…

Acceptând fără să creadă, Han se uită la faţa creaturii care fusese fiul său. Nu era nimic de văzut acolo. Numai întuneric în formă de chip: străin, fără să gândească, fără să simtă. Genunchii i se îndoiră, fasciculul înclinându-se împreună cu el, în timp ce cădea. Ren stinse sabia. Pentru încă un moment, Han rămase pe marginea pasarelei. Un flux de amintiri îi trecură în minte: lumi şi timp, prieteni şi duşmani, victorii şi eşecuri. Cuvinte pe care îşi dorea să le fi rostit şi altele pe care le regreta. Totul dispăruse acum, pierdut într-o clipă, ca cel pe care nu-l va mai ţine niciodată în braţe.

Apoi căzu, disparând în adâncuri.

* * *

Pe o altă lume îndepărtată, foarte îndepărtată, o femeie simţi un tremur în Forţă care o străpunse ca un cuţit. Căzu pe un scaun, cu capul coborât, şi începu să plângă.

* * *

Uluit de propria sa acţiune, Kylo Ren căzu în genunchi. Făcând ceea ce făcuse, asta ar fi trebuit să-l întărească, aşa credea o parte din el. În schimb, se trezi slăbit. Nu auzi urletul Wookieeului supărat de deasupra, dar simţi înţepătura loviturii

de aruncător de săgeţi când îl lovi într-o parte, aruncându-l înapoi pe pasarelă.

Cum grupul de soldaţi din trupele de şoc puteau reacţiona la focul de arme a unui inamic fără a mai fi nevoie să aştepte o comandă, ei începură imediat să tragă în Chewie. Răspunzând, Wookieeul se retrase pe un coridor, apăsând pe butonul detonatorului telecomandat în timp ce alerga.

Mai întâi se aprinse o încărcătură, apoi două, apoi patru, iar în final restul. Exploziile enorme şi reunite au zguduit interiorul hexagonului. Pasarelele se prăbuşeau, cufundându-se spre partea de jos a cilindrului interior. Se porniră cutremure în timp ce zidurile se clătinară, se opriră şi apoi începură să cadă pe măsură ce suporţii principali şi apoi coloanele secundare s-au rupt. Pe fondul balamucului şi al confuziei în creştere, Kylo Ren se strădui să se ridice. Făcând asta, ridică privirea.

Doar pentru a întâlni privirile lui Finn şi Rey, uitându-se în jos la el. Şocul recunoaşterii îl ajută să-şi recâştige echilibrul. Ridicându-se pe deplin, porni înapoi de-a lungul pasarelei încă întregi, mergând hotărât. Se îndrepta spre ei.

Luându-se după liderul lor, acele trupe care nu îl urmăreau pe Chewbacca începură să tragă spre cele două siluete de la nivelul superior. Înnebunită, cu inima frântă, Rey răspunse deschizând focul spre ei. Ar fi rămas acolo, distrugând totul cu sălbăticie, dacă Finn n-ar fi luat-o de acolo pe jumătate trăgând-o, pe jumătate cărând-o.

* * *

Mult deasupra şi prins în umbra perdelei de energie întunecată descendentă, Poe Dameron văzu ceva. O explozie pe acoperişul centrului de izolare. După intensitatea şi configuraţia ei, putea să-şi dea seama că nu era rezultatul unei lovituri de la vreunul dintre X-interceptoare, ci era, în schimb, o explozie din interior. Învârtindu-se, descoperi că, pentru prima dată, putea vedea *interiorul* structurii aparent indestructibile. Era o deschidere. Una mică. Poate chiar o oportunitate. Având în vedere modul în care se desfăşura lupta, probabil că era ultima oportunitate.

— Către toate unităţile, aici este Liderul Negru. Integritatea structurală a ţintei a fost afectată! Repet:

integritatea ţintei a fost afectată! Există o deschidere. Acum este şansa noastră! Loviţi-o tare, cu tot ce puteţi!

Conduse de nava de luptă neagră şi ignorând deopotrivă vânătorii TIE care-i urmăreau şi salvele de căutători, X-interceptoarele rămase se desprinseră din lupta defensivă şi coborâră în picaj, toţi ca unul, spre hexagon. Câteva lovituri ratară ţinta, detonând inofensiv pe laturile încă intacte ale clădirii. Dar celelalte, majoritatea, loviră ţinta. În timp ce Poe şi tovarăşii săi se ridicau şi se îndepărtau, exploziile au zguduit, una după alta, marele edificiu. Treptat, aproape cu o mişcare lentă, aceasta începu să se prăbuşească, pereţii căzând pe ei înşişi. Mai semnificativ, limbi de flacări începură să izbucnească din adâncuri, ridicându-se din camerele nevăzute aflate departe în subteran.

Lăsând să-i scape un strigăt de triumf, Poe acceleră spre cer, îndreptându-se spre partea superioară a atmosferei. Aflat în siguranţă în poziţia sa din spatele cabinei, BB-8 emise un flux constant de bipuri excitate.

— Toate echipele, aţi făcut o treabă frumoasă! le spuse Poe colegilor săi. Doamnă General, ţinta a fost distrusă!

Vocea caldă a lui Leia îi umplu urechile, dar mesajul pe care îl transmitea nu era cel aşteptat.

— Bine – acum retrageţi-vă imediat! Planeta ar putea fi instabilă. Plecaţi de acolo, acum.

Chiar şi cu releul aflat pe poziţie, a fost nevoie de un moment pentru ca mesajul să fie primit. Poe nu ezită să răspundă.

— Dacă ne retragem, ne lăsăm prietenii în urmă!

Anticipând răspunsul lui Poe, Leia îl avea pregătit pe al ei.

— Poe, în afara celor de aici, grupul tău este tot ce a mai rămas din *Rezistenţă* capabil să lupte. Dacă rămâneţi să-i căutaţi, vă pierdem pe toţi.

— Doamnă General, cu tot respectul, spus el pe acelaşi ton, noi nu ne părăsim prieteni la nevoie. Echipe, cine e cu mine?

Se aştepta la un răspuns întârziat. Greşise: răspunsul veni imediat, de la Snap.

— Toţi suntem cu tine, Poe. Ştii asta. Un schelălăit de aprobare veni de pe nava pilotată de Sullustanul, Nien Nunb, urmat de alţii.

— Atunci hai să facem ce trebuie şi să-i găsim!

XVIII

În coridoarele şi compartimentele, camerele administrative şi sectoarele tehnice de control ale Bazei Starkiller, era panică. Tehnicienii reacţionau cu disperare deoarece, în ciuda eforturilor lor frenetice, unul după altul, monitoarele treceau pe roşu pe măsură ce sistemele critice începeau să cadă.

— Celulele de ordin inferior se supraîncălzesc, declară un tehnician din centrul de comandă. Echipa de urgenţă nu poate ajunge la faţa locului. Întregul sistem de încărcare se opreşte.

Când se întoarse spre Hux, era ceva în privirea lui ce generalul nu mai văzuse niciodată, la niciunul dintre tehnicienii săi.

— A căzut oscilatorul. Pierdem izolarea.

— Oscilatorul a fost lovit. Un alt ofiţer se străduia să nu i se simtă frica în voce. Evaluăm pagubele. Încercăm să menţinem puterea.

Hux privea totul în tăcere, în timp ce se îndepărta încet. Ştia că nu avea rost să facă nimic altceva. Echipele tehnice vor stabiliza oscilatorul câmpului de izolare. Altfel, nu va mai fi nimic de făcut.

* * *

— Haide.

Căutând o cale prin zăpadă, umbre şi prin pădurea din ce în ce mai întunecată, Finn încetini în cele din urmă. Unde alergau? În orice caz, atât el, cât şi Rey rămăseseră fără suflare. Când se uită la ea, ştiu că ea gândea acelaşi lucru. Oricum, era bine să se oprească. Chiar şi în întunericul artificial, în umbra perdelei de energie întunecată descendentă, pădurea se simţea... curată.

Cel puţin aşa a fost până când o siluetă stranie apăru înaintea lor şi rosti un singur cuvânt.

— Stop.

Cei trei stăteau privindu-se unii pe alţii: Finn cu Rey, şi Kylo Ren la vreo zece metri distanţă. Când Ren întinse mâna după sabia lui, Rey scoase blasterul, făcu un pas înainte şi ţinti.

Înainte să poată trage, Ren ridică mâna, oprind-o. Se încordă, furia dându-i putere. Dar nu putea trage. El se lupta de asemenea, atât împotriva abilităţilor ei recent descoperite, precum şi cu rana provocată de aruncătorul de săgeţi al lui Chewbacca. Scrâşnind din dinţi, îşi aruncă braţul în lateral într-un singur gest, puternic – şi blasterul plecă zburând din mâna ei. Inhalând adânc, făcu din nou un gest, iar de data aceasta cea care zbură fu Rey, lovindu-se de un copac din apropiere şi alunecând la pământ, ameţită şi rănită.

— *Rey... Rey!*

Finn porni spre ea, dar când auzi sunetul aprinderii sabiei de lumină a lui Ren se întoarse. În întuneric, zumzetul şi strălucirea armei roşii strălucitoare era fascinant. Neavând unde să se ferească şi neputând ajunge la blasterul lui Rey, Finn recurse la singura apărare aflată la îndemâna lui: trase şi activă sabia de lumină a lui Skywalker.

Dintr-un anumit motiv, vederea ei fu suficientă pentru a-l face pe Ren să se oprească. Se uită fix la ea o clipă înainte de a reacţiona.

— Arma aia... este a mea.

Finn aproape că îşi mârâi replica.

— Vino şi ia-o.

Îndreptându-se, o siluetă impozantă în zăpadă, Ren nici măcar nu se deranjă să gesticuleze spre ea.

— O să te omor pentru asta.

Se repezi înainte.

În ciuda fricii sale, Finn ridică lama pentru a se apăra. Ren împunse, lovi – dar Finn pară. Scânteile de lumină zburau, luminând zăpada şi vegetaţia din jur.

Retrăgându-se uşor, Ren îşi măsură adversarul neaşteptat de hotărât, apoi îşi reluă, răzbunător, atacul. Finn îl blocă din nou şi din nou, lăsând la un moment dat lama oponentului să alunece pe a lui şi într-o parte, inofensiv. Contraatacă, dar fără niciun folos. Cu cât continua mai mult lupta, cu atât mai puternic părea să devină Ren. Era de parcă se bucura de provocare. Se hrănea cu ea.

Cel puţin, aşa păru până când Finn pară, se învârti şi împunse pe neaşteptate, vârful lamei sabiei de lumină lovi razant braţul lui Ren. Asta făcu să devină mai mult decât o provocare. Făcând un pas înapoi, Ren îşi măsură adversarul. Când se apropie din nou, avu un motiv care îi lipsise anterior. Aşteptându-se la o simplă execuţie, se trezi cu o luptă. Acum fusese atins. Era timpul ca jocul să se încheie.

Avansând fără încetare, era mânat de ceva ce Finn nu putea nici măcar simţi, cu atât mai puţin să contreze. Totuşi, fostul soldat luptă bine, până când Ren îi dădu o lovitură care îi tăie pieptul lui Finn şi îi zbură sabia de lumină din mână. Aceasta ateriză pe zăpadă la şase metri distanţă.

Se terminase.

Dezactivându-şi propria armă, Ren întinse un braţ spre lama aflată în zăpadă. Aceasta tresări şi apoi începu să vibreze în timp ce era chemată prin Forţă. Întinzând mâna mai mult şi încordându-se, Ren chemă cu putere… şi sabia de lumină se ridică, venind ca un glonte spre degetele întinse.

Şi trecu dincolo de ele.

Luat prin surprindere, se întoarse – pentru a vedea arma aterizând în mâna unei fete care stătea lângă un copac. Rey păru la fel de şocată că îl depăşise la Forţa cu care chemase arma. Aruncă o privire spre arma care acum stătea în mâna ei.

— Tu *eşti*, murmură Ren.

Cuvintele lui o tulburară. Nu era pentru prima dată când el părea să ştie mai multe despre ea decât ştia ea însăşi. Dar nu avea timp să se gândească la comentariul lui şi oricum nu dorea să o facă; era prea plină cu furie. Ţinând mânerul sabiei de lumină cu ambele mâini, extinse lama şi atacă.

Ren îi întâlni lama cu propria sa armă pornită. Aşteptându-se la slăbiciune, el întâlni numai forţă. Abilitatea ei cu arma era slabă în cel mai bun caz, dar era susţinută de o furie care era la fel de nouă pentru experienţa lui pe cât era de neaşteptată. Când lamele săbiilor de lumină s-au încrucişat, explozia de energie rezultată lumină o întreagă secţiune de pădure.

* * *

În cadrul bazei, domnea iadul pe măsură ce clădirile începură nu doar să se crape, ci să se şi prăbuşească într-o succesiune de gropi uriaşe când pământul însuşi căzu pradă căderii câmpului de izolare. Observând cataclismul de pe fereastra Centrului de comandă, un tehnician tânăr se grăbi spre presupusa siguranţă din interiorul clădirii. Un ofiţer superior i se adresă, oprindu-l.

— Locotenente, treci înapoi la locul tău!

Pe deplin conştient de faptul că, în situaţia actuală, rangul nu mai însemna nimic, tehnicianul se opri doar pentru a răspunde.

— Uite ce e, n-o să scăpăm. Chiar şi Hux a plecat!

Trecu pe lângă ofiţerul ameţit, care de data aceasta nu mai încercă să-l oprească.

* * *

În întunericul camerei de adunare ca o cavernă, Hux stătea în faţa imaginii lui Snoke. Deşi încerca, se dovedi că este din ce în ce mai dificil să menţină o aparenţă de control.

— Lider Suprem, pierdem oscilatorul. A început colapsul. Privi în jos. Nu se mai poate face nimic.

Furios cum era, Snoke ştia că nu poate face nimic. Aşa de multe planuri atât de atent stabilite, atât de multe intenţii care acum nu mai puteau fi împlinite...

— Vei părăsi imediat Baza Starkiller şi vei veni la mine cu Kylo Ren. Pleacă imediat. Adăugă sumbru: Se pare că ar fi putut avea dreptate în privinţa fetei.

* * *

Pentru un observator aflat la distanţă, ar fi apărut ca o serie de mici explozii ce izbucneau în adâncurile pădurii. Se vedea explozie după explozie în timp ce săbiile de lumină se izbeau una de alta. Deşi Ren era mai mare şi mai puternic decât Rey, lupta lor nu avea nicio legătură cu dimensiunea fizică. Ceea ce îi lipsea ei prin fizic, compensa prin ferocitate.

O vreme îl făcu să se retragă, până când el îşi recăpătă siguranţa de sine şi începu să o atace. Lupta continuă să se

mişte înainte şi înapoi; mai întâi obţinea el un avantaj, apoi Rey, furioasă, i-l lua înapoi.

Se auzea un mare zbucium, ca un suspin al pământului şi o gigantică bucată de pădure din spatele lui Rey pur şi simplu se surpă, lăsând-o să se lupte pe marginea unei stânci atât de înalte, încât suprafaţa nou formată de dedesubt nu putea fi văzută prin norul de praf în creştere.

Ren îşi ţinea sabia de lumină gata să lovească.

— Te-aş putea ucide chiar acum. Dar există un alt mod.

Respirând greu, Rey ridică privirea dezgustată asupra bărbatului mai înalt ca ea.

— Eşti un monstru.

— Nu. Tu ai nevoie de un profesor. El implora şi insista în acelaşi timp. Îţi pot arăta eu căile Forţei!

Încet, ea îşi scutură din cap.

— Forţa?

Despre asta era vorba? În loc să se apere, Rey închise ochii. Ren ezită, derutat de acţiunile ei. Trecu o vreme, în care Ren sesiză o schimbare în aer, o schimbare în *ea*. Apoi deschise ochii şi atacă violent, într-un fel în ea nu se ştia capabilă, lovind iar şi iar, în timp ce Ren se retrăgea încet. Pâlpâirile de energie din interacţiunea săbiilor de lumină erau mai pronunţate decât până acum ca urmare a rafalelor atacurilor ei. Şi... în cele din urmă, Ren căzu.

Se ridică din nou imediat, dar nu la timp pentru a devia pe deplin lovitura următoare a armei lui Rey. Reuşi să o blocheze, dar primi toată forţa loviturii pe mânerul propriei săbii de lumină. Arma îi zbură în zăpadă. Neînarmat, ridică o mână şi folosi Forţa pentru a respinge loviturile dure una după alta, până când, în cele din urmă, furia ei îi penetră defensiva rămasă. Primind o lovitură deviată peste cap şi piept, el căzu, cu o arsură mare apărută pe faţă. Slăbit, se întinse spre sabia lui de lumină, încercând să o atragă spre el.

Ea văzu că o lovitură descendentă de tăiere, o lovitură rapidă, finală, îl putea ucide.

Luminile de aterizare ale unei nave apărură în depărtare, venind peste copaci în direcţia ei. Trebuia să ia o decizie, acum.

Omoară-l, spuse o voce din capului ei. Era amorfă, neidentificabilă, crudă. Emoţie răzbunătoare pură. *Este atât de uşor*, îşi spuse ea. *Atât de rapid*.

Ea se retrase din partea întunecată.

Lumea se clătină sub ea în timp ce pământul începea să se despice.

Întorcându-se de la silueta rănită, ea fugi înapoi, spre locul unde Finn zăcea grav rănit. Se formă o gaură adâncă, despărţind-o de Generalul Hux şi trupele care sosiseră. Folosind senzorul de poziţie minuscul amplasat în centura lui Ren, Hux putu să-l urmărească până aici. I-ar fi luat şi pe Rey şi Finn, dacă nu ar fi fost ordinul dat de Liderul Suprem. Ordinul avea prioritate asupra tuturor celorlalte lucruri. Pur şi simplu nu mai era timp.

Cei doi renegaţi oricum urmau să moară, îşi spuse el urmând trupele care îl transportau pe Ren în naveta din apropiere. Imediat ce ajunse la bord, naveta se ridică, ocupanţii săi dorind cu disperare să fugă de pe planeta muribundă.

Sub ei, Rey se ghemui lângă Finn, care era inconştient. Întorcându-l, se dădu înapoi văzând rana pe care i-o făcuse Ren cu sabia de lumină. Lovitura se cauterizase instantaneu. În lumina slabă nu putea să-i estimeze adâncimea şi nici dacă trecuse prin vreun organ vital. Ţinându-i trupul inert în braţe, începu să plângă. Existau moduri mai rele de a muri, îşi spuse ea în timp ce pământul continua să se agite şi copacii începură se cadă în jurul ei.

Nu, se corectă ea cu amărăciune. Nu exista decât un singur mod de a muri. Ea îşi oţeli gândurile.

Strălucirea care îi învăluia, pe ea şi pe Finn, nu venea de la nucleul planetei. Era prea puternică, prea localizată. Ridicând o mână pentru a-şi proteja ochii de strălucirea care se apropia, miji ochii spre lumina sclipitoare. Dură un moment până putu distinge forma unei nave. O navă pe care o recunoştea.

Înălţându-se din vecinătatea noului canion apărut în spatele lui Rey în timpul luptei ei cu Kylo Ren, *Şoimul Mileniului* veni spre ei. Având în vedere condiţiile generale şi suprafaţa instabilă, pilotul său reuşi o aterizare surprinzător de lină.

Ea s-ar fi aruncat în braţele lui Chewie dacă el nu s-ar fi oprit imediat să ridice corpul moale al lui Finn.

Dacă ar fi avut şansa, ea ar fi rămas în zona medicală, unde Wookieeul îşi aşezase povara. În ciuda modificărilor adăugate, *Şoimul* încă zbura mai bine cu cineva pe scaunul copilotului. În câteva momente erau dincolo de atmosfera

planetei pe cale să implodeze. Saltul la viteză superluminică se realiză fără incidente, împiedicându-i să observe cataclismul final. Ceea ce a fost mai bine.

La o clipă după ce au sărit, sistemul Bazei Starkiller deveni unul binar.

* * *

Poe, după ce-şi chemase echipele, uşurat să descopere *Şoimul* plecând de pe Baza Starkiller, aştepta nava în timp ce ateriza pe D'Qar, stabilindu-se într-un spaţiu vacant între X-interceptoarele supravieţuitoare ale *Rezistenţei*. Chiar înainte ca rampa de îmbarcare să atingă pământul, apăru Chewbacca, mişcându-se repede, având-ul în braţe pe Finn care încă mai răsufla. Personalul medical şi ofiţerii care aşteptau să-i întâlnească escortară perechea în interiorul complexului.

Urmându-l pe Wookiee, Rey – epuizată – se trezi întâmpinată de o mulţime veselă. Leia Organa era în prim plan, însoţită de o pereche de droizi. Rey îl recunoscu pe BB-8 imediat şi se întrebă care era identitatea droidului auriu strălucitor de lângă el.

Instinctiv, se îndreptă spre Leia.

Purtându-se ca şi cum nu era un general, Leia luă chipul tinerei fete în mâinile ei. Deşi îndurerată de moartea lui Han şi a atât de mulţi piloţi curajoşi, Leia era recunoscătoare pentru salvarea *Rezistenţei*. În ciuda mulţimii prezente care privea, cele două femei se îmbrăţişară fără jenă sau ezitare. Apoi, cu lacrimile căzând, se duseră înăuntru.

Orele au trecut fără nicio veste din centrul medical. Când Dr. Kalonia ieşi în cele din urmă, din secţia de terapie intensivă, Rey aproape că leşină văzând zâmbetul de pe faţa ei. Cuvintele medicului confirmară speranţele lui Rey.

— Prietenul tău va fi bine.

— Mulţumesc. Asta fu tot ce putu Rey să gândească să spună.

Kalonia se uită în jos la ea.

— Nu am avut de tratat multe răni cu sabie de lumină. Este o armă atât de veche. Oamenii de astăzi preferă să se lupte cu puşti şi blastere, de la distanţă. Ridică din umeri. Presupun că nu contează. Moartea este moarte, indiferent de

mecanismul care se foloseşte pentru a o produce. Zâmbi din nou. Dar nu pentru prietenul tău. Nu de data asta.

* * *

Situată oarecum în afara vârtejului activităţii principale din interiorul bazei *Rezistenţei*, sala de conferinţe era perfectă pentru o adunare strategică. Leia era acolo, la fel şi Poe, C-3PO, BB-8, o mână de ofiţeri aleşi, şi o varietate de echipamente şi aparate care erau considerate importante, dar erau puţin folosite. Nefiind niciodată cel care să amâne discuţiile în prezenţa superiorilor, Poe vorbi primul.

— Kylo Ren a spus că segmentul deţinut de BB-8 este ultima piesă din harta care arată calea către locaţia Skywalker. Deci, unde e restul?

— Primul Ordin are restul. Rey se uită la el. Au extras-o din arhivele imperiale.

Poe se uită la ea.

— Imperiale?

Amiralul Statura dădu din cap.

— Are sens. Imperiul ar fi căutat primul templu Jedi. Distrugând toate sanctuarele Jedi ar fi dobândit o mulţime de informaţii minore.

Erau atât de prinşi în conversaţia actuală şi posibilele ei ramificaţii că nimeni nu observă că apăruse o luminiţă deasupra unei mici unităţi R2 înghesuită printre celelalte echipamente din cameră. Nici nu văzură cum capul său emisferic se întorsese pentru a privi în direcţia lor.

— Suntem încă în război cu Primul Ordin, sublinie Leia. Un război care nu se va sfârşi până când fie el, fie *Rezistenţa* este distrusă. Data viitoare, fără Luke, nu vom avea nicio şansă.

Tăcerea care se lăsă fu spartă de o ploaie de bipuri şi fluierături pe care adunarea posomorâtă nu o mai auzise de ceva vreme. Acest tip de bipuri şi fluierături, nu mai fusese auzit de ani de zile.

Nimeni nu fu mai surprins decât C-3PO atunci când R2-D2 rulă înainte pentru a se alătura adunării.

— R2! Ce… Ce este? Nu te-am văzut funcţional de când…

Fu întrerupt de un nou talmeş-balmeş de bipăituri care aproape că îl epuizară.

— Vorbeşte mai încet! Îmi dai o suprasarcină de date!

Dacă braţul mecanic care se ridică într-o parte a capului auriu pentru a indica o durere de cap reflecta cu adevărat ceea ce simţea droidul de protocol sau era pur şi simplu un gest pentru beneficiul oamenilor care priveau, numai C-3PO ştia.

Leia se apropie emoţionată. Dintre toţi organicii din sală, nimeni nu avea o relaţie mai personală cu micuţul droid decât ea.

— Ce spune? întrebă ea.

Droidul de protocol explică.

— Dacă informaţiile pe care le căutaţi au fost arhivele imperiale, consideră că poate avea catalogate aceste date. Le scanează chiar acum.

Rey se uită la micul droid.

— R2 are *restul hărţii*?

— În mod sigur crede că este posibil să o aibă! îi răspunse C-3PO. *Niciodată* până acum nu l-am auzit bipăind cu atâta energie.

Emitând un fluierat lung, susţinut, R2-D2 proiectă o imagine tridimensională completă a unei hărţi stelare de navigaţie uriaşe. Nimeni din cameră nu putea să nu observe că îi lipsea un fragment important. Ca raspuns la imaginea plutitoare, BB-8 începu să bipăie emoţionat.

— Da, amice, imediat, îi spuse Poe. O am.

Trecând pe lângă droidul sferic, pilotul scoase dintr-un compartiment sigilat al hainei sale micul şi foarte vechiul dispozitiv de date pe care îl primise iniţial de la Lor San Tekka. Introducându-l într-un receptacul adecvat al lui BB-8, Poe făcu un pas înapoi. Pentru o clipă nu s-a întâmplat nimic. Apoi, o lentilă de pe partea curbată a droidului prinse viaţă, proiectând un câmp stelar mare. Reducându-l astfel încât proporţiile sale să se potrivească cu cele ale piesei lipsă din harta lui R2, BB-8 îşi reglă uşor poziţia.

Cele două porţiuni diferite se îmbinară perfect pentru a forma o hartă completă.

— Oh, pentru toate stelele! Exclamaţia lui C-3PO nu era mai puţin uimită decât cea a omologilor săi organici. Asta e!

Ceea ce o determină pe Leia să se balanseze uşor nu avea nicio legătură cu Forţa ci avea de-a face cu emoţia simţită în inimă.

— Luke...

— Harta. Rey nu putea decât să privească cu uimire în timp ce ochii i se plimbau peste imaginea strălucitoare, splendidă a unei porţiuni însemnate din galaxie. Este harta întreagă!

— R2! Tonul lui C-3PO era cel al unei rude mândre care complimentează un membru al familiei sale. R2, ai făcut-o!

Uralele şi îmbrăţişările spontane umplură camera cu atâta bucurie încât nimeni nu mai era atent pe cine îmbrăţişa, indiferent de ce specie reprezenta. Rey şi Poe nu fură excluşi, deşi îmbrăţişarea bruscă, strânsă, de emoţie împărtăşită, conduse la un moment de jenă reciprocă.

— Ah, salut, mormăi pilotul. Sunt Poe.

Ea dădu din cap încet, căutându-i chipul şi descoperind că îi place.

— Recunosc numele. Deci tu *eşti* Poe. Poe Dameron, pilotul de X-interceptor. Eu sunt Rey.

— Ştiu. Zâmbi ceva mai uşurat. Încântat de cunoştinţă.

Pe fondul tuturor strigătelor şi aplauzelor spontane, puţini observară droidul de protocol care se aplecase deasupra unităţii astromec acum tăcută.

— Dragul meu prieten, cât de dor mi-a fost de tine.

* * *

Finn se afla într-o capsulă de terapie intensivă din centrul medical, în comă indusă medical, cu sănătatea şi viaţa aflate încă sub semnul întrebării. Prognoza doctorului Kalonia fusese favorabilă, chiar pozitivă, dar nu putea fi spus nimic sigur până când Finn nu-şi revenea complet. Dacă se analizează cum trebuie, “a fi bine” poate însemna ceva pentru un medic şi cu totul altceva pentru pacient.

Stând lângă el, profund îngrijorată Rey remarcă cât era ora. Era timpul să plece. Aplecându-se spre el cât de aproape îi permitea capsula, ea îl sărută încet, vorbind plină de hotărâre.

— Ne vom mai vedea. Chiar cred asta. Mulţumesc, prietene.

* * *

Curăţat şi reîmprospătat vizibil după lunga sa perioadă de inactivitate, R2-D2 deschidea drumul spre rampa de încărcare a *Şoimului Mileniului*. În apropiere, Chewbacca efectua ca de obicei verificări de ultimă oră ale sistemelor externe ale navei. În mod obişnuit, era o muncă de două persoane, dar el insistase să o facă singur.

Stând la poalele rampei, nesigură şi neliniştită, Leia se trezi că se juca cu cataramele de pe partea din faţă a jachetei pe care o purta Rey.

Nimicuri prosteşti, îşi spuse ea în timp ce continua să se joace. Nevrednice de statutul şi poziţia ei. Dar i se părea atât de corect, şi atât de firesc, să facă asta.

— Sunt mândră de ceea ce eşti pe cale să faci, îi spuse fetei.

Rey îi răspunse cu toată seriozitatea.

— Dar îţi este şi frică. Să mă trimiţi acolo, Îţi… aminteşte de...

Leia se îndreptă.

— Nu vei împărtăşi soarta fiului nostru.

— Ştiu că ceea ce facem este corect. Aşa şi trebuie să fie. Aşa *o să şi fie*.

Leia zâmbi blând, liniştitor.

— Ştiu şi eu. Forţa fie cu tine.

Privi până când Rey intră în navă şi rampa se închise în urma ei. Apoi, împreună cu Poe, BB-8 şi C-3PO se îndepărtară la o distanţă sigură.

În cabina de pilotaj, Rey se îndreptă spre scaunul copilotului, doar pentru a-şi găsi drumul blocat de o formă masivă, blănoasă.

— Chewie, *Şoimul* zboară mai bine cu două persoane la comenzi, ştii asta. Deja am stat în acel scaun. Sunt gata să fac asta din nou.

Wookieeul scoase o serie de gemete. Apoi se întoarse şi se aşeză. Pe scaunul copilotului. Rey se simţi emoţionată.

— Eşti serios, nu?

Chewie gemu şi, pentru a se asigura că ea îl înţelegea, făcu un gest în stânga lui. Spre poziţia pilotului.

Aşezându-se, ea se pregăti. Poate face asta. Dacă Chewbacca simţea că ea putea să o facă, atunci cine era ea să-l contrazică? În timp ce ezita, Wookieeul întinse mâna şi îi ciufuli

părul. Rânjind, ea se dădu în spectacol încercând să-i îndepărteze mâna. El nu avea deloc habar cât de mult însemna pentru ea acest gest familial, nevinovat. În spatele lor, R2-D2 bipăi fericit.

Privind din nou înainte, termină de scanat pentru ultima oară consola, pentru a se asigura că ştie unde se află fiecare comandă. Ştia din experienţă, că *Şoimul* era o navă iertătoare. Intenţiona să se descurce cum trebuie. Întinzându-se, îşi lăsă degetele să treacă peste comenzi. Lângă ea, Chewie procedă la fel, gemând aprobator.

Şoimul Mileniului decolă.

* * *

Planeta era în mare parte oceanică, punctată cu stropi de insule înalte formate din rocă neagră: gâturi ale vulcanilor ale căror pante fuseseră demult erodate. Verdeaţa acoperea flancurile pietroase, căzând în valuri de smarald spre marea azurie. Deasupra apelor calme, pluteau creaturi zburătoare cu aripi largi de un alb translucid.

Un mare vacarm izbucni printre turmele ce se învârteau când ceva mai mare şi mai zgomotos decât oricare dintre ei coborî spre suprafaţă. *Şoimul* se îndreptă spre una dintre insulele mai mari, încetinind pe măsură ce se apropia.

O zonă largă şi plată aflată la baza muntelui central al insulei, abia oferi suficient loc pentru ca nava să poată ateriza în timp ce evita apa. Rămase acolo o vreme. Încet, o varietate de animale mici care se furişau pe sol, începură să privească din pădurea care îmbrăca muntele, atrase de curiozitatea reprezentată de această stranie sosire.

Rampa coborî şi apăru echipajul navei. Wookieeul şi droidul priviră cum Rey, cu vechiul ei baston legat la spate, începu să-şi croiască drum pe panta abruptă, îmbrăcată în junglă, aflată înaintea ei. Ocazional, ea făcea o pauză să se odihnească şi să privească înapoi. De fiecare dată, Chewbacca îi făcea cu mâna. Dacă ar fi fost echipat să poată face acest lucru, R2-D2 ar fi procedat la fel.

Atât de vechi erau treptele de piatră pe care urca, încât se creaseră scobituri pe marginile frontale de la miile de paşi.

Urcuşul era abrupt, aerul era umed şi se simţea obosită. Dar gândul de a se opri nu apăru nici măcar o dată în mintea ei.

La un moment dat, în sfârşit, ajunse într-o mică poiană ocupată de mai multe structuri modeste de piatră. Perspectiva era insuportabil de primitivă. În interiorul structurilor nu exista nicio mişcare în afară de retragerea în grabă a unor creaturi mici, ascunse.

Se opri brusc. Era... ceva. Se întoarse brusc.

La o oarecare distanţă de ea, la periferia pădurii, stătea o siluetă învăluită într-o mantie şi robă simple. Nu conta că nu se uita la ea. Ştiu instantaneu cine era. Şi totuşi, tot ce putu face fu să privească în tăcere.

Indiferent dacă fusese motivată de privirea ei sau de ceva necunoscut, silueta se întoarse, în cele din urmă, spre ea şi îşi trase gluga înapoi de pe cap.

Luke Skywalker.

Părul şi barba îi erau albe, iar înfăţişarea lui era bântuită. El nu vorbi, şi nu o făcu nici ea.

Amintindu-şi, Rey băgă mâna în geantă şi scoase sabia lui de lumină. Făcând câţiva paşi înainte, o întinse spre el. Era o ofertă. O pledoarie. Singura speranţă a galaxiei.

Se întrebă ce se va întâmpla în continuare.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la

Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul

Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care

i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei

într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi

desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

